IK HOU VAN MIJN PROFETEN

IUR PRESS

Istanbul - 2026 / 1447 H

Islamic University of Applied Sciences Rotterdam
Bergsingel 135, 3037 GC Rotterdam
T: +31 (0)10 485 47 21
F: +31 (0)10 484 31 47
E: info@iur.nl; info@iurpress.nl
I: www.iurpress.nl

© Erkam Publications - Istanbul: 2026 / 1447 H

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel gedeelte van deze publicatie mag worden verveelvoudigd.

Eerste druk in 2026

Vertaald door: Osman Celil Ziylan - Vertaalcommissie IUASR

ISBN: 978-94-91898-48-8

Druk en Samenstelling:
Erkam Publications
Ikitelli O.S.B. Mah. Atatürk Bulvarı, Haseyad 1. Kısım
No: 60/3-C Başakşehir, Istanbul, Türkiye
Tel: +90 212 671-0700 pbx

IK HOU VAN MIJN PROFETEN

Nehir Aydın GÖKDUMAN

IUR PRESS

Inhoudsopgave

Voorwoord....9

DE PROFEET ADAM (AS) EN HAWWA (RAH) 13
De eerste mens op aarde; de profeet Adam... 13
De tweede adem op aarde; Hawwa (Eva)... 17
Verboden boom en de eed van Satan....18
Leven op aarde 23
HOEVEEL HEBBEN WE GELEERD? 26
EEN ZIN MAKEN 27

DE PROFEET NŪḤ (AS) 31
De Profeet Nūḥ (as) en zijn boodschap....31
Het gebed van profeet Nūḥ (as)....37
De Zondvloed....39
HOEVEEL HEBBEN WE GELEERD? 43
EEN ZIN MAKEN 45

DE PROFEET IBRĀHĪM (AS)....49
Ik heb mijn Heer gevonden!....49
Oproep aan de dader die beelden (afgoden) maakt 53
Oproep aan de Gemeenschap en Nimrud 54
Vraag het de Grote Afgod 57
Het vuur dat Ibrāhīm (as) niet verbrandde 60
Het goede nieuws gebracht door de engelen 62
Een gezegend kind; Ismāʿīl (as) 66
Het offer in droom 70
Bouw van Ka'bah....71
HOEVEEL HEBBEN WE GELEERD? 73
EEN ZIN MAKEN 75

DE PROFEET YŪSUF (AS) 79
Een kind in een put... De profeet Yūsuf... 79
De karavaan 83
De profeet Yūsuf in de gevangenis 88
De genade van profeet Yūsuf 92
De gouden schaal van de koning 95
De geur van profeet Yūsuf 100
HOEVEEL HEBBEN WE GELEERD? 102
EEN ZIN MAKEN 104

DE PROFEET MŪSĀ (AS) 109
De profeet Mūsā: Het kind dat opgroeide in het paleis van de farao... 109
Een verkeerde daad en berouw 112
De deur die voor Mūsā werd geopend 115
In het paleis van de farao 120
Martelingen en plagen 123
Nachtwandeling 125
Reis in de woestijn en de Tien Geboden 128
Reizen naar Palestina 132
HOEVEEL HEBBEN WE GELEERD? 137
EEN ZIN MAKEN 141

DE PROFEET DĀWŪD (AS) 145
Palestina binnengaan 145
De heersende ijzersmid: profeet Dāwūd 149
HOEVEEL HEBBEN WE GELEERD? 152
EEN ZIN MAKEN 153

DE PROFEET SULAYMĀN (AS) 157
Een rechtvaardig heerser; de profeet Sulaymān... 157
HOEVEEL HEBBEN WE GELEERD? 166
EEN ZIN MAKEN 168

DE PROFEET YŪNUS (AS).....173
De profeet in de buik van een vis.....173
HOEVEEL HEBBEN WE GELEERD?.....178
EEN ZIN MAKEN.....179

DE PROFEET ʿĪSĀ (AS).....183
De Profeet ʿĪsā, Zoon van Maryam (Maria).....183
Wonderen van de Profeet ʿĪsā (as).....187
De apostelen van ʿĪsā (as).....191
Stenen douche.....194

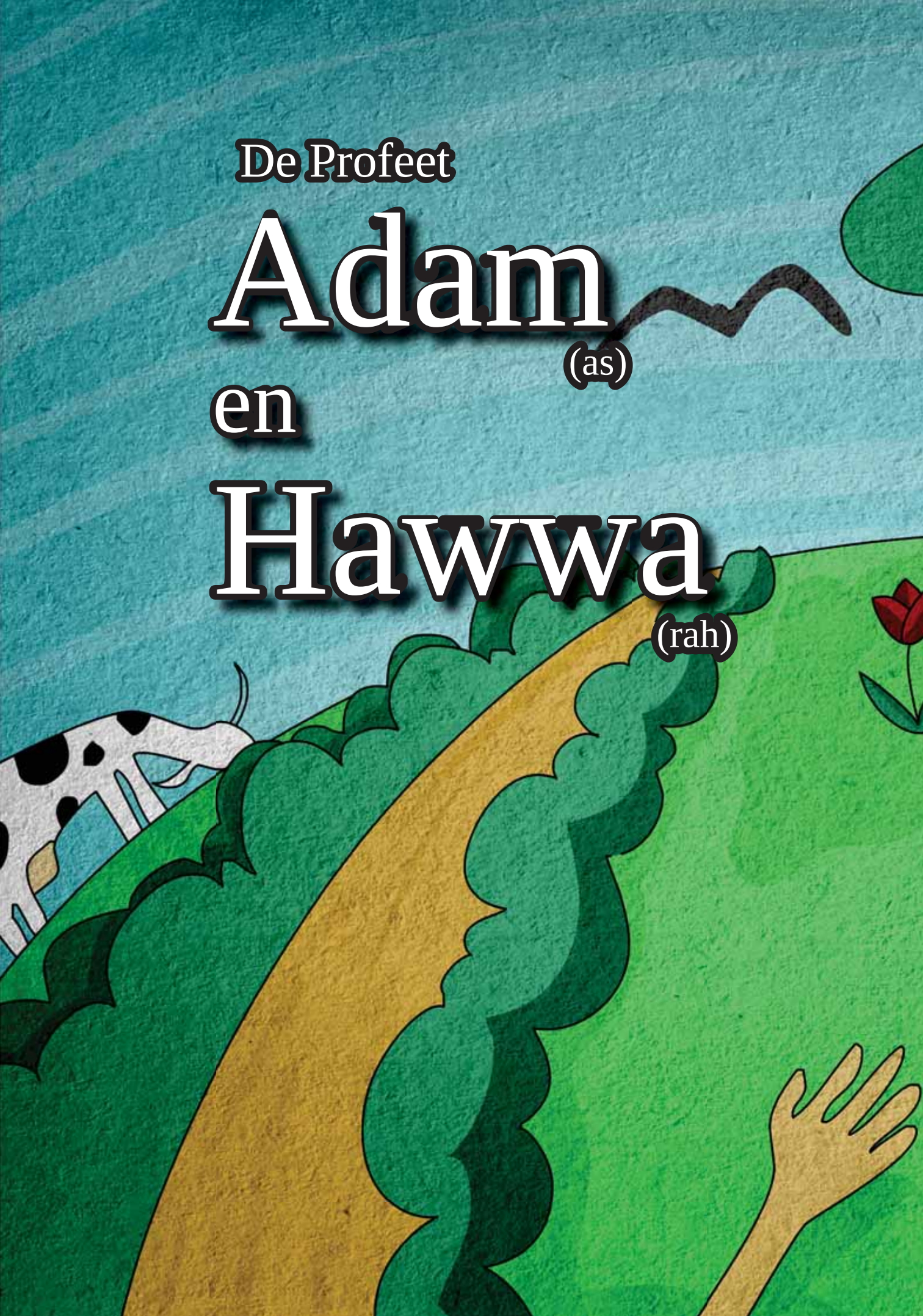
HOEVEEL HEBBEN WE GELEERD?.....196
EEN ZIN MAKEN.....198

ANTWOORDEN.....201

Voorwoord

Dit boek is geschreven voor kinderen/tieners en vertelt de levensverhalen van de profeten die in de Heilige Qur'an worden genoemd op een realistische en praktische manier voor kinderen. Aangezien er al een apart boek is geschreven over het leven van de Profeet Mohammed (vzmh), is zijn leven hier niet opnieuw opgenomen.

Dit boek is bedoeld als een aanvullend leerboek. Na elk verhaal zijn vragen en opdrachten toegevoegd, zodat kinderen de informatie beter begrijpen en verwerken. Om het geleerde uit dit boek te benadrukken en ervoor te zorgen dat de kinderen actief deelnemen aan de les, krijgen ze de gelegenheid om hun mening te geven.

De Profeet
Adam (as)
en
Hawwa (rah)

De Profeet Adam (as) en Hawwa (rah)

De eerste mens op aarde; de profeet Adam...

Lang geleden schiep (maakte) onze Heer, Allah (swt), de wereld en de hemel. Allah is zo machtig dat Hij alles kan maken. Hij versierde de wereld met groene bomen, blauwe zeeën en prachtige rivieren. In de zeeën liet Hij vissen zwemmen en in de bomen vogels fluiten. De velden maakte Hij kleurrijk met mooie bloemen.

Allah schiep de zon om ons warmte en licht te geven. Hij versierde de hemel met de maan en sterren, zodat ze 's nachts konden schijnen. Maar hoewel alles zo mooi was, was de wereld nog leeg. In de uitgestrekte velden en groene bossen leefde niemand. Er waren geen mensen, geen dieren, geen enkel levend wezen.

Maar natuurlijk had Allah al deze mooie dingen niet zomaar gemaakt. De tijd was gekomen om mensen te scheppen. Ze zouden op aarde leven, werken, huizen en wegen bouwen. Maar het allerbelangrijkste: ze zouden hun Heer kennen, Zijn naam gedenken en Hem aanbidden. Toen sprak Allah tot de engelen:

"Ik zal een mens op aarde scheppen," zei Allah.

De engelen vroegen:

"Onze Heer! Terwijl wij U aanbidden en eren, wilt U echt een mens scheppen die chaos op aarde zal veroorzaken en bloed zal vergieten?"

Allah antwoordde:

"Ik weet wat jullie niet weten."

De engelen wisten dat Allah altijd het beste weet en nooit iets zonder reden doet. Ze stelden geen vragen meer en zwegen. Onder elkaar zeiden ze:

“Onze Heer weet alles. Wat Hij doet, heeft altijd een doel.”

Toen zei Allah tegen de engelen:

“Ik zal de mens maken uit stof en hem leven geven door hem een ziel te geven. En als hij geschapen is, toon hem dan respect door voor hem te buigen.”

De engelen zeiden:

“Wij hebben Uw bevel gehoord en zullen U gehoorzamen, o onze Heer.”

Maar Satan was niet blij met Allah’s bevel. Hij dacht dat hij beter was dan alle andere schepselen van Allah. Hij was erg trots en arrogant.

Toen schiep Allah de eerste mens, Adam, uit stof. Hij gaf hem een lichaam en blies hem leven in. Daarna beval Allah de engelen om respect te tonen door voor Adam te knielen. De engelen gehoorzaamden en knielden eerbiedig voor hem neer.

Maar Satan weigerde. Hij was te trots en vond zichzelf beter dan de engelen en de mens.

Allah vroeg hem:

“Waarom knielde je niet voor Adam, zoals Ik heb bevolen?”

Satan antwoordde:

“Ik ben beter dan Adam. U hebt mij uit vuur geschapen en hem uit stof. Waarom zou ik voor hem knielen?”

Satan geloofde in de macht van Allah en wist dat Hij de enige ware Heer was, maar zijn arrogantie hield hem tegen. Hij bleef in zijn fout volharden.

Toen zei Allah tegen Satan:

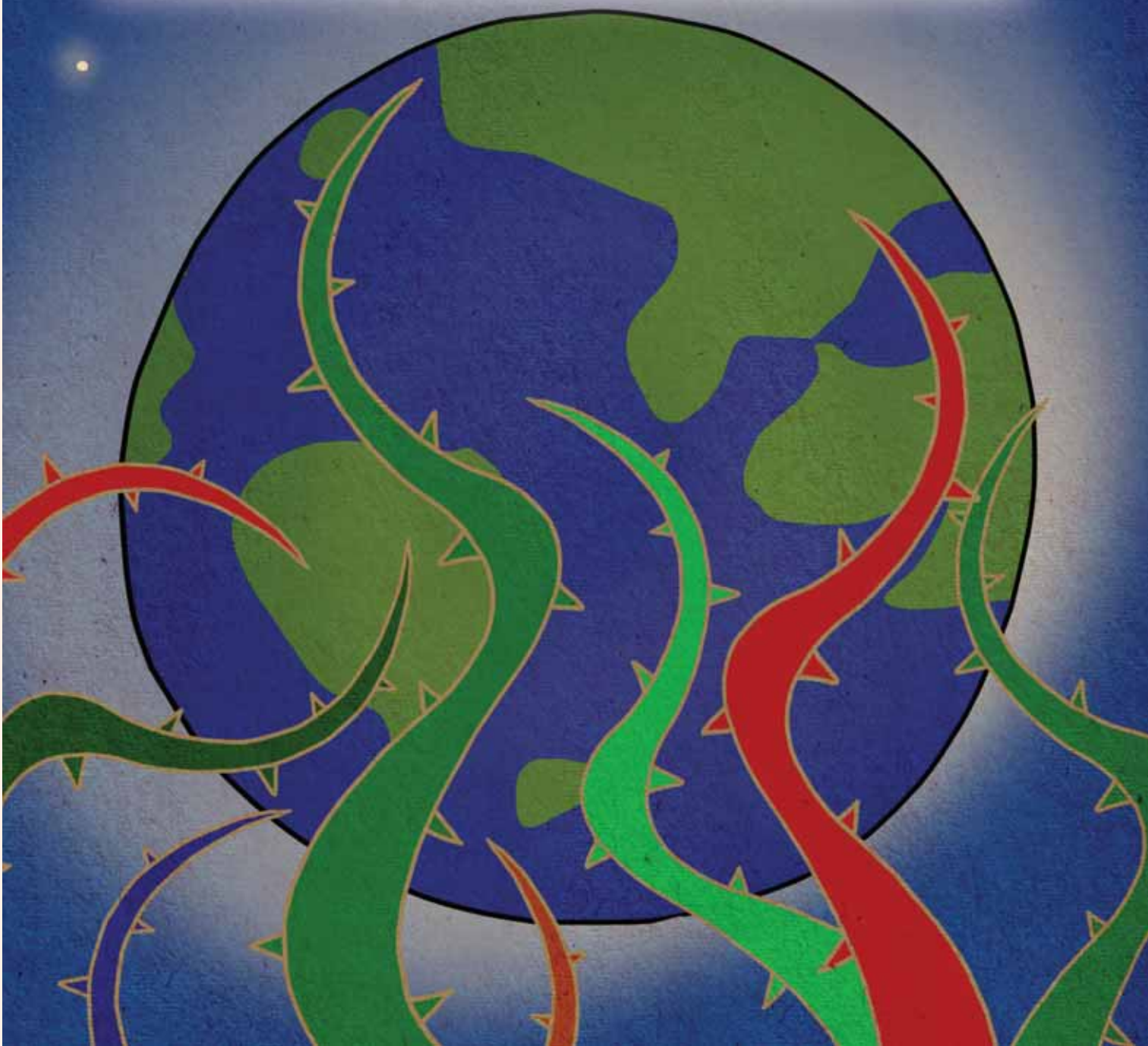
“Verlaat onmiddellijk de hemel! Je hebt geen recht om je hier beter te voelen dan een ander. Vanaf nu hoor je bij de onrechtplegers.”

Satan had niet verwacht dat zijn trots hem zoveel problemen zou geven. Eerst leefde hij gelukkig in de hemel, maar nu was hij eruit verbannen. Wat nog erger was: hij had Allah’s genade en barmhartigheid verloren. Hij was helemaal alleen en wachtte een zwaar leven.

Maar in plaats van zichzelf de schuld te geven, werd hij jaloers op Adam. Hij dacht: Als Adam niet was geschapen, zou dit nooit zijn gebeurd. Hij besloot wraak te nemen op de eerste mens.

Mensen met een slecht hart willen vaak dat anderen ook ongelukkig zijn. Zo dacht Satan ook. Hij zei tegen Allah:

"O Heer, omdat U mij uit de hemel hebt verbannen, zal ik ervoor zorgen dat Adam en zijn kinderen van Uw pad afdwalen. Ik zal hen verleiden om slechte dingen te doen. Geef mij de tijd om dit te doen tot de Dag des Oordeels."

Maar Allah is de meest barmhartige en beschermt Zijn dienaren. Hij houdt meer van ons dan zelfs onze ouders dat doen. Allah antwoordde Satan:

“Ik zal wijsheid in de harten van Adam en zijn kinderen plaatsen. Ik zal hen helpen met Mijn verzen, die Ik via Mijn profeten zal openbaren. Zo kunnen ze het goede van het kwade onderscheiden door naar Mijn woorden te luisteren en hun verstand te gebruiken. Wie zijn verstand gebruikt, zal nooit van Mijn rechte pad afdwalen. Maar wie jouw pad volgt en het slechte kiest, zal daar zelf verantwoordelijk voor zijn. Weet dat jij nooit Mijn oprechte dienaren van Mijn pad zult kunnen laten dwalen.”

En Allah zond Satan weg en zei:

“Verdwijn! Je hebt mijn toestemming om mensen tot de laatste dag op de proef te stellen.”

Daarna wilde Allah laten zien dat Adam de meest bijzondere en intelligente was van alle wezens. Hij leerde Adam de namen van alles op aarde: bomen, bloemen, insecten, vogels, bergen, zeeën... Alles kreeg een naam en Adam leerde ze allemaal.

Toen vroeg Allah aan de engelen:

“Vertel Mij de namen van deze dingen.”

Maar de engelen antwoordden:

“O onze Heer! Wij weten alleen wat U ons heeft geleerd. U bent de enige die alles weet.”

Toen zei Allah tegen Adam:

“O Adam, noem de namen van deze wezens.”

Zonder te twijfelen begon Adam de namen op te noemen van de dieren, planten en andere dingen die hij had geleerd.

Toen zei Allah tegen de engelen:

“Zie je? Heb Ik jullie niet verteld dat Ik alles weet, wat in de hemel en op aarde is?”

De engelen begrepen opnieuw dat Adam speciale eigenschappen had die hen overtroffen.

De tweede adem op aarde; Hawwa (Eva)...

Allah, de Almachtige, plaatste Adam in de hemel. Adam woonde daar helemaal alleen. Maar de hemel was een prachtige plek. Hij kon zoveel fruit eten als hij wilde, rechtstreeks van de bomen, en drinken van het heerlijke honingwater. Adam was ontzettend dankbaar en wilde niets liever dan een trouwe dienaar van Allah zijn.

Voor Allah is niets moeilijk. Alles wat Hij doet, heeft een reden. Nu was het tijd om de tweede mens te scheppen.

Op een dag viel Adam in slaap. Toen hij wakker werd, zag hij een vrouw naast zich zitten. Ze keek naar hem. Verbaasd vroeg Adam: “Wie ben jij? Wat is je naam?”

De vrouw glimlachte en zei:

“Ik ben een vrouw.”

Adam keek haar vol bewondering aan. Hij was blij om iemand te ontmoeten die net als hij bewoog en sprak. Op dat moment kwamen de engelen naar hem toe en vroegen:

"O Adam, weet je wat haar naam is?"

Adam antwoordde blij:

"Haar naam is Hawwa!"

Vanaf die dag leefden Adam en Hawwa samen in de hemel. Ze waren gelukkig. Ze hadden geen zorgen, geen angst, geen pijn en geen ruzies. Alles wat ze nodig hadden, was binnen handbereik. Hun harten waren vol dankbaarheid voor Allah, die hen deze prachtige plek had gegeven.

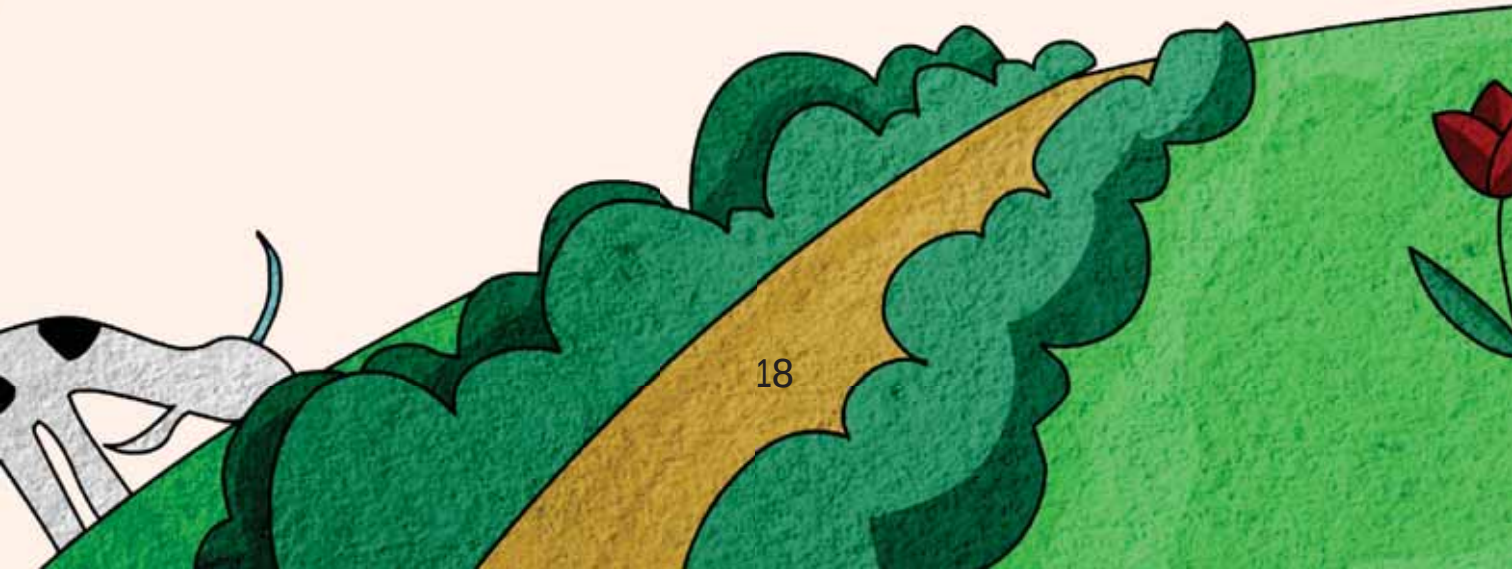
Verboden boom en de eed van Satan

Adam en Hawwa leefden gelukkig in de hemel. Op een dag zei Allah (swt) tegen Adam:

"O Adam, jij en je vrouw mogen in de hemel leven. Jullie mogen eten en drinken van alles wat jullie willen. Maar blijf weg bij deze ene boom. Hij is voor jullie verboden. Als jullie toch van deze boom eten, zullen jullie jezelf veel verdriet doen."

Allah (swt) had de mens het vermogen gegeven om na te denken en keuzes te maken. Door één boom te verbieden, wilde Hij Adam en Hawwa leren hoe belangrijk gehoorzaamheid is. Alles wat Allah (swt) beveelt, heeft een reden en zit vol wijsheid.

Maar Satan haatte geboden en verboden. Hij wilde Adam en Hawwa laten falen. Hij bedacht voortdurend plannen om hen te misleiden.

Adam en Hawwa gehoorzaamden Allah (swt) en bleven uit de buurt van de boom. Maar Allah (swt) wist hoe sluw Satan was en waarschuwde hen opnieuw:

"O Adam! Satan is jullie vijand. Pas op dat hij jullie niet misleidt en uit de hemel verdrijft. Hier in de hemel hebben jullie geen honger, geen dorst en geen zorgen. Maar als jullie naar hem luisteren, zal dat veranderen."

Adam en Hawwa genoten verder van hun vredige leven in de hemel. Maar Satan gaf niet op. Hij was jaloers en verbitterd. Hij wilde koste wat kost

dat Adam en Hawwa in zijn val zouden trappen. Maar hoe kon hij hen laten twijfelen? Hoe kon hij hen laten ongehoorzamen zonder dat ze het doorhadden?

Satan begon een plan te smeden.

Precies op dat moment bedacht Satan een sluw plan. Op een dag benaderde hij Adam en zei:

“Jullie willen toch voor altijd in de hemel blijven?”

Adam keek hem verbaasd aan. Hij had nog nooit over zoiets nagedacht. Satan wees naar de verboden boom.

Adam volgde zijn blik en zag de boom die Allah (swt) verboden had. Meteen voelde hij zich ongemakkelijk. Hij wilde niet naar Satan luisteren en zei streng:

“Laat me met rust!”

Maar Satan gaf niet op. Hij was vastbesloten om Adam en Hawwa te misleiden. Hij probeerde het opnieuw en fluisterde:

“Weet je waarom Allah (swt) deze boom verboden heeft? Omdat als je van zijn vruchten eet, je onsterfelijk wordt en voor altijd in de hemel zult leven.”

Adam voelde zich ongemakkelijk. Wat als het waar was? Maar hij herinnerde zich Allah’s (swt) waarschuwing en duwde de gedachte weg.

Satan bleef aandringen. Toen zijn eerste leugen niet werkte, probeerde hij een nog grotere list. Dit keer sprak hij plechtig:

“O Adam, waarom geloof je me niet? Ik zweer bij Allah (swt) dat ik alleen het beste met jullie voorheb. Ik geef jullie een goed advies!”

Adam en Hawwa schrokken toen ze de naam van Allah (swt) hoorden. Ze dachten: Niemand zou zomaar bij Allah (swt) zweren als het een leugen was. Ze wisten dat het een grote zonde was om de naam van Allah (swt) misbruiken.

Maar ze dachten niet na over hoe sluw en leugenachtig Satan was. Zijn woorden klonken oprecht en zonder slechte bedoelingen zeiden ze tegen elkaar:

“Hij zweert bij Allah (swt). Dan moet het wel waar zijn.”

En toen gebeurde het... Adam en Hawwa gingen naar de verboden boom en aten van de vrucht. Maar zodra ze ervan proefden, beseften ze hun fout.

Wat gedaan is, is gedaan. Ze voelden zich ineens vreemd, anders dan voorheen. Plotseling merkten ze dat ze naakt waren. Een gevoel van schaamte overviel hen. Ze wisten niet wat ze moesten doen en probeerden zich te bedekken met bladeren.

Ze voelden spijt. Diepe spijt.

Ze renden weg om zich te verstoppen. Maar hoe kun je je verstoppen voor Allah (swt)? Hij is de Almachtige. Hij ziet en weet alles, in de hemel en op aarde.

Allah (swt) zag hun angst en vroeg:

“O Adam! Probeer je voor Mij weg te lopen?”

Adam was verdrietig en berouwvol. Hij boog zijn hoofd en zei zachtjes: “Nee, mijn Heer... Ik weet dat ik niet voor U kan vluchten. Maar ik schaam me diep voor wat ik heb gedaan.”

Allah (swt) vroeg streng:

“Heb Ik jullie niet gewaarschuwd om bij die boom weg te blijven? Heb Ik jullie niet verteld dat Satan jullie vijand is?”

Adam en Hawwa konden niets zeggen. Ze boogden hun hoofden en fluisterden in tranen:

“O onze Heer! Wij hebben een grote fout gemaakt. We hebben onszelf tekortgedaan door Uw bevel te breken. Vergeef ons! Als U ons niet vergeeft en geen genade met ons heeft, zullen wij tot de onrechtplegers behoren.”

Adam en Hawwa smeekten met heel hun hart om Allah’s (swt) vergeving.

Toen vroeg Allah (swt) Adam:

“O Adam! Ik gaf je een plek in de hemel, waar je alles had wat je wilde. Was dat niet genoeg voor jou? Waarom at je toch van de verboden vrucht?”

Adam barstte in tranen uit en antwoordde snikkend:

“O mijn Heer! Ik had nooit verwacht dat iemand Uw naam ijdel zou zweren.”

Allah (swt) keek hen aan en sprak:

“Jullie hebben Mijn bevel in de hemel overtreden. Daarom zullen jullie nu naar de aarde gaan. Daar zullen jullie moeten werken, zweten en te maken krijgen met moeilijkheden. Jullie zullen moe worden en hard moeten zwoegen om te leven.”

Adam en Hawwa zwegen, hun harten zwaar van verdriet. Hun vredige leven in de hemel was voorbij. Een onbekende, moeilijke wereld lag nu voor hen. Ze vroegen zich af wat hen te wachten stond.

Toen riep Allah (swt) Adam, Hawwa en Satan bijeen en zei:

“Verlaat de hemel! Jullie zullen als vijanden van elkaar op aarde leven, voor een tijd die Ik heb bepaald. Daar zullen jullie leven, sterven en uiteindelijk weer tot leven worden gewekt.”

Adam en Hawwa voelden diepe spijt. Ze hadden naar Satan geluisterd en nu moesten ze de gevolgen dragen. Hun harten vulden zich met pijn en tranen stroomden over hun wangen. Met heel hun hart smeekten ze Allah (swt) om vergeving.

Allah (swt) is de Meest Barmhartige, de Meest Vergevingsgezinde. Hij zag hun oprechte berouw en schonk hun Zijn genade. Hij aanvaardde hun smeekbedes en vergaf hen.

Leven op aarde

Zo begon het nieuwe leven van Adam en Hawwa op aarde. Maar het zou niet zo gemakkelijk zijn als in de hemel. De aarde was groot en vol onbekende plekken: dichte jungles, diepe zeeën, brede rivieren, hoge bergen en ein-

deloze woestijnen. Overal leefden dieren – olifanten, leeuwen, tijgers, slangen, vogels en allerlei insecten. In het begin vonden Adam en Hawwa ze eng.

Het was niet makkelijk om aan hun nieuwe leven te wennen. Maar Allah (swt) liet hen niet alleen. Hij zorgde voor hen en gaf hen kennis en verstand om zich aan te passen. Ze leerden beetje bij beetje hoe ze konden schuilen, voedsel konden vinden en zichzelf konden beschermen tegen kou en hitte. Ook leerden ze hoe ze zichzelf konden reinigen en een nieuw bestaan konden opbouwen…

Adam ging het bos in om voedsel te zoeken. Soms ging hij op jacht, soms plukte hij vruchten uit de bomen. Hawwa hielp hem bij zijn taken. Het leven op aarde was zwaar. Ze moesten hard werken, raakten vermoeid en zweetten onder de zon.

De dagen, maanden en jaren gingen voorbij. Adam en Hawwa kregen veel kinderen. Ze raakten steeds meer gewend aan het leven op aarde. Maar Adam had niet alleen de taak om zijn gezin te verzorgen; hij was ook de eerste profeet. Allah (swt) had hem gezonden om de mensen te onderwijzen. Hij leerde zijn kinderen over de geboden en verboden van Allah (swt), en zij gaven deze kennis weer door aan de volgende generaties. Zo begon de religie van Tawhid (het geloven in de eenheid van Allah (swt) en het niet toekennen van deelgenoten aan Hem).

Het avontuur van de mensheid op aarde begon met Adam. Degenen die in Tawhid geloven en hun Heer gehoorzamen, zullen beloond worden. Maar wie naar Satan luistert en van het rechte pad afdwaalt, zal ver van Allah (swt)’s genade raken, zowel in dit leven als in het Hiernamaals. Wie zou liever gestraft worden dan geliefd zijn bij Allah (swt) en terugkeren naar de eeuwige gelukzaligheid van de hemel?

HOEVEEL HEBBEN WE GELEERD?

Weet jij het antwoord?

1. Wat is de reden achter Satans weigering om zich voor Adam neer te buigen?
2. Waarom werden Adam en Eva uit de hemel verbannen?

Vind het juiste antwoord

1. **Welke van de volgende is de eerste mens?**
   - **A.** Adam (as)
   - **B.** Hawwa (as)
   - **C.** Mohammed (vzmh)
   - **D.** Yūsuf (as)

2. **Wie van de volgende is de eerste profeet van de mensheid?**
   - **A.** A. Mohammed (vzmh)
   - **B.** B. Nūḥ (as)
   - **C.** C. Adam (as)
   - **D.** D. Ibrāhīm (as)

3. **Welke van de volgende dingen kan niet de reden zijn voor Allah (swt)'s schepping van de mensheid?**
   - **A.** Allah (swt) dienen
   - **B.** Om Satan te gehoorzamen
   - **C.** Allah (swt) kennen
   - **D.** Allah (swt) bidden

4. **Welke van de volgende dingen is de reden waarom Adam en Eva uit de hemel werden verbannen?**
   - **A.** Het leven op aarde leren kennen
   - **B.** De hemel is de plaats voor engelen
   - **C.** Adam en Eva vroegen erom
   - **D.** Ze aten van de verboden boom

EEN ZIN MAKEN

Gebruik de volgende woorden in een zin.

Verboden boom:

.....

.....

Engel:

.....

.....

Menselijk:

.....

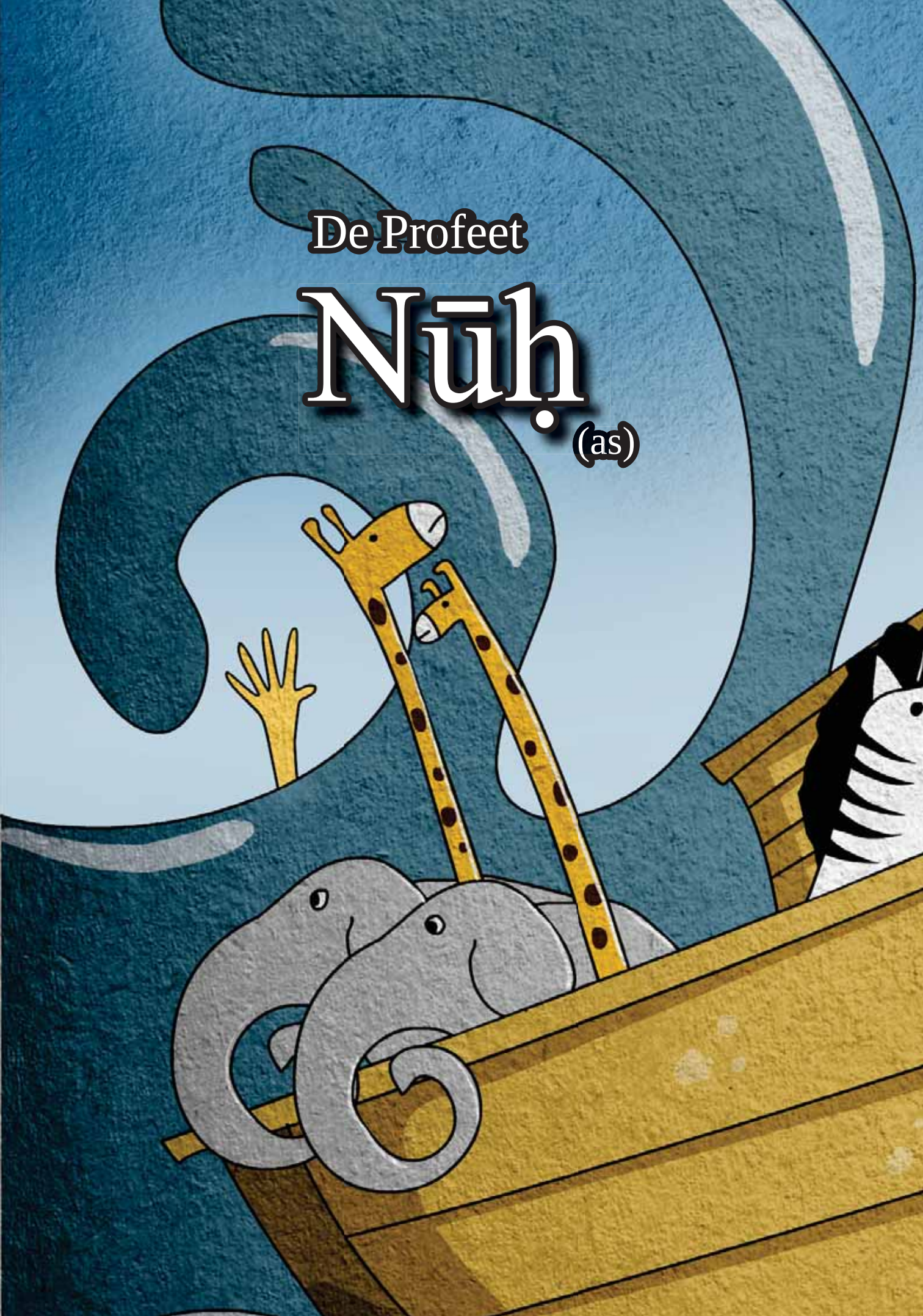
.....

Aarde:

.....

.....

De Profeet
Nūḥ
(as)

De Profeet Nūḥ (as)

De Profeet Nūḥ (as) en zijn boodschap

Het aantal kinderen van Adam en Hawwa groeide gestaag op aarde. Ze bouwden huizen, legden wegen aan en stichtten dorpen en steden. Door elkaar te helpen, werden ze sterker en leerden ze omgaan met uitdagingen. Ze maakten schuilplaatsen om zich te beschermen tegen regen en stormen. Ze verbouwden gewassen op hun akkers en hielden huisdieren, waarvan ze melk, vlees en wol gebruikten. Ook leerden ze voorwerpen maken van hout, steen, marmer en klei. Zo groeide de mensheid uit tot een grote gemeenschap op aarde.

De wereld die Allah (swt) voor de mensen had geschapen, werd nog mooier door hun aanwezigheid. De zon scheen stralender, de sterren fonkelden als lampjes aan de hemel en de vogels zongen vrolijk in de bomen. De mensen waren dankbaar voor al deze zegeningen die Allah (swt) hen had geschonken.

Maar we mogen niet vergeten dat Satan, die samen met de mens naar de aarde was gestuurd, nog steeds op de loer lag. Hij was verstoken van Allah (swt)'s genade omdat hij weigerde te buigen voor Adam. Nog altijd probeerde hij de mensen te misleiden en hen van het rechte pad af te brengen, zodat ze Allah (swt) niet meer zouden dienen.

Satan, de eeuwige vijand, week niet af van zijn doel. Hij fluisterde voortdurend slechte gedachten in de harten van de kinderen van Adam om hen van het rechte pad van Allah (swt) af te brengen. Na verloop van tijd begonnen sommige mensen naar hem te luisteren. Ze vergaten hun verantwoordelijkheden tegenover hun Heer en raakten steeds meer gehecht aan het wereldse leven. Ze bekommerden zich niet langer om Allah (swt)'s tevredenheid en begonnen leugens en slechte daden te vermengen met hun dagelijks leven. Terwijl het aantal goede en oprechte mensen afnam, groeide de groep die Satans influisteringen volgde.

Uiteindelijk vergaten de mensen het geloof in de eenheid van Allah (swt) (tawhid). Ze verwijderden zich van hun Heer en begonnen bemiddelaars tussen Allah (swt) en zichzelf te zoeken. Zo maakten ze afgodsbeelden van hout, steen en klei en begonnen die te aanbidden. Deze afgoden waren levenloze beelden met vreemde vormen. Maar Allah (swt) vergeeft alle zonden, behalve het toekennen van deelgenoten aan Hem (shirk). Dit was precies wat Satan wilde.

De mensen keerden zich af van de aanbidding van Allah (swt) en geloofden dat afgoden hen konden helpen of beschermen. Ze dachten dat hun geluk en tegenslagen door deze beelden werden bepaald. Als ze problemen hadden, zochten ze hulp bij de afgoden. Wanneer hen iets goeds overkwam, schreven ze dat toe aan hun afgoden. Ze brachten offers voor hen en probeerden hun 'woede' niet op te wekken. Maar in werkelijkheid waren deze afgoden slechts levenloze voorwerpen, gemaakt door mensen zelf. Ze konden niemand kwaad doen of voordeel geven.

Toch zijn er onder de dienaren van Allah (swt) mensen die Satan niet kan misleiden, hoe hard hij het ook probeert. Deze mensen gehoorzamen Allah (swt) in alles wat Hij geboden en verboden heeft, waar en wanneer dan ook. Hun harten zijn gevuld met liefde én ontzag voor Allah (swt). Ze begrijpen waarom ze geschapen zijn en zoeken geen valse goden om te aanbidden.

Een van deze rechtschapen dienaren was de profeet Nūḥ (as).

Nūḥ (as) was diep bedroefd over de daden van zijn volk. Ze waren afgedwaald van het pad van Allah (swt) en aanbaden afgoden. Onze Heer kende zijn verdriet en eenzaamheid en koos hem als Zijn boodschapper. Hij gaf Nūḥ (as) de opdracht om zijn volk te waarschuwen en op het rechte pad te brengen.

Met deze opdracht van Allah (swt) stond Nūḥ (as) voor zijn volk en sprak hen toe:

O mijn volk, ik ben een boodschapper van de Heer van alle werelden. Waarom aanbidden jullie afgoden van steen en klei, terwijl jullie ware Heer degene is die jullie geschapen heeft? Denk eens na! Kunnen deze beelden jullie helpen of kwaad doen? Jullie volgen een verkeerd pad! Alleen Allah (swt) is jullie Schepper, er is geen god behalve Hij.

Allah (swt) heeft jullie geleerd hoe je moet boeren, hoe je veilig over de aarde kunt lopen, hoe je kunt jagen en hoe je in je levensonderhoud kunt voorzien. Hij is het die regen uit de hemel laat neerdalen, zodat jullie kunnen leven. Aanbid daarom alleen jullie Heer en keer je af van alles wat je buiten Hem aanbidt.

De mensen keken verbaasd naar Nūḥ (as). Ze hoorden woorden die hen niet aanstonden. Vooral de leiders die anderen aanmoedigden om afgoden te aanbidden, werden boos. Tot die dag had niemand hen verteld dat ze de verkeerde weg volgden.

De afgoden die ze aanbaden, bemoeiden zich niet met hun leven, stelden geen regels op en verboden niets. Want het waren slechts levenloze beelden van steen en hout. Nu kwam er een eenvoudige man zonder rijkdom, zoals Nūḥ (as), en vertelde hen dat ze fout zaten! Ze geloofden dat hij een verborgen reden moest hebben om hen van hun afgoden af te leiden.

Maar Nūḥ (as) zei:

Ik ben slechts een waarschuwer. Ik breng jullie de geboden van Allah (swt). Ik verwacht er niets voor terug. Ik wil geen rijkdom of beloning van jullie. Mijn beloning komt alleen van Allah (swt), de Heer van alle werelden.

De strijd van Nūḥ (as) duurde jaren. Uiteindelijk begonnen sommige mensen uit zijn volk hem te geloven en zeiden:

O Nūḥ (as), jij spreekt de waarheid. De afgoden die we tot nu toe aanbaden, hebben ons niets gebracht. Ze spreken niet, bewegen niet en kunnen ons niet helpen. Ja, ze kunnen nooit onze Heer zijn. Dank aan Allah (swt), we hebben de waarheid gevonden! Wij geloven dat er geen god is behalve Allah (swt). Vanaf nu volgen we jou.

Zij die in Nūḥ (as) geloofden, waren arme mensen en mensen met een zuiver hart. Vanaf die dag hielden ze zich aan hun belofte. Ze keerden afgoderij de rug toe en volgden het pad dat Nūḥ (as) hen toonde. Ze begonnen alleen Allah (swt) te aanbidden.

Nūḥ (as) was gelukkig en bleef vol hoop de boodschap van Allah (swt) verkondigen, maar de leiders van zijn volk kwamen in opstand en zeiden:

Wie denk jij wel dat je bent? Jij bent degene die dwaalt. Dit zijn onze goden en wij zullen ze nooit verlaten.

Nūḥ (as) probeerde hen te waarschuwen en zei:

O mijn volk, ik volg het rechte pad en verkondig jullie slechts de geboden van mijn Heer. Als jullie deze afgoden blijven aanbidden, vrees ik dat Allah (swt) jullie zal straffen.

Maar hun harten waren hard als steen.

Ze wilden niet afzien van de afgoden die ze zelf hadden gemaakt. Doof voor de waarschuwingen van Nūḥ (as) zeiden ze:

Waarom zou Allah (swt) jou als profeet kiezen? Je bent een gewone arme man. De mensen die jou volgen, zijn ook alleen maar armen. Als Allah (swt) een boodschapper had willen sturen, had Hij wel een engel gestuurd. Jij bent net als wij. Wij geloven niet in jouw woorden.

Nūḥ (as) was verdrietig door de koppigheid van zijn volk, maar hij gaf niet op. Hij zei:

O mijn volk, ook al ben ik een arme man, ik volg oprecht de geboden van mijn Heer. Allah (swt) houdt van wie goed is en Hem gehoorzaamt. Jullie kijken neer op arme mensen, maar zij zijn kostbaar in de ogen van Allah (swt).

Arm zijn is geen misdaad. Hoe kan ik hen wegsturen? Als ik dat doe, wie zal mij dan beschermen tegen de straf van Allah (swt)?

Toch bleven de mensen van Nūḥ (as) zich gedragen alsof ze blind en doof waren. Ze weigerden hem te begrijpen en lachten hem uit.

We dachten dat je slim was, maar je bent gek geworden. Wil je echt dat we onze afgoden vernietigen en deze arme mensen volgen? Alleen een dwaas zou zoiets proberen. We zullen nooit in jouw woorden geloven.

Nūḥ (as) zei tegen zijn volk:

"Laten we aannemen dat ik de waarheid vertel. Wat als ik echt een waarschuwer ben die naar jullie is gezonden? Wat als Allah (swt) mij met het profeetschap heeft belast? Waarom willen jullie dit niet begrijpen? Ik kan jullie nergens toe dwingen, maar waarom luisteren jullie niet?"

De rijke leiders van zijn volk overschreden hun grenzen en zeiden:

"Blijf uit onze buurt. We willen niet naar je luisteren. Wij zijn tevreden met ons leven zoals het is."

De strijd tussen Nūḥ (as) en zijn volk duurde jarenlang. Hij gaf niet op en bleef hen waarschuwen:

"O mijn volk, luister naar mij. Aanbid alleen Allah (swt). Accepteer geen bemiddelaars tussen jullie en Hem. Zijn jullie vergeten dat Allah (swt) jullie Heer is? Hij is Degene die jullie bezit en kinderen gaf. Hij schiep de hemel en plaatste de zon en de maan als lichten aan de hemel. Hij laat planten groeien op de aarde. Hij heeft de wereld neergelegd voor Zijn dienaren. Hoe kunnen jullie Hem niet erkennen en aanbidden?"

Maar de koppigheid van de ongelovigen hield aan. Ze wilden niet luisteren naar Nūḥ (as). Ze waren bang om hun afgoden te verlaten en de religie van eenheid te aanvaarden. Ze waren gewend aan een leven zonder regels en wilden niets in hun leven veranderen in de naam van rechtvaardigheid en goedheid. Alleen de oprechte en rechtschapen mensen zeiden dat Allah (swt) één is en accepteerden Zijn religie.

Jarenlang leken de inspanningen van Nūḥ (as) zonder resultaat. Wanneer mensen hem zagen, negeerden ze hem, veranderden ze van richting of bedek-

ten hun oren met hun handen. Maar Nūḥ (as) gaf niet op. Elke dag begon hij opnieuw, vol hoop, en riep hij de mensen op om alleen Allah (swt) als hun Heer te erkennen.

"O mijn volk," zei Nūḥ (as). "Laat jullie koppigheid los en keer terug naar jullie ware Heer. Allah (swt) is de meest barmhartige. Vraag Hem om vergiffenis en wend je tot Hem, zodat Hij Zijn zegeningen over jullie zal uitstorten. Hij zal jullie bezittingen en kinderen vermeerderen. Geloof in Hem, zodat Hij jullie wijngaarden en prachtige tuinen geeft waar rivieren doorheen stromen."

Maar ondanks deze mooie woorden luisterden de mensen niet. De leiders van de gemeenschap keken neer op Nūḥ (as) en zeiden trots tegen de anderen: "Jullie mogen je afgoden nooit verlaten! Blijf Wadd, Suwa, Yegus, Yauk en Nasr aanbidden!"

Hun harten waren versteend en vol duisternis. Ze wilden niet luisteren naar Nūḥ (as) en weigerden in Allah (swt) te geloven. De profeet begon zijn hoop te verliezen. Hij zei tegen zijn volk: "Ik vrees dat Allah (swt) jullie zal straffen voor jullie koppigheid. Waarom luisteren jullie niet voordat de Dag van Bestraffing komt?"

Maar de mensen keerden zich ongeïnteresseerd om en lachten hem uit. "O Nūḥ (as)," zeiden ze spottend, "je probeert ons steeds bang te maken met de straf van Allah (swt). Nou, laat die straf dan maar komen! We zullen het wel zien!"

Na al die jaren van waarschuwingen bleven slechts een paar mensen in Allah (swt) geloven. De meeste mensen bleven koppig en bleven Nūḥ (as) bespotten. Wanneer ze hem tegenkwamen, riepen ze: "Ga weg! Blijf uit onze buurt! Als je ooit nog in onze buurt komt, zullen we je stenigen!"

Het gebed van profeet Nūḥ (as)

De Profeet Nūḥ (as) begreep het uiteindelijk. Na jarenlang proberen zag hij dat zijn volk niet wilde luisteren. Hij had geen kracht en hoop meer over. Hij wendde zich tot zijn Heer en bad:

“O mijn Heer, ik heb mijn volk dag en nacht gewaarschuwd. Maar zij luisterden niet en keerden zich van mij af. Telkens als ik hen uitnodigde naar Uw rechte pad, stopten ze hun vingers in hun oren en bedekten hun gezichten met hun kleren. Ze waren koppig en trots. Ze rebelleerden tegen mij en volgden alleen de rijken en machtigen, die hen niets goeds brachten. Mijn oproep heeft hen alleen maar nog eigenwijzer gemaakt. En nu misleiden ze elkaar. O Allah, U bent de Enige die hierover kan beslissen. Vergeef mij en de gelovigen die met mij zijn, en straf degenen die onrecht doen.”

Allah (swt) is Alziend en Alwetend. Hij wist hoeveel moeite Zijn boodschapper deed om zijn volk op het juiste pad te brengen. Hij zag het verdriet van Nūḥ (as) en de gelovigen. Allah (swt) had hen lang de kans gegeven om zich te bekeren, maar de meeste mensen weigerden in Hem te geloven.

Toen accepteerde Allah (swt) het smeekgebed van Nūḥ (as) en zei: “Wees niet verdrietig. Wij zullen jou en de gelovigen redden. De onrechtplegers zullen verdrinken. Verspil geen tijd meer en begin met het bouwen van een ark!”

Nūḥ (as) wist niet hoe hij een ark moest bouwen, maar Allah (swt) onderwees hem. Zonder te aarzelen begon hij aan zijn taak. Hij ging het bos in, hakte bomen om en maakte er stevige planken van. Hij sloeg spijkers in

het hout en timmerde alles aan elkaar. Bij elke stap bad hij tot zijn Heer en vroeg Hij om hulp. Terwijl hij werkte, droomde hij van de dag waarop de ark klaar zou zijn en de gelovigen gered zouden worden. Toen de leiders van zijn volk zagen hoe hard hij werkte, lachten ze hem uit en zeiden spottend: "O Nūḥ (as)! We zien dat je je profeetschap hebt opgegeven en een timmerman bent geworden. Je hebt het niet meer over die rare dingen die je ons altijd vertelde. Zeg eens, wanneer komt die straf waar je het steeds over had?"

Nūḥ (as) keek niet op van zijn werk en glimlachte rustig. Hij zei: "Blijf mij maar bespotten. Binnenkort zul je zien wie er een zware straf zal ondergaan."

De tijd ging voorbij als een stromende rivier. Na veel hard werken was de ark eindelijk klaar. Het grote schip kon nu drijven op het water. Nūḥ (as) was blij en opgelucht. Allah (swt) gaf hem een nieuw bevel:

"O Nūḥ (as)! Het is tijd. Neem je familie en de gelovigen uit je gemeenschap mee aan boord van de ark. Neem ook van elke diersoort een paar mee."

Op basis van dit gebod begon Nūḥ (as) de dieren te verzamelen. Koeien, schapen, kamelen, paarden, leeuwen, tijgers, olifanten, giraffen, slangen, schorpioenen, apen… Van elke soort nam hij er twee mee. Hij bouwde speciale schuilplaatsen op de ark om ze in onder te brengen.

Toen wendde hij zich tot de gelovigen en zei:

"Kom aan boord van de ark. Dit schip zal varen met het bevel van Allah (swt) en ook stoppen wanneer Hij dat wil. Mijn Heer is Vergevensgezind en Beschermend."

De gelovigen en zijn familie gingen aan boord. Maar niet iedereen… De vrouw van Nūḥ (as) en een van zijn zonen weigerden om mee te gaan. Zij hoorden bij de ongelovigen en vertrouwden niet op Allah (swt).

De Zondvloed

Eindelijk waren alle voorbereidingen klaar. Alle passagiers gingen aan boord van de ark. De deuren en ramen werden gesloten. De reis stond op het punt te beginnen.

Precies op dat moment brak er een enorme storm los op aarde. De hemel werd pikzwart en de bliksem flitste. Toen begon het te regenen, harder dan ooit tevoren. Het leek alsof de hemel de hele aarde onder water wilde zetten. Maar het bleef niet alleen bij regen. Ook uit de aarde spoot water omhoog!

Binnen korte tijd veranderde de hele wereld in een gigantisch meer. Het water steeg snel, hoger dan de huizen en bomen. De ark begon te drijven op de wilde golven.

Overal heerste paniek. De mensen die Nūḥ (as) eerst hadden uitgelachen, renden wanhopig rond, op zoek naar een schuilplaats. Hun geschreeuw en smeekbedes vulden de lucht. Maar er was geen redding meer voor hen.

Op dat moment zag Nūḥ (as) zijn zoon op de kust staan. Zijn hart vulde zich met bezorgdheid. Hij riep met heel zijn liefdevolle stem:

“Mijn zoon! Kom bij ons op de ark! Sluit je niet aan bij de ongelovigen!”

Maar zijn zoon keek koppig naar de woeste zee en schudde zijn hoofd.

“Ik ga die hoge berg beklimmen. Die zal me beschermen tegen het water!” zei hij zelfverzekerd.

Nūḥ (as) voelde zijn hart breken. Hij probeerde zijn zoon nog één keer te overtuigen:

“Mijn zoon! Wees niet koppig! Vandaag is er geen redding behalve voor degenen die in Allah (swt) geloven!”

Maar het was te laat… Plotseling doemden enorme golven op tussen hen in. Nūḥ (as) kon zijn zoon niet meer zien. De jongen probeerde de berg te bereiken, maar zelfs de hoogste bergen stonden nu onder water. Hij verdween in de golven en verdronk voor de ogen van zijn vader.

Nūḥ (as)’s hart was gebroken. Het verdriet was ondraaglijk. Tranen stroomden over zijn gezicht terwijl hij zijn handen ophief en smeekte tot Allah (swt):

“O mijn Heer! Mijn zoon hoorde bij mijn familie. U had beloofd mijn familie te redden. O mijn Heer, breng mijn zoon terug. U bent Almachtig!”

Allah (swt) zei tegen Nūḥ (as):

“Hij hoort niet bij jouw familie, omdat hij niet tot de gelovigen behoorde. Vraag Mij niet naar iets waarover je geen kennis hebt. Anders zul je bij de onwetenden horen.”

Nūḥ (as) begreep dat hij een fout had gemaakt. Zijn zoon kon niet als familie worden beschouwd, omdat hij niet in Allah (swt) geloofde. Volgens Allah’s (swt) gebod waren alleen degenen die in Hem geloofden en Zijn bevelen gehoorzaamden, als echte broeders en zusters. Nūḥ (as) had spijt van zijn smeekbede. Hij vroeg nederig om vergiffenis en betoonde berouw.

Allah (swt) is Barmhartig en vergeeft Zijn oprechte dienaren. Ook Nūḥ (as) werd vergeven.

De gelovigen in de ark keken vol ontzetting naar de verdrinkende ongelovigen. Er was geen enkele plek meer om naartoe te vluchten. Wegen, huizen, bomen, bergen en heuvels—alles op aarde verdween onder het water. Het was alsof de woeste golven alles opslokten. De ongelovigen werden één voor één door het water verzwolgen. Op de hele aarde waren alleen de mensen en dieren in de ark nog in leven.

Helaas is het lot van degenen die niet luisteren naar de boodschappers van Allah (swt) altijd triest.

Allah (swt) hield Zijn belofte. Hij redde Nūḥ (as) en de gelovigen. De ark dreef verder op de enorme golven. Dagen en nachten gingen voorbij... De gelovigen wachtten geduldig en verlangden naar het moment waarop ze weer op vaste grond konden staan.

Na een lange tijd gaf Allah (swt) het bevel:

“O hemel, stop met regenen! O aarde, slik het water in!”

De regen hield op. Het water begon langzaam te zakken. De zon verscheen weer en verwarmde de aarde met haar stralen. Na een tijd landde de ark op de berg *Judi*.

Plots werd het stil in de ark. De passagiers keken elkaar verbaasd aan. Was de reis dan eindelijk voorbij?

De ramen van de ark gingen open. De gelovigen keken naar buiten en hun gezichten lichtten op door de warme zonnestralen. Hun harten vulden zich met vreugde en dankbaarheid. Eindelijk konden ze weer op de aarde stappen!

De dieren in de ark voelden de vreugde van de mensen. Overal klonk gehuil, geloei, gebrul en geblaf. De blijdschap van mens en dier was prachtig om te zien. Met de toestemming van Allah (swt) waren ze allemaal gered van de grote overstroming. Een nieuw leven **wachtte op hen...**

Vol vreugde riepen de gelovigen samen:

“Dank aan Allah (swt), die ons redde van de onrechtplegers en ons naar het licht en geluk bracht!”

Ze keken ernaar uit om de ark te verlaten. Nūḥ (as) keek door het raam naar buiten. Het water was verdwenen en de aarde was droog. De zon scheen stralend aan de hemel. De natuur leek klaar om haar nieuwe gasten te verwelkomen. Groene velden, dichte bossen, kabbelende rivieren en geurige bloemen stonden weer tot hun dienst.

Bij dit prachtige tafereel opende de profeet Nūḥ (as) de poorten van de ark. Eén voor één liet hij de dieren vrij. Leeuwen, tijgers, olifanten en paarden renden blij naar buiten. Vogels vlogen zingend de lucht in. Slangen, kikkers, insecten en andere kleine dieren keerden terug naar hun plekken in de natuur.

Toen sprak Allah (swt) tot Nūḥ (as):

“Verlaat de ark en leef op aarde. Jullie zullen een voorbeeld zijn voor de komende generaties.”

De gelovigen stapten uit de ark en verspreidden zich over de aarde vanaf de berg *Judi*. Het goede leven begon opnieuw.

Nūḥ (as) en zijn familie waren dolgelukkig. Zonder tijd te verliezen gingen ze aan het werk. Ze bouwden huizen en begonnen gewassen te verbouwen. Hun kinderen kregen kinderen, en zo groeide de mensheid weer en verspreidde zich over de hele wereld.

De jaren en eeuwen gingen voorbij. De zon bleef de aarde verwarmen en de sterren bleven de nacht verlichten. De wereld die Allah (swt) voor Zijn dienaren had voorbereid, werd opnieuw een thuis voor de mensen.

HOEVEEL HEBBEN WE GELEERD?

Weet jij het antwoord?

1. Waarom is arrogant zijn slecht?
2. Waarom werd de gemeenschap van de profeet Nūḥ (as) gestraft?
3. Wat voor conclusie kunnen we trekken uit wat er met Nūḥ (as)'s vrouw en zoon gebeurde?

Vind het juiste antwoord

1. Waarom werd Satan uit de hemel verdreven?

- **A.** Omdat hij van de verboden vrucht at
- **B.** Omdat hij niet knielde voor Adam
- **C.** Omdat hij mensen misleidde
- **D.** Omdat hij niet een van de engelen was

2. Welke van de volgende zonden wordt niet vergeven door Allah (swt)?

- **A.** Ongehoorzaamheid aan ouders
- **B.** Leugens vertellen
- **C.** Stelen
- **D.** Partners associëren met Allah (swt) (shirk)

3. Welke mensen kan Satan van het rechte pad afleiden?

- **A.** Zij die niet graag bidden.
- **B.** Degenen wiens harten gevuld zijn met liefde en vrees voor Allah (swt).
- **C.** Zij die weten waarom ze gemaakt zijn
- **D.** Zij die weten hoe te leven

4. Welk van de volgende antwoorden behoort niet tot de antwoorden die de gemeenschap van Nūḥ (as) gaf toen hij hen uitnodigde tot Allah (swt)?

- **A.** Wie ben jij om dit te vertellen?
- **B.** Je bent op het rechte pad
- **C.** Hou je zinloze adviezen voor jezelf
- **D.** Deze afgoden zijn onze goden.

5. **Welk van de volgende adviezen gaf Nūḥ (as) niet aan zijn gemeenschap?**
   - **A.** Aanbidding alleen aan Allah (swt)
   - **B.** Zet geen bemiddelaars tussen Allah (swt) en jou
   - **C.** Geef je doorzettingsvermogen op
   - **D.** Offer een dier

6. **Welke van de volgende dingen kan niet een van de redenen zijn achter de halsstarrigheid van de gemeenschap van Nūḥ (as)?**
   - **A.** Ze schrokken van het binnengaan van de Religie van Eenheid (monotheïsme)
   - **B.** Ze raakten eraan gewend om volgens hun eigen wil te leven
   - **C.** Nūḥ (as)'s rijkdom
   - **D.** Ze wilden geen gerechtigheid in hun leven

7. **Hoeveel mensen geloofden in Nūḥ (as)?**
   - **A.** Een handvol mensen
   - **B.** Zijn hele gemeenschap
   - **C.** De helft van zijn gemeenschap
   - **D.** Niemand

8. **Wat vroeg Allah (swt) aan Nūḥ (as) om te bouwen?**
   - **A.** Een vliegtuig
   - **B.** Een ark
   - **C.** Een trein
   - **D.** Een auto

9. **Wie gingen er op de ark van Nūḥ (as)?**
   - **A.** Gewoon mensen
   - **B.** Alleen dieren
   - **C.** Zijn familie
   - **D.** Gelovigen en dierenparen

10. **Welk van de volgende familieleden van Nūḥ (as) was ongelovig?**
    - **A.** Zijn oom
    - **B.** Zijn vrouw en zoon
    - **C.** Alleen zijn vrouw
    - **D.** Zijn moeder

11. **Welke van de volgende is de straf die Allah (swt) gaf aan de gemeenschap van Nūḥ (as)?**
    - **A.** Aardbeving
    - **B.** Tsunami
    - **C.** Overstroming
    - **D.** Slangen verjagen

EEN ZIN MAKEN

Gebruik de volgende woorden in een zin.

Overstroming:

.....

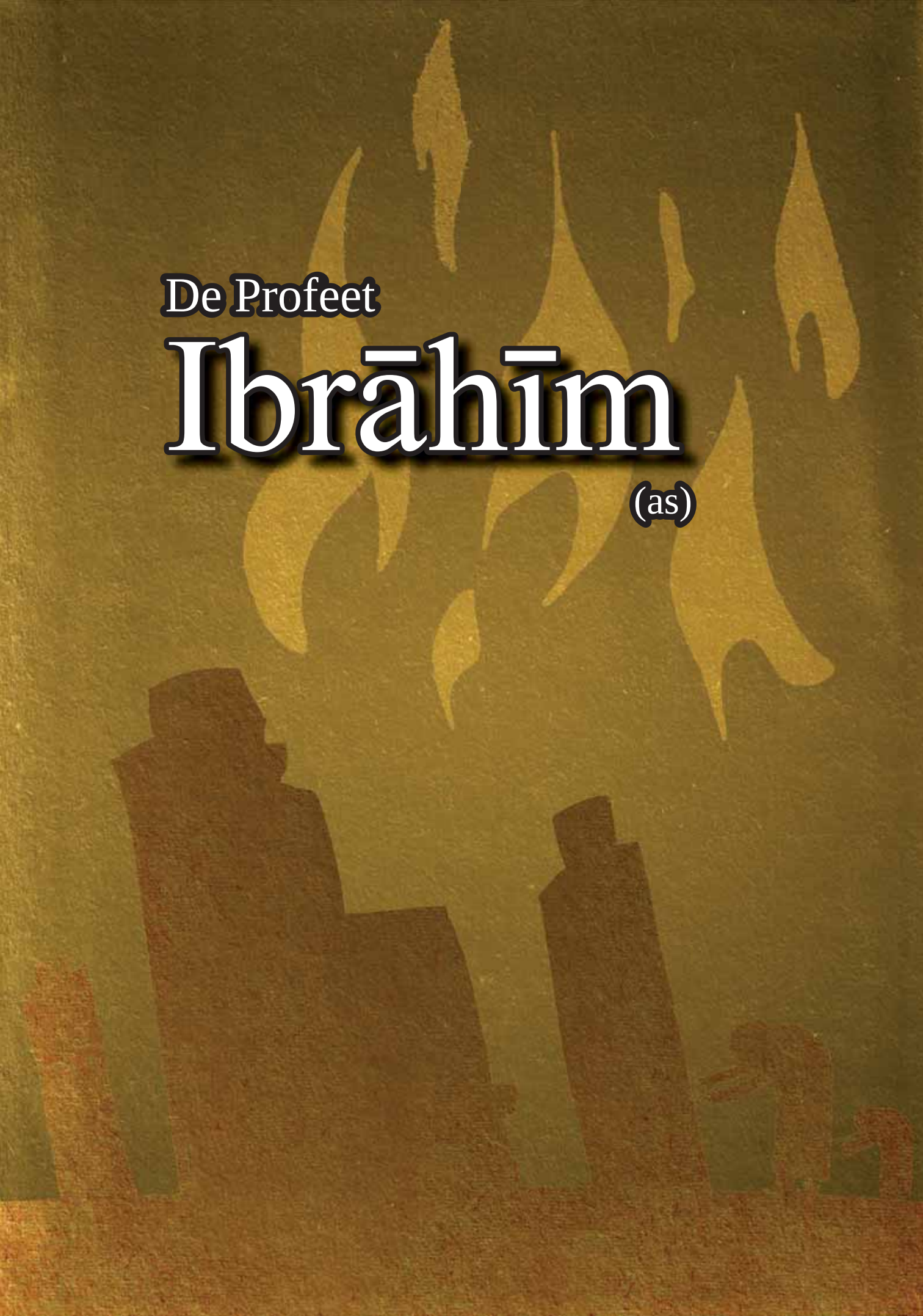
.....

Ark:

.....

.....

De Profeet
Ibrāhīm
(as)

De Profeet Ibrāhīm (as)

Ik heb mijn Heer gevonden!

Lang, lang geleden was er een wrede koning genaamd Nimrud. Hij was een harde en meedogenloze man. Zo arrogant was hij, dat hij zichzelf de machtigste persoon op aarde vond. Hij trotseerde Allah (swt), die hem geschapen had en hem liet leven. Overal liet hij standbeelden van zichzelf bouwen en gaf zijn volk het bevel:

"Ik ben jullie enige echte heerser. Van nu af aan moeten jullie voor mij buigen en mijn standbeelden vereren!"

De mensen in het rijk van Nimrud waren onwetend en bang. Ze leden onder zijn onderdrukking en bedreigingen. Hun angst hield hen ver weg van Allah (swt). Ze zagen Nimrud als hun god en durfden hem niet ongehoorzaam te zijn. Niemand had de moed om tegen hem in te gaan.

Nimrud stond zijn volk ook toe om andere afgodsbeelden te vereren. Mensen maakten zelf beelden van steen en hout en aanbaden die. Op deze manier zorgde Nimrud ervoor dat ze bezig bleven met nutteloze dingen en Allah (swt) vergaten. Dat hield hem stevig op de troon.

Overal in het land stonden afgodsbeelden. Mensen vierden zelfs speciale feesten ter ere van deze beelden. Op die dagen brachten ze offers en deden ze beloften aan hun zelfgemaakte goden.

In het land van Nimrud woonde een kind dat niet begreep wat er om hem heen gebeurde. Zijn naam was Ibrāhīm (as) (Abraham).

Zijn vader was een beeldhouwer. Hij maakte afgodsbeelden van steen en hout en verkocht die op de markt. Zo verdiende hij zijn geld. Soms gaf hij de beelden aan Ibrāhīm (as) en vroeg hem om ze te verkopen.

Maar Ibrāhīm (as) hield helemaal niet van deze beelden. Hij wilde ze niet verkopen. Toch ging hij naar de markt om zijn vader niet teleur te stellen. Onderweg sleepte hij de beelden over de grond en riep luid:

“Wil er echt niemand deze levenloze beelden kopen?”

Maar niemand wilde de afgodsbeelden van hem kopen. Ze zagen dat hij geen respect had voor de beelden en merkten dat hij er niet in geloofde. Sommige mensen werden zelfs boos op hem.

Naarmate Ibrāhīm (as) ouder werd, groeiden ook zijn vragen. Hij kon niet begrijpen hoe zijn familie en de mensen om hem heen deze machteloze, levenloze voorwerpen als goden aanbaden. Hoe konden mensen hun eigen goden maken? Moest een echte god niet almachtig zijn? Maakte God de mensen, of maakten mensen hun god?

Als Ibrāhīm (as) alleen was, dacht hij na over deze vragen. “Wie is onze echte Heer? Waar is Hij? Hoe kan ik Hem vinden?” Hij wilde de waarheid weten en de ware God aanbidden.

Op een nacht, terwijl hij naar de hemel keek, zag hij een schitterende ster. Het straalde zo helder dat hij gefascineerd raakte. Hij wees ernaar en riep opgewonden:

“Hier is mijn Heer! Dit is geen afgodsbeeld zoals de anderen. Het is helder en schitterend. Het lijkt levend en zo mooi!”

Urenlang keek Ibrāhīm (as) naar de ster waarvan hij dacht dat het zijn Heer was. Maar zijn vreugde duurde niet lang. Toen de ochtend naderde, begon de ster langzaam te vervagen en uiteindelijk verdween hij helemaal. Ibrāhīm (as) was verbaasd en teleurgesteld. Hij zuchtte diep en zei:

“Nee, dit kan mijn Heer niet zijn. Hij verdwijnt zodra ik hem vind. Ik hou niet van dingen die verdwijnen.”

De dagen gingen voorbij. Ibrāhīm (as) bleef zoeken naar zijn Heer. Overal keek hij rond – in de lucht, op de aarde, in de natuur. Op een stille, donkere nacht zag hij de maan opkomen. De maan straalde helder en verlichtte de nacht als een grote vuurbol. Ibrāhīm (as) vulde zich met vreugde en riep blij uit:

“Ja, hier is mijn Heer! De maan verdrijft de duisternis van de nacht. Hoe machtig!”

Hij keek vol bewondering naar de maan en voelde hoe de leegte in zijn hart zich vulde met vreugde. Maar toen de zon begon op te komen, werd het

maanlicht steeds zwakker, totdat het helemaal verdween. Ibrāhīm (as) voelde een diep verdriet. De tranen stroomden over zijn wangen terwijl hij zei:

"Nee, de maan kan ook niet mijn Heer zijn. Ook zij verdwijnt weer. Mijn Heer, als U mij niet helpt, zal ik de waarheid nooit vinden."

Zijn verlangen naar Allah (swt) werd steeds sterker. Het werd als een dorstige reiziger die door de woestijn dwaalde op zoek naar water.

Op een vroege zomerochtend werd Ibrāhīm (as) wakker. Hij zag hoe de zon opkwam tussen de bergen. De zon was prachtig en straalde als een reusachtige sinaasappel. Zijn stralen verwarmden en verlichtten de hele wereld. Ibrāhīm (as) werd helemaal blij en riep opgewonden uit:

"Hier is mijn Heer! Dit is groter dan alle anderen. Zijn licht verlicht alles. Zelfs de maan verdwijnt als de zon opkomt. De zon moet wel de Heer zijn die leven geeft aan de aarde!"

Ibrāhīm (as) voelde zich alsof hij in de lucht zweefde. De zon was niet zoals de afgoden die mensen uit hout, steen of klei maakten. Op aarde zag hij niets dat groter en machtiger was dan de zon.

Maar na verloop van tijd begon de zon te zakken. Langzaam bewoog ze zich naar het westen en haar stralen werden steeds zwakker. Tegen de avond verdween ze achter de bergen. Op dat moment verdween ook de vreugde in Ibrāhīm (as)s hart. Verdriet vulde zijn ziel en zijn ogen liepen vol tranen.

"Nee," dacht hij, "de zon, de maan en de sterren kunnen mijn Heer niet zijn. Ze komen en gaan, maar mijn Heer moet altijd bestaan. Er moet een Schepper zijn die mij, de sterren, de maan, de zon en alles op aarde gemaakt heeft. Hij is degene die alles bestuurt en Hij verdwijnt nooit. Hij is de Almachtige."

Met een hart vol overgave begon Ibrāhīm (as) te bidden. Hij opende zijn ziel voor de Heer der Werelden. Allah (swt) wijst nooit iemand af die zich oprecht tot Hem wendt. Op dat moment voelde Ibrāhīm (as) een groot licht in zijn hart schijnen. Het was alsof een zware last van zijn schouders viel.

Met een oprechte liefde riep hij uit:

"Mijn Heer is Allah (swt)! Ik richt mij volledig tot de Schepper van de hemelen en de aarde. Ik keer mij af van de afgoden die mijn volk aanbidt. Ik behoor niet tot degenen die deelgenoten aan Allah (swt) toekennen."

Eindelijk had Ibrāhīm (as) gevonden wat hij zocht. Zijn hart vulde zich met dankbaarheid. Hij voelde zich de gelukkigste mens ter wereld. Met heel zijn hart wendde hij zich tot zijn Heer en vond, met Zijn leiding, het rechte pad.

Oproep aan de dader die beelden (afgoden) maakt

Ibrāhīm (as) was ontzettend opgewonden. Hij wilde niets liever dan iedereen vertellen over zijn ware Heer. Maar het meest maakte hij zich zorgen om zijn vader, die afgodsbeelden maakte en ze aanbad. Hij verlangde ernaar zijn vader de waarheid te laten zien.

Op een ochtend ging Ibrāhīm (as) naar hem toe. Zijn vader was op dat moment bezig met het aanbidden van de beelden. Ibrāhīm (as) wachtte geduldig tot hij klaar was. Toen vroeg hij zachtjes:

“Lieve vader, waarom aanbidt u deze beelden? Ze kunnen niet zien, niet horen en ze kunnen u nergens mee helpen. Waarom bidt u tot iets wat zelf niets kan?”

Zijn vader keek hem verbaasd aan. Terwijl hij met zijn hand de afgoden aanraakte, zei hij:

“Mijn zoon, dit zijn de goden die onze voorouders ons hebben nagelaten. Ik zag mijn vader en moeder hen aanbidden, dus doe ik hetzelfde.”

Met een rustige stem antwoordde Ibrāhīm (as):

“Lieve vader, ik heb de ware Heer gevonden. Luister naar mij. Ik wil u naar het juiste pad leiden. Geloof in mij.”

Zijn vader fronste en keek hem streng aan. Zijn woede was zichtbaar. “Wat weet jij daar nou van? Jij bent nog maar een kind! Wil je dat ik de woorden van een jongen als jij geloof?”

Maar Ibrāhīm (as) werd niet boos. Hij verhief zijn stem niet en bleef geduldig: “Lieve vader, de beelden die jullie aanbidden zijn slechts verzinsels van Satan. Luister niet naar hem. Hij brengt mensen op een dwaalspoor, omdat hij tegen Allah (swt) in opstand kwam.”

De woede van zijn vader werd groter. Hij wilde niet naar zijn zoon luisteren. Maar Ibrāhīm (as) gaf niet op:

“Lieve vader! Als u vriendschap sluit met Satan en blijft volharden in het aanbidden van afgoden, dan vrees ik dat u gestraft zult worden door de Barmhartige.”

Zijn vader kon zijn woede niet langer bedwingen. Hij werd razend en schreeuwde:

“Ibrāhīm (as)! Wie is die ‘Barmhartige’ waar jij over praat? Geloof jij niet in onze goden?”

“Mijn Heer is Allah (swt), de Almachtige en Enige God,” zei Ibrāhīm (as) vastberaden. “Hij is overal en Zijn koninkrijk omvat alles. Hij is de Schepper van alles en Hij geeft leven aan alles. Hij is de Almachtige.”

Zijn vader sprong woedend op en schreeuwde: “Jij komt duidelijk in opstand tegen onze goden! Maak dat je wegkomt, anders zal ik je stenigen!”

Ibrāhīm (as) begreep dat zijn vader niet naar hem zou luisteren. Maar in plaats van boos te worden, keek hij zijn vader verdrietig aan en zei: “Lieve vader, ik denk anders dan u. Moge Allah (swt) u leiden en redden. Ik zal bidden dat Hij u vergeeft.”

Oproep aan de Gemeenschap en Nimrud

Sinds hij zijn ware Heer kende, voelde **Ibrāhīm (as)** zich verantwoordelijk om mensen uit te nodigen tot Allah (swt). Dit werd het doel van zijn leven. Op een dag besloot hij met al zijn moed naar het paleis van **Nimrud** te gaan om de koning en zijn volgelingen te waarschuwen.

In die tijd moesten alle mensen die voor **Nimrud** verschenen, zich voor hem neerbuigen. Maar **Ibrāhīm (as)** weigerde. Hij hield zijn hoofd hoog en wachtte. **Nimrud** keek hem boos aan en vroeg: **“Waarom kniel jij niet voor mij?”**

Met een vastberaden houding antwoordde **Ibrāhīm (as)**: **“Ik buig voor niemand behalve mijn Heer. Ik aanbid alleen Hem en werp mij alleen voor Hem neer.”**

Daarna vroeg hij hen:

“Waarom aanbidden jullie deze afgoden?”

Nimrud schreeuwde boos:

“Wat zeg jij daar? Onze voorouders aanbaden deze afgoden. Natuurlijk zullen wij hetzelfde doen!”

Maar **Ibrāhīm (as)** bleef dapper en zei:

“Jullie voorouders maakten een grote fout. Moeten jullie dezelfde fout maken, alleen maar omdat zij dat deden? Deze afgoden zijn niets waard. Mijn enige vriend en beschermer is Allah (swt), de Heer van de werelden. Hij leidt mij op het rechte pad. Hij is degene die mij voedt en laat drinken. Hij geneest mij als ik ziek word.”

Nimrud werd woedend. Hij stond op en schreeuwde: **“Ben jij een grote leugenaar of bespot je ons?”**

“Nee,” antwoordde **Ibrāhīm (as)** kalm. **“Ik vertel jullie alleen de waarheid. Jullie Heer is Allah (swt), de Schepper van de hemelen en de aarde. Aanbid alleen Hem!”**

Nimrud en zijn mannen keken elkaar verbaasd aan. Ze konden niet geloven wat **Ibrāhīm (as)** zei. Maar **Ibrāhīm (as)** ging verder:

“Als jullie je afgoden aanroepen, kunnen ze jullie dan horen? Kunnen ze jullie helpen of beschermen? Jullie weten zelf dat alleen Allah (swt) macht heeft over alles!”

Boos geroezemoes vulde de troonzaal van **Nimrud**. De koning keek **Ibrāhīm (as)** streng aan en zei:

“Is dat zo? Vertel me dan, wat voor eigenschappen heeft jouw Heer?”

Ibrāhīm (as) antwoordde zonder aarzeling:

“Mijn Heer is degene die leven geeft en het weer wegneemt.”

Nimrud lachte spottend en zei hoogmoedig:

“Oh ja? Dan kan ik dat ook!”

Om zijn punt te bewijzen, gaf hij zijn soldaten een bevel. Ze brachten twee gevangenen voor de koning. **Nimrud** wees naar de eerste man en zei:

“Dood hem!”

De soldaten gehoorzaamden onmiddellijk, en de arme man werd ter plekke gedood. Daarna wees **Nimrud** naar de andere gevangene en zei:

“Ik spaar zijn leven. Laat hem vrij!”

Met een trotse blik keek hij naar **Ibrāhīm (as)** en zei:

“Zie je? Ik geef leven aan wie ik wil en neem het weg van wie ik wil!”

Het onrecht dat **Nimrud** pleegde, deed **Ibrāhīm (as)** pijn in zijn hart. Maar hij bleef kalm en moedig. Hij liet zich niet intimideren en antwoordde vastberaden:

“O Nimrud, mijn Heer laat de zon opkomen uit het oosten. Als jij zo machtig bent, laat haar dan opkomen uit het westen!”

Er viel een doodse stilte in de zaal. **Nimrud** kon niets meer zeggen. Hij wist dat hij niet zo’n macht had. Zijn gezicht werd rood van woede. Hij voelde zich machteloos tegenover **Ibrāhīm (as)**.

Uiteindelijk barstte hij uit in woede en schreeuwde naar zijn soldaten:

“Haal hem hier weg! Ik wil hem niet meer zien!”

De soldaten grepen **Ibrāhīm (as)** en sleurden hem de troonzaal uit. Maar **Ibrāhīm (as)** was niet bang. Terwijl hij werd weggevoerd, besloot hij in zijn hart:

“Ik zweer dat ik iets zal doen met jullie afgoden als jullie weg zijn!”

Vraag het de Grote Afgod

Ibrāhīm (as) was niet bang voor Nimrud. Hij bleef de mensen uitnodigen om alleen Allah (swt) te aanbidden. Maar de mensen wilden niet luisteren. Ze waren gewend aan hun manier van leven en durfden niet tegen Nimrud in te gaan.

Op een dag werd er een groot feest georganiseerd. Op deze dag kookten de mensen heerlijke maaltijden en brachten die naar de tempel waar de afgodsbeelden stonden. Ze zetten het eten voor de beelden neer en gingen daarna naar de groene velden om te feesten. Tegen de avond kwamen ze terug naar de tempel en aten ze het eten dat ze daar hadden achtergelaten.

Ook Ibrāhīm (as) werd uitgenodigd om mee te gaan, maar hij weigerde. Dit was zijn kans! Hij had al lang een plan om de afgoden te vernietigen. Toen de stad leeg was, nam hij een bijl en ging hij naar de tempel.

Hij keek naar de afgodsbeelden die stil voor zich uit staarden en zei spottend:

“Wat is er? Waarom eten jullie niet van het eten dat voor jullie is neergezet?”

De beelden bleven zoals altijd roerloos.

Toen riep Ibrāhīm (as):

“Waarom zeggen jullie niks?”

Nog steeds geen antwoord.

Toen greep hij met al zijn kracht de bijl en begon hij de afgoden één voor één te vernietigen. Hout en steen vlogen in het rond. Binnen enkele minuten lag de tempel vol met brokstukken. Alleen het grootste afgodsbeeld liet hij heel. Hij hing de bijl om de nek van dit beeld en verliet de tempel.

Niet veel later kwamen de mensen vrolijk terug van het feest. Iedereen haastte zich naar de tempel om te bidden en het eten op te eten. Maar zodra ze binnenkwamen, schrokken ze zich kapot!

Hun geliefde afgoden waren kapotgeslagen!

Ze keken vol ongeloof naar de tempel en riepen geschrokken:

“Wie heeft dit gedaan? Wie heeft onze goden vernield?”

Iedereen begon in paniek tegen elkaar te praten.

Plots zei iemand:

“Dit moet het werk van Ibrāhīm (as) zijn! Hij is de enige die onze afgoden niet respecteert. Hij roept ons altijd op om slechts één God te aanbidden!”

De mensen werden woedend. Ze schreeuwden:

“Laten we hem vinden en ter verantwoording roepen!”

Ze verspreidden zich door de stad om Ibrāhīm (as) te zoeken.

Toen Ibrāhīm (as) de mensen zag, was hij niet verrast. Hij wist dat dit zou gebeuren en wachtte rustig af. De mensen grepen hem vast en sleepten hem naar de tempel.

“Ben jij degene die dit onze afgoden heeft aangedaan?” vroegen ze boos.

Ibrāhīm (as) bleef kalm. Hij wees naar het grote afgodsbeeld en zei:

“Waarom vraag je het niet aan hem? Kijk, hij heeft de bijl! Misschien heeft hij de andere afgoden kapotgemaakt.”

De menigte viel stil en keek elkaar verward aan. Even wisten ze niet wat ze moesten zeggen.

Toen zei iemand:

“Misschien heeft Ibrāhīm (as) wel gelijk...”

Maar een ander schudde zijn hoofd en riep boos:

“Onzin! Iedereen weet dat deze beelden niet kunnen praten of bewegen!”

Weer een ander voegde eraan toe:

“Ibrāhīm (as), we weten dat de afgoden dit niet zelf hebben gedaan. Maar jij wel!”

Ibrāhīm (as) knikte. Dit was precies het antwoord waar hij op had gewacht. Hij keek hen vriendelijk aan en zei:

“Dus jullie geven toe dat deze beelden levenloos zijn? Dat ze niet kunnen praten, niet kunnen horen en zichzelf niet eens kunnen verdedigen? Waarom aanbidden jullie dan nog steeds deze afgoden, terwijl ze jullie op geen enkele manier kunnen helpen? Waarom aanbidden jullie niet Allah (swt), de Enige God, die jullie heeft geschapen en alles bezit in het universum?”

Een diepe stilte viel over de menigte. Even leek het alsof iedereen nadacht over wat hij zei. Hun geweten fluisterde hen de waarheid toe. Maar die stilte duurde niet lang.

Plots begon iemand boos te schreeuwen:

“Kijk naar hem! Hij is gek! Eerst breekt hij onze afgoden en nu daagt hij ons uit!”

Een ander riep:

“Hij beledigt onze goden! Dit kunnen we niet laten gebeuren!”

De mensen werden woedend. In plaats van na te denken over de waarheid, schreeuwden ze door elkaar.

“Laten we naar koning Nimrud gaan!” riepen ze. “Hij moet gestraft worden!”

De menigte stormde met Ibrāhīm (as) naar het paleis van Nimrud om hem te verklikken bij de koning.

Het vuur dat Ibrāhīm (as) niet verbrandde

Koning Nimrud was boos en bang tegelijk. Hij vond Ibrāhīm (as) gevaarlijk omdat hij de mensen aan het nadenken zette. Wat als de mensen hem zouden volgen? Hij zou zijn macht verliezen!

Woedend beval hij zijn mannen:

“Grijp deze schaamteloze man onmiddellijk!”

De soldaten verspreidden zich door de stad en vonden Ibrāhīm (as). Ze sleepten hem naar het paleis. Toen hij voor Nimrud stond, schreeuwde de koning:

“Maak een enorm vuur en gooi hem erin!”

De mannen van Nimrud verzamelden overal hout. Binnen korte tijd stapelden ze een enorme berg hout op in het midden van de stad. Ze staken het aan, en al snel rezen de vlammen tot in de hemel. Het vuur was zo groot dat het leek alsof de hele stad in brand stond.

De mensen kwamen van heinde en verre om dit te zien. Iedereen wilde kijken hoe Ibrāhīm (as) gestraft zou worden. Nimrud zat op een hoge troon, klaar om het spektakel te aanschouwen.

Maar Ibrāhīm (as) was niet bang. Hij wist dat Allah (swt) bij hem was. Hij smeekte niemand om hulp, behalve zijn Heer. Zijn hart was vol vertrouwen.

De soldaten plaatsten Ibrāhīm (as) in een grote katapult. Met volle kracht slingerden ze hem de lucht in, recht in het vuur.

De menigte juichte:

“Hoera! Ibrāhīm (as) krijgt nu zijn verdiende loon!”

“Hij die onze afgoden vernederde, zal nu zelf in het vuur branden!”

Maar hun vreugde duurde niet lang.

Want het vuur verbrandde Ibrāhīm (as) niet.

Allah (swt) is de Almachtige. Hij beschermt degenen die Hem dienen.

Allah (swt) gaf een bevel aan het vuur:

“O vuur, wees koel en veilig voor Ibrāhīm (as)! Verbrand hem niet!”

Meteen veranderde het vuur in een koele en veilige plek. Ibrāhīm (as) zat midden in de vlammen, maar voelde geen hitte. Het was alsof hij in een tuin zat, beschermd door zijn Heer.

Hij knielde neer en bad vol dankbaarheid tot Allah (swt).

De mensen rond het vuur staarden met open mond. Ze konden niet geloven wat ze zagen. Sommigen riepen verbaasd:

“Kijk, kijk! Het vuur verbrandt Ibrāhīm (as) niet! Hij zit gewoon midden in de vlammen en bidt!”

Anderen fronsten en schudden hun hoofd:

“Nee, dat kan niet. Jullie moeten het verkeerd zien. Hoe kan vuur iemand niet verbranden?”

Maar nog meer mensen keken en bevestigden:

“Bij onze afgoden! Het is waar! Ibrāhīm (as) zit daar en het vuur doet hem niets!”

Toch wilden ze niet in Allah (swt) geloven, ondanks het wonder dat ze met hun eigen ogen zagen. In plaats daarvan riepen ze angstig:

“Dit is geen wonder! Dit moet het werk van de duivel zijn! Ibrāhīm (as) is vast en zeker een tovenaar!”

Toen koning Nimrud zag dat Ibrāhīm (as) ongedeerd bleef, werd hij woedend. Al zijn macht, al zijn soldaten en al zijn afgoden konden hem niet helpen tegen dit ene wonder van Allah (swt). Hij voelde zich verslagen.

De mensen keerden terug naar hun dagelijkse leven alsof er niets was gebeurd. Maar Allah (swt) liet niet toe dat hun ongeloof zonder gevolgen bleef. Na een tijdje stuurde Hij een zware straf op hen neer. Een grote ramp trof de stad. Eén voor één werden de ongelovigen vernietigd.

Alleen Ibrāhīm (as) en zijn neef Lōṭ (Lōṭ) werden gered. Lōṭ was een van de weinigen die in Ibrāhīm (as) geloofden en in Allah (swt) vertrouwden.

Het goede nieuws gebracht door de engelen

Dagen gingen voorbij en Ibrāhīm (as) besloot zijn thuisland te verlaten. Na een lange reis vestigde hij zich in Palestina. Daar trouwde hij met Sarah en samen leefden ze een gelukkig leven. Maar er was één ding dat hen verdrietig maakte: ze kregen geen kinderen.

Ibrāhīm (as) bad vaak tot Allah (swt) en vroeg:

“Mijn Heer, schenk mij een kind.”

Sarah verlangde ook naar een kind, maar ze was al oud. Ze dacht dat het niet meer mogelijk was en dat maakte haar verdrietig.

Ibrāhīm (as) had een slavin genaamd Hāgar. Ze was een bescheiden en oprechte vrouw die hem met liefde en respect diende. Ibrāhīm (as) had ook veel waardering voor haar.

Op een dag, terwijl Ibrāhīm (as) thuis zat met Sarah, kwamen er drie onbekende mannen naar hun huis. Ibrāhīm (as) was een vrijgevig en gastvrij man. Hij nodigde de vreemdelingen vriendelijk binnen en begroette hen.

Hij hield ervan om hongerige mensen eten te geven en armen te helpen. Maar deze mannen waren anders... Ze zeiden niets over wie ze waren en aten niets. Dat maakte Ibrāhīm (as) bezorgd. Waren ze misschien misdadigers?

Toch wilde hij hen goed ontvangen. Hij gaf opdracht om een kalf te slachten en een heerlijke maaltijd klaar te maken. Al snel stond er een tafel vol eten en verspreidde de geur van het malse vlees zich door het huis.

Ibrāhīm (as) glimlachte en nodigde zijn gasten uit om te eten. Maar tot zijn verbazing raakten ze het eten niet aan.

Zijn bezorgdheid groeide. Hij kon zijn angst niet langer verbergen en vroeg met een zachte, maar ongeruste stem:

“Wie zijn jullie? Waarom eten jullie niet?”

Toen glimlachten de mannen en antwoordden kalm:

“Wees niet bang, Ibrāhīm (as). Wij zijn engelen, gestuurd door Allah (swt).”

Op dat moment verdween Ibrāhīm (as)s angst helemaal. Hij haalde opgelucht adem.

De engelen glimlachten en zeiden:

“O Ibrāhīm (as), we brengen je goed nieuws! Je zult een kind krijgen.”

Ibrāhīm (as) keek hen met grote ogen aan, vol verbazing en vreugde:

“Maar... ik ben al oud. Hoe kan ik nog een kind krijgen?”

De engelen antwoordden:

“Dit is de wil van Allah (swt). Hij is almachtig. Wanhoop niet aan Zijn barmhartigheid.”

Ibrāhīm (as)s hart vulde zich met rust en dankbaarheid. Hij zei:

“Alleen degenen die Allah (swt) niet kennen, twijfelen aan Zijn barmhartigheid. Ik zal nooit wanhopen!”

Op dat moment hoorde Sarah, zijn vrouw, het nieuws. Ze glimlachte verbaasd en sloeg met haar handen op haar knieën. De engelen keken haar vriendelijk aan en zeiden:

“O Sarah, ook jij krijgt goed nieuws! Je zult een zoon krijgen die Isḥāq zal heten. En later zal je kleinzoon Yaʿqūb geboren worden.”

Sarah kon het nauwelijks geloven:

“Ik? Een oude vrouw? Kan ik echt nog een kind krijgen?”

De engelen zeiden geruststellend:

“Allah (swt) is almachtig en alwetend. Hij kan alles doen.”

Ibrāhīm (as) en Sarah waren dolgelukkig. Ze zouden eindelijk een kind krijgen! En dit was een geschenk van Allah (swt) zelf. Hun harten vulden zich met dankbaarheid.

De engelen stonden op om te vertrekken. Ibrāhīm (as) zag dit en vroeg bezorgd:

“Waar gaan jullie heen? Hebben jullie nog een andere taak?”

De engelen antwoordden:

“We gaan naar het land waar Lot woont. Het volk daar is Allah (swt) vergeten en doet grote zonden. Allah (swt) heeft ons bevolen hun stad te vernietigen. De mensen die daar het kwaad verspreiden zullen gestraft worden.”

Ibrāhīm (as) hart vulde zich met verdriet. Hij vroeg bezorgd:

“Maar daar is ook Lot! Hoe zit het met hem?”

De engelen stelden hem gerust:

“We zullen Lot en zijn familie redden, behalve zijn vrouw. Zij koos de kant van de onrechtvaardigen.”

Ibrāhīm (as) was een vrome en zorgzame man. Hij kon het niet verdragen dat zoveel mensen gestraft zouden worden. Hij vroeg smekend of Allah (swt) hen zou vergeven. Maar de engelen zeiden ernstig:

“O Ibrāhīm (as), vraag niet om vergeving voor dit volk. Het oordeel van Allah (swt) is al geveld. Ze zullen gestraft worden en er is geen weg terug.”

Ibrāhīm (as) zuchtte diep en vroeg:

"Wanneer zal de straf komen?"

De engelen antwoordden:

"Vóór de ochtend zal hun einde komen. En de ochtend is al dichtbij..."

En met die woorden verdwenen de engelen in de verte…

Een gezegend kind; Ismāʿīl (as)

Dagen gingen voorbij. Na maanden werd er een prachtige baby geboren uit Hagar. Zijn naam was Ismāʿīl (as) (Ismaël). Het huis van Ibrāhīm (as) vulde zich met vreugde en geluk. Maar Sarah's beloofde zoon was nog niet geboren.

Allah (swt) geeft rijkdom en kinderen aan wie Hij wil. Daarna test Hij Zijn dienaren met hun bezittingen en geliefden. Hij wilde Ibrāhīm (as) testen met zijn dierbare zoon Ismāʿīl (as). Hij beval hem om Hagar en Ismāʿīl (as) in de woestijn achter te laten.

Ibrāhīm (as) hield zielsveel van zijn zoon Ismāʿīl (as). Hij had zo lang verlangd naar een kind, en nu hij eindelijk een zoon had, moest hij hem verlaten? Hoe kon hij zijn kleine baby achterlaten, die nog borstvoeding kreeg? Maar Ibrāhīm (as) wist dat Allah (swt) alles beter wist. Hij vertrouwde op zijn Heer en gehoorzaamde zonder twijfel.

Na een lange reis door de hete woestijn stopte Ibrāhīm (as) op een kale plek zonder water of planten. Hij zette een tent op voor Hagar en Ismāʿīl (as) en liet hen een zak dadels en een fles water achter. Toen keek hij omhoog en bad met een diep verdriet in zijn hart:

"O Allah (swt), ik heb mijn familie achtergelaten op een lege plek, zonder voedsel of water, alleen om U te gehoorzamen. Laat de harten van mensen naar hen neigen en schenk hun overvloedig levensonderhoud, zodat zij U dankbaar zullen zijn."

Toen kwam het moeilijkste moment. Ibrāhīm (as) moest afscheid nemen. Zijn hart huilde, maar hij liet het niet zien. Hij draaide zich om en begon te lopen zonder achterom te kijken.

Hagar zag dat hij wegging en riep hem na:

"O Ibrāhīm (as)! Waar ga je heen? Laat je ons hier alleen achter?"

Ibrāhīm (as) bleef lopen, zijn ogen gevuld met tranen.

Hagar riep opnieuw:

“Heeft Allah (swt) jou dit bevolen?”

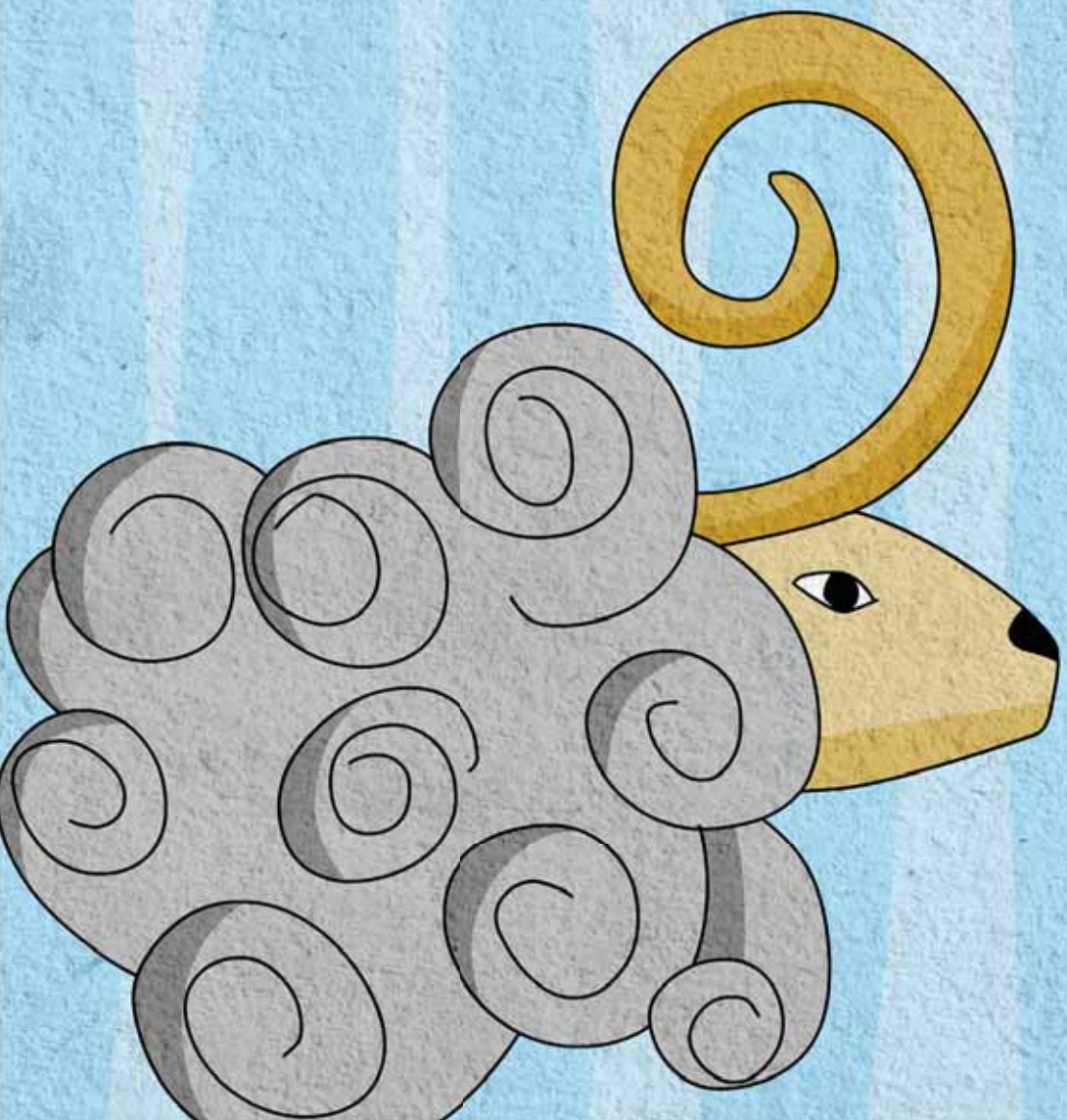
Ibrāhīm (as) stopte en knikte:

“Ja, Allah (swt) heeft dit bevolen.”

Hagar glimlachte toen en zei met een kalm hart:

“Als Allah (swt) het heeft bevolen, dan zal Hij ons nooit in de steek laten.”

Een moeder en haar baby... helemaal alleen in de woestijn.

De dagen gingen voorbij en al snel was al het eten en drinken op. Hagars melk droogde op en Ismāʿīl (as) huilde van dorst. Hagar werd wanhopig. Ze kon haar kind niet langer zo zien.

In paniek begon ze te rennen tussen de heuvels Safa en Marwa, op zoek naar water. Ze rende heen en weer, zeven keer. Maar er was nergens water te vinden... geen enkele druppel.

Hagar was uitgeput. Ze voelde zich zwak en duizelig van de dorst. Haar benen trilden en ze was bang dat ze zou flauwvallen. Hoe zou ze haar zoon redden?

Hagar was uitgeput, maar haar moederhart kon geen rust vinden. Hoe kon ze terugkeren naar de tent zonder water voor haar kleine Ismāʿīl (as)? Als zij al zo moe en dorstig was, hoeveel erger moest het dan voor haar zoon zijn? Ze stelde zich zijn uitgedroogde lippen voor en haar hart brak. Tranen stroomden over haar wangen.

Met haar laatste krachten rende ze terug naar de tent. Ze bad vurig tot Allah (swt):

“O mijn Heer! Laat me niet te laat zijn. Laat mijn kind leven!”

Maar toen ze de tent binnenstormde, kon ze haar ogen niet geloven.

De kleine Ismāʿīl (as) was nat! Zijn handjes en gezicht glinsterden van het water. Hij lachte vrolijk naar zijn moeder. Hagar rende naar hem toe en tilde hem in haar armen. Maar hoe was dit mogelijk? Waar kwam het water vandaan?

Buiten zag ze een kleine kuil in de grond. Water borrelde omhoog!

Ze knielde neer en raakte het water aan. Het was koel, zuiver, helder water! Haar ogen vulden zich met tranen, maar deze keer van vreugde. Allah (swt) had haar gebeden verhoord!

Ze keek naar haar zoon, die blij met zijn voetjes in het water spetterde en leek te zeggen:

“Mama, kom ook drinken!”

Hagar barstte in tranen uit en dankte Allah (swt) met heel haar hart. Dit was een wonder! Dit water was een groot geschenk van hun Heer. Moeder en zoon gaven het een naam: “Zamzam”.

Vanaf die dag verlieten ze de Zamzam-bron niet meer.

Na een paar dagen begonnen karavanen die door de woestijn trokken de bron op te merken. Ze waren verbaasd, want er was hier nooit eerder water geweest. Nieuwsgierig gingen ze op onderzoek uit.

Toen ze Hagar en Ismāʿīl (as) ontmoetten en hun verhaal hoorden, waren ze diep onder de indruk. Ze begrepen dat dit kind gezegend was door Allah (swt).

Langzaam begonnen meer mensen zich rond de bron te vestigen. Want waar water is, daar is leven. Steeds meer reizigers sloegen hun tenten op in de buurt van Zamzam.

Na een tijdje was er geen lege plek meer. Overal stonden tenten, en een klein dorp werd geboren.

Op een dag, na weken of misschien maanden, keerde de Profeet Ibrāhīm (as) terug om zijn vrouw en zoon te bezoeken. Maar toen hij de vallei binnenliep, kon hij zijn ogen niet geloven.

Waar waren de lege woestijngronden gebleven?

In plaats van zand en stilte zag hij een bloeiend dorp vol tenten en mensen. Had hij de verkeerde plek gevonden?

Hij stopte een voorbijganger en vroeg:

“Weet u waar mijn vrouw en zoon zijn?”

De man glimlachte en wees hun tent aan.

Ibrāhīm (as) rende ernaartoe. Toen Hagar en Ismāʿīl (as) hem zagen, juichten ze van blijdschap! Ze omhelsden elkaar liefdevol. Ibrāhīm (as) kon zijn tranen niet bedwingen.

Hij keek naar de bron van Zamzam en naar het dorp dat rond zijn familie was ontstaan. Zijn hart vulde zich met dankbaarheid.

Met tranen in zijn ogen keek hij naar de hemel en dankte Allah (swt) uit de grond van zijn hart:

“O mijn Heer, U heeft mijn geliefden beschermd en hun een thuis gegeven. U bent de Meest Barmhartige!”

Het offer in droom

Na die dag bezocht de Profeet Ibrāhīm (as) zijn familie vaak. Elke keer als hij kwam, was hij trots op hen. Hagar en Ismāʿīl (as) aanbaden alleen Allah (swt) en bleven ver weg van afgoden. Ismāʿīl (as) groeide op tot een beleefde, hardwerkende en gehoorzame jongen. Ibrāhīm (as) hield veel van zijn slimme en dappere zoon.

Maar het leven is een beproeving en ook Ibrāhīm (as) werd opnieuw op de proef gesteld. Op een nacht had hij een bijzondere droom. Hij zag dat hij zijn geliefde zoon Ismāʿīl (as) moest offeren voor Allah (swt). Geschrokken werd hij wakker. Zijn hart klopte snel. Hij vroeg zich af: *"Vraagt mijn Heer mij echt om Ismāʿīl (as) te offeren?"*

De volgende nacht kreeg hij opnieuw dezelfde droom. Hij werd weer wakker, verdrietig en diep in gedachten verzonken. *"O mijn Almachtige Heer,"* zei hij, *"als dit uw bevel is, dan zal ik gehoorzamen."*

Toen hij de derde nacht opnieuw dezelfde droom zag, wist hij zeker dat dit een opdracht van Allah (swt) was. Hij nam een besluit: *"Mijn Heer wil dat ik Ismāʿīl (as) offer."*

De volgende ochtend nam hij zijn zoon mee en samen liepen ze een heuvel op. Ismāʿīl (as) wist niet waar ze naartoe gingen, maar hij voelde dat er iets belangrijks aan de hand was. Hij keek zijn vader vragend aan en zei: *"Vader, wat gaan we doen? Gaat u mij niets vertellen?"*

Ibrāhīm (as) keek verdrietig naar zijn zoon en zei:

"Mijn lieve zoon, ik heb in een droom gezien dat ik jou moet offeren voor onze Heer."

Ismāʿīl (as) hield, net als zijn vader, met heel zijn hart van Allah (swt) en was trouw aan Hem. Hij begreep meteen wat zijn vader bedoelde en twijfelde geen moment.

"Vader, als dit de wens van Allah (swt) is, doe dan wat u is bevolen. U zult zien dat ik geduldig zal zijn."

Ibrāhīm (as) keek liefdevol naar zijn zoon en zei:

"Allah (swt) is met degenen die geduldig zijn."

Daarna omhelsden ze elkaar en baden samen. Ibrāhīm (as) maakte zich klaar om zijn zoon te offeren. Met een diep respect zei hij:

"O mijn Heer, ik geef mijn zoon aan U."

Op dat moment hoorde hij plotseling een stem:

"O Ibrāhīm (as), stop! Je hebt laten zien dat je gehoorzaamt aan wat je is bevolen."

Ibrāhīm (as) keek verbaasd om zich heen en zag een engel verschijnen met een grote ram. De engel zei:

"Allah (swt) heeft deze ram gestuurd. Offer hem in plaats van Ismāʿīl (as)."

Ibrāhīm (as) was dolblij. Hij maakte snel de handen van zijn zoon los en omhelsde hem vol liefde. Samen keken ze naar de ram die Allah (swt) hen had gegeven. Hun harten vulden zich met dankbaarheid.

Daarna offerde Ibrāhīm (as) de ram voor Allah (swt) als teken van zijn gehoorzaamheid en liefde. Sinds die dag offeren moslims elk jaar tijdens Eid al-Adha (Offerfeest) een dier. Dit herinnert hen aan de gehoorzaamheid en het vertrouwen van Ibrāhīm (as) en Ismāʿīl (as) in Allah (swt). Ze delen niet alleen het vlees met de armen, maar ook hun vreugde.

Bouw van Ka'bah

Dagen gingen voorbij. De profeet Ibrāhīm (as) kreeg nog een zoon van zijn vrouw Sara. Zijn naam was Isḥāq. Nu had hij twee zonen. Zijn hart was vol liefde voor hen. Hij hield heel veel van zijn kinderen en bezocht vaak zijn zoon Ismāʿīl (as) en zijn vrouw Hagar in de woestijn.

Op een dag gaf Allah (swt) de opdracht aan Ibrāhīm (as) om samen met zijn zoon Ismāʿīl (as) de Ka'bah te bouwen.

De vader en zoon begonnen meteen aan het werk. Ze verzamelden stenen en maakten cement. Dagenlang werkten ze hard en werden moe. Maar uiteindelijk was de Ka'bah klaar. Hun harten vulden zich met vreugde en dankbaarheid. Ze baden tot Allah (swt):

"Onze Heer, accepteer dit van ons. U weet alles en verhoort onze gebeden. Laat ons altijd trouw aan U blijven en laat onze nakomelingen ook goede gelovigen zijn."

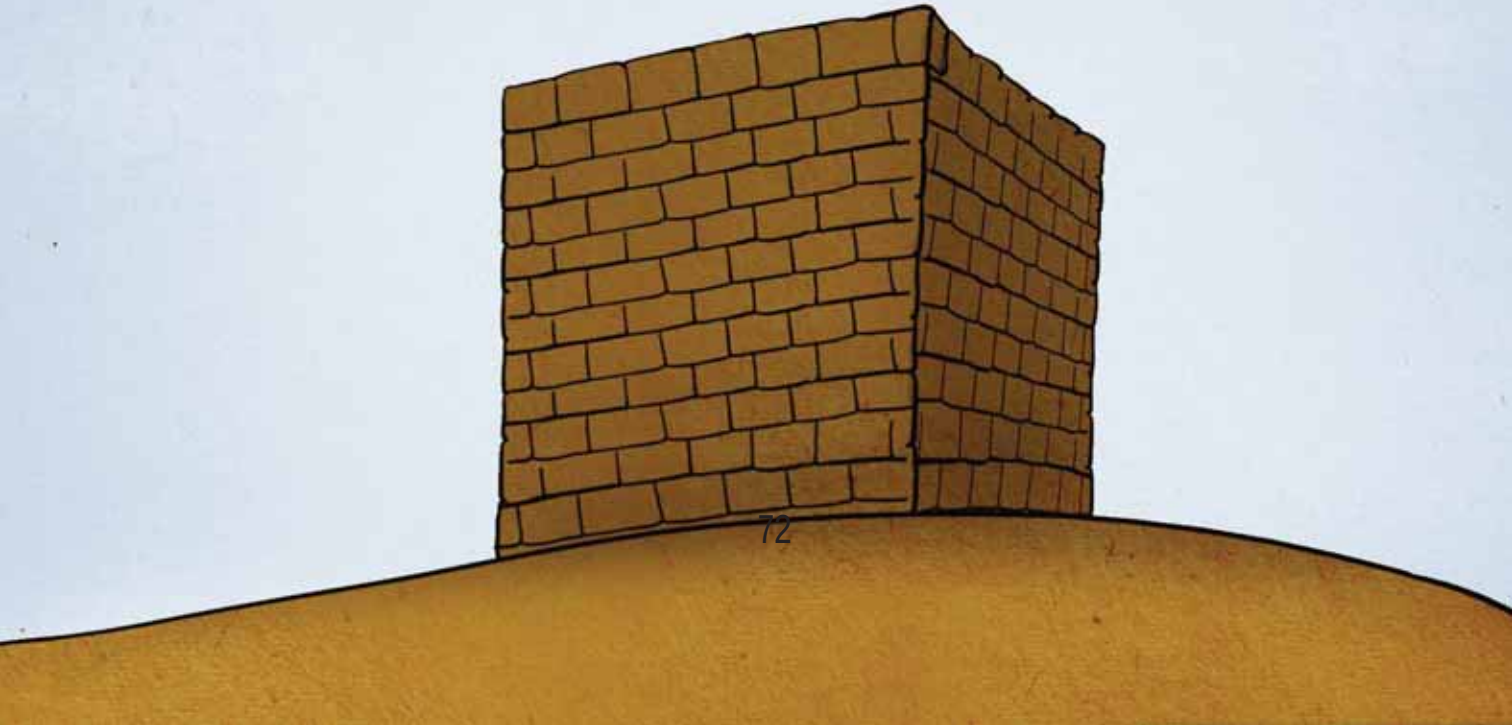
Allah (swt) accepteerde hun gebed en zei:

"O Ibrāhīm (as)! Houd Mijn huis schoon, zodat mensen eromheen kunnen lopen en erin kunnen bidden. Roep mensen uit de hele wereld op om hierheen te komen en de bedevaart te verrichten. Laat hen van heinde en verre komen, zodat zij vrede, broederschap en vertrouwen vinden door gehoorzaamheid aan de Ene God."

De profeet Ibrāhīm (as) en zijn zoon Ismāʿīl (as) liepen samen rond de Ka'bah. Ze zorgden ervoor dat de Ka'bah altijd schoon bleef. Ismāʿīl (as) hielp zijn vader en leerde van hem. Later gaf hij die kennis door aan zijn kinderen, en zij weer aan hun kinderen...

Zo kwamen veel goede mensen en profeten uit het nageslacht van de profeet Ibrāhīm (as). Onze geliefde profeet Mohammed (vrede zij met hem) is de laatste van deze profeten. Mekka werd een belangrijke plek voor alle gelovigen. Sindsdien komen moslims van over de hele wereld op bedevaart om rond de Ka'bah te lopen, te bidden en offers te brengen.

De bedevaart is een van de mooiste manieren om Allah (swt) te aanbidden. Het is een bijzondere reis waar moslims elkaar ontmoeten en samen hun geloof versterken. Wat gezegend zijn de mensen die gehoor geven aan de oproep van Allah (swt) en de voetstappen van de profeet Ibrāhīm (as) volgen!

HOEVEEL HEBBEN WE GELEERD?

Weet jij het antwoord?

1. Hoe vond Ibrāhīm (as) Allah (swt)?
2. Wat zag Ibrāhīm (as) in zijn droom en wat deed hij?
3. Wat deed Nimrud om van Ibrāhīm (as) af te komen? Slaagde hij in zijn plan?

Vind het juiste antwoord

1. **Waarom was het beroep van Ibrāhīms vader?**
   - **A.** Kleermaker
   - **B.** Beeldhouwer van afgoden
   - **C.** Boswachter
   - **D.** Timmerman

2. **Welke van de volgende vragen kan niet een van de vragen zijn die Ibrāhīm (as) stelde over afgoden?**
   - **A.** Kunnen mensen hun goden met hun eigen handen maken?
   - **B.** Wordt God niet verondersteld almachtig te zijn?
   - **C.** Hoe kunnen mensen levenloze voorwerpen aanbidden?
   - **D.** Kunnen afgoden ons dichter bij Allah (swt) brengen?

3. **Welke van de volgende dingen beschouwde Ibrāhīm (as) niet als zijn Heer?**
   - **A.** Idolen
   - **B.** Sterren
   - **C.** Zon
   - **D.** Maan

I. Welke van de volgende dingen beschouwde Ibrāhīm (as) niet tijdelijk als zijn Heer?

II. Deze afgoden zijn slechts het werk van Satan.

III. Als jullie afgoden aanbidden, dan ben ik bang voor de bestraffing van Allah (swt).

4. Welke van de zinnen hierboven staat niet bij wat Ibrāhīm (as) tegen zijn vader zei over afgoden?

A. Alleen I

B. I en II

C. Allemaal

D. Geen van hen

5. Welke van de volgende zinnen zei Ibrāhīm (as) niet tegen Nimrud en zijn volk?

A. Ik kniel voor niemand anders dan mijn Heer.

B. Je voorouders maakten een duidelijke fout.

C. Jouw Heer is Allah (swt) die de hemelen en de aarde geschapen heeft.

D. Waarom aanbidden jullie deze afgoden?

6. Wat zagen de mensen op de dag van het festival, toen ze naar de tempel gingen?

A. Hun idolen bevonden zich in dezelfde situatie als altijd.

B. Behalve de grootste waren ze allemaal in stukken gebroken.

C. Er waren geen afgoden.

D. Er was alleen het grootste afgodsbeeld in de tempel.

7. Wat voor kwaad deed Nimrud Ibrāhīm (as) aan?

A. Gooide hem in het vuur.

B. Verbande hem uit de stad.

C. Liet hem vermoorden.

D. Gooide hem in een waterput.

8. Met welke woorden beval Allah (swt) het vuur?

A. O vuur! Wees onschadelijk tegen Ibrāhīm (as).

B. O vuur! Wees koelte over Ibrāhīm (as).

C. O vuur! Verbrand hem niet.

D. Allemaal.

9. Wie werden er gered uit Abrahams gemeenschap?

A. Niemand

B. Ibrāhīm (as) en zijn neef Lot (as)

C. Allemaal

D. 100 mensen

10. In welke van de volgende opties worden de namen van Abrahams zonen samen gegeven?

A. Ismāʿīl (as) - Isḥāq (as)

B. Lot (as)- Ismāʿīl (as)

C. Isḥāq (as)- Lōṭ (as)

D. Isḥāq (as)- Yaʿqūb (as)

11. Wat zag Ibrāhīm (as) in zijn droom?

A. Hij zag dat hij een ram offerde

B. Hij zag dat hij een koe offerde

C. Hij zag dat hij zijn zoon Ismāʿīl (as) opofferde.

D. Hij zag dat hij zijn zoon Isḥāq (as) offerde.

12. Wat bouwden Ibrāhīm (as) en Ismāʿīl (as)?

A. Een huis

B. De Ka'bah

C. Een gebedshuis

D. Een herenhuis

EEN ZIN MAKEN

Gebruik de volgende woorden in een zin.

Opoffering:

.....

Woestijn:

.....

Idool:

.....

Vuur:

.....

Droom:

.....

De Profeet

Yūsuf

(as)

De Profeet Yūsuf (as)

Een kind in een put... De profeet Yūsuf...

Allah (swt) koos Yaʿqūb (Jakob) (as) als Zijn boodschapper, net zoals Hij eerder zijn vader, de profeet Isḥāq, had gekozen. Yaʿqūb was een nakomeling van de profeet Ibrāhīm en zette zijn missie voort. Hij leerde zijn volk over de eenheid van Allah (swt), rechtvaardigheid, vrede, broederschap en goedheid. Hij moedigde hen aan om eerlijk te zijn, barmhartig voor elkaar te zorgen en de armen te helpen.

De profeet Yaʿqūb had twaalf zonen en een paar dochters. Zijn jongste zonen waren Yūsuf en Benjamin. Hij hield veel van hen, vooral van Yūsuf, omdat hij anders was dan zijn broers. Yūsuf was een liefdevolle, beleefde en wijze jongen. Hij kende geen jaloezie of boosheid en luisterde altijd goed naar zijn vader. Zijn hart was net zo mooi als zijn gezicht.

Op een nacht had Yūsuf een bijzondere droom. Toen hij 's ochtends wakker werd, haastte hij zich naar zijn vader en zei: "Lieve vader, ik zag in mijn droom de zon, de maan en elf sterren zich voor mij neerbuigen!

De Profeet Yaʿqūb (as) wist dat de droom van zijn zoon een aantal betekenissen had. Hij begreep dat Allah (swt) zijn zoon als boodschapper zou kiezen en hem tot een gerespecteerd persoon zou maken, zowel in deze wereld als in de komende wereld. Omdat de Profeet Yaʿqūb wist dat Yūsuf's broers jaloers op hem waren, zei hij tegen Yūsuf:

- Mijn lieve zoon! Allah (swt) is Degene Die jou deze mooie droom heeft laten zien. Satan is echter een openlijke vijand van mensen. Vertel je droom niet aan je broers. Ze kunnen je kwaad doen door hun jaloezie. Als je je droom privé houdt, zul je Allah (swt)'s genade bereiken. Ik hoop dat Allah

(swt) jou en onze nakomelingen goedheid zal schenken zoals Hij Ibrāhīm (as) en Isḥāq vele zegeningen schonk.

Yūsuf luisterde naar het advies van zijn vader en vertelde zijn droom niet aan zijn broers.

Op een dag zat Yaʿqūb (as) met Yūsuf en Benjamin. Hij streelde hen liefdevol. Zijn andere zonen zaten een stukje verderop en keken toe. Toen begonnen ze onder elkaar te fluisteren.

Eén van hen zei boos:

"Waarom houdt vader meer van Yūsuf en Benjamin dan van ons?"

Een ander zei met ontevredenheid:

"Wij zijn toch sterker en nuttiger dan zij!"

Een derde voegde toe:

"Onze vader weet niet wie hij echt moet waarderen. Dit is niet eerlijk!"

De oudste broer, die het kwaadst was, zei:

"Laten we Yūsuf doden of hem ergens ver weg brengen en hem daar achterlaten. Dan zal vader eindelijk al zijn liefde aan ons geven."

Eén van de broers schrok en zei:

"Wat? Hem doden? Dat is toch een grote zonde!"

De boze broer antwoordde:

"Maakt niet uit... we kunnen toch later spijt betuigen. Allah (swt) vergeeft ons wel."

Toen zei een andere broer:

"Nee, ik vind dat we Yūsuf niet moeten doden. Laten we hem in een diepe put gooien, ergens ver van hier. Misschien komt er een karavaan langs en nemen ze hem mee. Dan zijn wij van hem af zonder hem pijn te doen."

De andere broers vonden het een goed idee. Ze maakten samen een plan en gingen naar hun vader. De Profeet Yaʿqūb was op dat moment met Yūsuf aan het spelen. Eén van de broers zei:

“Lieve vader, waarom houd je Yūsuf altijd bij je? Laat hem ook met ons mee!”

Yaʿqūb (as) antwoordde:

“Ik wil hem geen moment alleen laten.”

Een andere broer zei:

“Ach, arme Yūsuf. Vindt u niet dat hij zich verveelt? We gaan jagen, laat hem ook met ons mee. Dan kan hij wat frisse lucht krijgen en plezier maken. Wij vinden het ook leuk om met hem te spelen.”

Yaʿqūb zei bezorgd:

“Ik ben bang dat jullie te druk bezig zijn en hem vergeten. Hij is nog klein. Wat als er een wolf komt en hem grijpt voordat jullie merken dat hij weg is?”

De broers zeiden geruststellend:

“Vader, wij zijn sterk genoeg. Geen wolf zou onze broer durven aanvallen! Vertrouw ons maar. Yūsuf moet ook buiten kunnen spelen.”

De zorgen van Yaʿqūb werden iets minder. Hij dacht dat zijn zonen misschien gelijk hadden. Hij stemde toe, zodat Yūsuf ook wat frisse lucht en plezier zou hebben.

De broers vertrokken blij. Maar zodra ze ver genoeg weg waren, veranderden ze. Ze begonnen Yūsuf gemeen te behandelen. Ze duwden hem heen en weer en zeiden boos:

"Onze vader houdt meer van jou dan van ons. Dat vinden wij niet eerlijk! Daarom gaan we je in een put gooien. Dan zul je krijgen wat je verdient."

De kleine Yūsuf was bang en wist niet wat hij moest doen. Hij was jong en had niet genoeg kracht om zich te verdedigen.

Na een tijdje kwamen ze bij een diepe put. Ze trokken zijn shirt uit en gooiden hem naar beneden. Het was donker en smal daarbinnen. Yūsuf begon te beven van angst.

Maar die angst duurde niet lang. Allah (swt) de Almachtige gaf Yūsuf kracht in zijn hart. Hij voelde dat hij niet alleen was en dat hij gered zou worden.

Tijdens de hele terugreis dachten de broers van Yūsuf na over wat ze tegen hun vader zouden zeggen. Uiteindelijk besloten ze te zeggen dat een wolf Yūsuf had opgegeten. Ze vonden een geit, slachtten die en smeerden het bloed op Yūsufs shirt.

Toen ze thuiskwamen, was het al donker. De Profeet Yaʿqūb keek meteen rond en vroeg bezorgd:

"Waar is Yūsuf?"

De broers deden alsof ze huilden en sloegen op hun borst. Eén van hen zei: "O lieve vader! Je weet niet wat er gebeurd is. Terwijl we aan het rennen waren, lieten we Yūsuf even achter bij onze spullen. Toen we terugkwamen, was hij weg. Een wolf heeft hem opgegeten."

Maar Yaʿqūb (as) geloofde hen niet. Hij zei:

"Dit klopt niet. Jullie liegen tegen mij."

Een van zijn zonen zei:

"We wisten dat u ons niet zou geloven. Kijk, dit is Yūsufs shirt."

Yaʿqūb pakte het shirt vast en omhelsde het. Hij bekeek het van alle kanten. Er zat bloed op, maar geen scheur of tandafdruk. De broers waren vergeten het shirt te beschadigen. Het was duidelijk dat Yūsuf niet door een wolf was aangevallen.

Met veel verdriet in zijn hart zei Yaʿqūb:

“Ik weet dat een wolf Yūsuf niet heeft opgegeten. Jullie hebben iets slechts gedaan. Maar Allah (swt) is mijn toevlucht. Hij zal mij veel geduld geven.”

De broers zwegen en gingen opzij. Yaʿqūb huilde in stilte om zijn geliefde zoon Yūsuf. Vanaf die dag ging zijn verdriet nooit meer weg.

De karavaan

Aan de andere kant zat Yūsuf nog steeds in de diepe put. Hij nam zijn toevlucht tot Allah (swt) en bleef bidden. Hij hoopte dat zijn Heer hem zou redden uit deze donkere plek.

Op dat moment kwam er een karavaan langs. Eén van de mannen liet een emmer zakken in de put om water te halen. Maar ineens werd de emmer heel zwaar. Toen hij hem omhoog trok, zag hij tot zijn verbazing Yūsuf eraan hangen.

“Trek me omhoog! Red me!” riep Yūsuf.

De man trok snel de emmer naar boven en zag Yūsuf.

“Goed nieuws, goed nieuws!” riep hij. **“Ik heb een kind gevonden!”**

Alle mensen uit de karavaan kwamen nieuwsgierig kijken. Ze waren verrast én blij toen ze zagen dat Yūsuf uit de put was gehaald.

In die tijd werden kinderen soms verkocht op de markt in Egypte. De karavaan hoopte dat ze Yūsuf konden verkopen en er geld mee konden verdienen. Dus namen ze hem mee naar Egypte.

Toen ze daar aankwamen, zetten ze Yūsuf te koop op de markt. Op die dag liep er een belangrijke man uit Egypte rond op de markt. Hij zag Yūsuf en vond hem meteen een bijzonder kind. Hij kocht Yūsuf en brachten hem naar zijn paleis.

Thuis zei hij tegen zijn vrouw Zulaykha:

“Dit kind lijkt slim en netjes. Laten we goed voor hem zorgen. Misschien adopteren we hem als eigen kind.”

Zulaykha vond Yūsuf ook aardig en vriendelijk. Vanaf die dag woonde Yūsuf in hun huis. Hij werd een goede jongen en deed altijd zijn best.

De jaren gingen voorbij. Yūsuf groeide op en werd een knappe jongeman. Hij was vriendelijk, eerlijk en iedereen vond hem aardig.

Maar op een dag begon Zulaykha op een verkeerde manier naar Yūsuf te kijken. Ze wilde dat Yūsuf haar ook leuk zou vinden. Daarom kleedde ze zich mooi aan en ging naar zijn kamer. Ze deed zelfs de deur op slot.

Yūsuf schrok en begreep dat dit niet goed was. Hij wilde niet ongehoorzaam zijn aan Allah (swt) en rende snel weg.

“Kom naast me staan,” zei Zulaykha tegen Yūsuf.

Yūsuf begreep meteen wat ze bedoelde. Hij weigerde en zei vriendelijk maar duidelijk:

“Ik vrees Allah (swt). Wat u van mij vraagt is een grote zonde. Bovendien heb ik hier jarenlang gewoond. Uw man is goed voor mij geweest. Ik kan hem niet verraden. Alleen mensen die Allah (swt) niet vrezen, kunnen slechte dingen doen tegen mensen die hen goed behandeld hebben.”

Zulaykha wilde niet luisteren. Ze bleef proberen Yūsuf over te halen. Yūsuf wilde weg. Hij rende naar de deur om te ontsnappen. Maar Zulaykha greep hem vast en trok aan zijn shirt. Het shirt scheurde helemaal van achteren.

Op dat moment ging de deur open. Yūsuf rende naar buiten, maar hij kwam haar man tegen: de gerespecteerde Aziz. Aziz keek verbaasd naar wat hij zag. Hij begreep niet wat er aan de hand was.

Zulaykha wilde zichzelf verdedigen en zei meteen:

“Deze jongeman probeerde mij iets slechts aan te doen. Pak hem op en laat hem opsluiten!”

Aziz schrok. Hij wist niet wie hij moest geloven. Yūsuf zei snel:

“Nee, dat is niet waar. Zij probeerde míj over te halen tot iets slechts.”

Aziz was in de war. Aan de ene kant was zijn vrouw, en aan de andere kant Yūsuf, de jongen die hij als een zoon had behandeld.

Om de waarheid te achterhalen, ging hij naar een familielid dat wijs was. Die persoon zei:

“Kijk naar het shirt. Als het aan de voorkant gescheurd is, spreekt je vrouw de waarheid. Maar als het aan de achterkant gescheurd is, dan is Yūsuf onschuldig.”

Ze keken naar het shirt en zagen dat het aan de achterkant gescheurd was. Toen wist Aziz de waarheid. Boos zei hij tegen zijn vrouw:

“Yūsuf is onschuldig. Jij hebt gelogen. Je hebt iets slechts gedaan en hem vals beschuldigd. Vraag Allah (swt) om vergeving, want dit is een grote fout.”

Toen wendde Aziz zich tot Yūsuf en zei:

“Vertel dit aan niemand.”

Yūsuf luisterde en hield alles voor zichzelf. Maar na een tijdje verspreidde het nieuws zich toch. In de hele stad spraken de mensen erover. Ze zeiden:

“De vrouw van Aziz is verliefd geworden op Yūsuf. Maar hij hield niet van haar terug.”

Iedereen praatte erover en gaf haar de schuld. Zulaykha hoorde die woorden ook. Ze voelde zich erg verdrietig en schaamde zich diep. Ze wilde dat de mensen zouden ophouden met praten.

Daarom bedacht ze een plan. Ze nodigde de belangrijke vrouwen uit de stad uit in het paleis en zette een mooie tafel klaar. Ze gaf iedereen een mes om fruit te schillen.

Toen riep ze Yūsuf en vroeg hem zijn mooiste kleren aan te doen en de kamer binnen te komen. Zodra Yūsuf binnenkwam, leek het alsof de zon ging schijnen. De vrouwen staarden hem aan. Ze waren zo onder de indruk van zijn schoonheid dat ze zichzelf per ongeluk in hun vingers sneden tijdens het schillen. Maar niemand voelde de pijn, zo verbaasd waren ze. Ze zeiden:

“O mijn God! Dit kan geen gewone man zijn. Hij moet wel een engel zijn!”

Zulaykha keek hen aan en zei:

“Zie je nu? Dit is de jongen waar jullie mij over hebben uitgelachen. Nu begrijpen jullie hoe moeilijk het voor mij was. Maar hij wilde mij niet liefhebben. Als hij mij blijft weigeren, zal ik hem in de gevangenis laten stoppen!”

De vrouwen kregen medelijden met Yūsuf. Ze zeiden:

“Waarom luister je niet gewoon naar je meesteres?”

Maar Yūsuf was moedig. Hij keek naar de hemel en bad tot Allah (swt):

“O mijn Heer! Ik wil geen zonde begaan. Ik wil alleen dat U tevreden over mij bent. Als ik moet kiezen, kies ik liever voor de gevangenis dan voor ongehoorzaamheid aan U.”

De profeet Yūsuf in de gevangenis

Dagen gingen voorbij. Maar het vuur in het hart van Zulaykha doofde niet. Ze werd verdrietig en boos omdat Yūsuf haar liefde niet beantwoordde. En overal in de stad bleven mensen over haar en Yūsuf praten. Dat maakte haar nog verdrietiger.

Op een dag zei ze huilend tegen haar man:

“Ik kan dit niet meer aan. Iedereen praat slecht over mij en over Yūsuf. Ik heb er genoeg van.”

Aziz zuchtte en zei:

“Maar dit komt door jouw fout. Je krijgt nu de gevolgen te dragen.”

Zulaykha antwoordde:

“Hoe lang moet ik nog lijden? Dit stopt nooit.”

Aziz was zelf ook moe van alle roddels. Maar hij wist niet goed wat hij moest doen.

“Ik kan mensen niet dwingen te stoppen met praten,” zei hij.

Toen zei Zulaykha met een vaste stem:

“Het beste is om Yūsuf naar de gevangenis te sturen. Als hij in de gevangenis zit, denken mensen dat hij de schuldige is. Dan zullen ze stoppen met praten.”

Aziz dacht er goed over na. Uiteindelijk stemde hij toe. Hij vond geen andere oplossing. Zo kwam het dat Yūsuf naar de gevangenis werd gestuurd, terwijl hij niets verkeerd had gedaan.

Yūsuf was verdrietig dat hij opgesloten werd. Maar hij was ook opgelucht dat hij niet meer lastiggevallen werd door Zulaykha. Hij wist dat Allah (swt) altijd bij hem was. Waar je ook bent, als je gelooft, dan voel je rust en geluk.

In de gevangenis ontmoette hij twee jonge mannen. Ze werden vrienden. Ze deden alles samen.

Yūsuf vertelde hen over zijn Heer. Hij legde uit dat alleen Allah (swt) aanbeden mag worden en dat afgoden niets waard zijn. De jongens luisterden naar hem. Ze vonden hem eerlijk en vriendelijk. En ze begonnen van hem te houden.

Op een nacht hadden de twee vrienden van Yūsuf in de gevangenis een vreemde droom. Ze vonden hun dromen zo bijzonder dat ze naar Yūsuf gingen. Ze wisten dat hij wijs en eerlijk was en vroegen of hij hun dromen kon uitleggen.

Yūsuf glimlachte en zei:

“Mijn lieve vrienden, voordat ik jullie dromen uitleg, wil ik iets vertellen. Ik heb altijd geloofd in de religie van mijn voorouders: de profeten Ibrāhīm, Isḥāq en Yaʿqūb. Wij geloven alleen in Allah (swt), de Almachtige. Hij is de Enige die alles weet en alles bestuurt. Hij heeft mij geleerd hoe ik dromen moet uitleggen. En Hij heeft mij geleerd dat we alleen Hém moeten aanbidden, geen beelden of nep-goden. Veel mensen weten dat helaas niet.”

De jongens luisterden heel goed naar Yūsuf.

Toen begon Yūsuf de dromen uit te leggen. Tegen de eerste vriend zei hij:

“Jij zult snel uit de gevangenis komen. Je zult in dienst komen van de koning. Je mag hem weer drankjes brengen. Als je daar bent, vertel de koning dan alsjeblieft over mij. Zeg hem dat ik hier onschuldig ben.”

Daarna keek Yūsuf verdrietig naar de andere jongen en zei:

“Het spijt me voor jou. Uit jouw droom begrijp ik dat je binnenkort gestraft zult worden. Je zult worden geëxecuteerd. Daarna zullen vogels op je lichaam afkomen.”

De eerste jongen werd heel blij, maar de tweede jongen werd verdrietig.

Na een paar dagen gebeurde precies wat Yūsuf had gezegd. De ene jongen werd vrijgelaten en begon weer bij de koning te werken. De andere werd, zoals in de droom, gestraft.

Maar de jongen die was vrijgelaten... vergat wat hij Yūsuf had beloofd. Hij zei niets tegen de koning over de onschuld van Yūsuf.

Yūsuf zat nog steeds in de gevangenis. De dagen werden weken, de weken werden maanden en de maanden werden jaren. Maar Yūsuf bleef geduldig. Geduld werd zijn vriend en zijn kracht.

Op een dag had de koning van Egypte een vreemde droom. In zijn droom zat hij bij het water. Opeens zag hij zeven dikke, gezonde koeien. Daarna verschenen er zeven magere, zieke koeien. Tot zijn verbazing aten de magere koeien de dikke koeien op!

De koning werd geschrokken wakker. Toen hij weer in slaap viel, droomde hij iets anders. Hij zag zeven droge, verwelkte korenaren. Die werden opgegeten door zeven groene, verse korenaren.

De volgende ochtend was de koning erg onrustig. Hij riep zijn helpers bij elkaar en zei:

– Mijn vrienden, ik had een vreemde droom. Kunnen jullie me uitleggen wat het betekent?

Maar niemand wist het antwoord. Ze zeiden:

– O koning, het klinkt als een verwarrende droom. We weten niet hoe we dit moeten uitleggen.

Toen herinnerde een van de mannen zich iets belangrijks. Het was de schenker van de koning, die vroeger samen met Yūsuf in de gevangenis had gezeten. Hij riep blij:

– O mijn koning! In de gevangenis is een man die dromen heel goed kan uitleggen. Zijn naam is Yūsuf! Als u het goed vindt, ga ik naar hem toe en vraag hem om uitleg.

De koning stemde toe, en de man ging meteen naar Yūsuf in de gevangenis. Hij vertelde hem de droom en vroeg:

– Beste vriend, kun jij uitleggen wat deze droom betekent?

Yūsuf dacht niet lang na en zei:

– Deze droom betekent dat er eerst zeven jaren komen waarin er veel graan, groente en fruit zal groeien. Daarna zullen er zeven jaren van droogte en honger zijn. Tijdens de goede jaren moeten jullie het voedsel goed opslaan. Dan kunnen jullie het gebruiken in de moeilijke jaren. Daarna komen er opnieuw goede jaren waarin jullie weer veel zullen oogsten, zelfs olie kunnen maken en volop zullen leven.

De jongeman ging meteen terug naar de koning en vertelde hem wat Yūsuf had gezegd over de droom. De koning was blij met de uitleg. Hij zei dat Yūsuf onschuldig was en gaf de opdracht om hem uit de gevangenis te halen.

De mannen van de koning gingen naar Yūsuf toe om hem te halen. Maar Yūsuf wilde nog niet naar buiten komen. Hij zei:

– Nee, ik kom pas naar buiten als mijn onschuld bewezen is. Ga naar de koning en zeg hem dat hij de vrouwen moet vragen die zich in hun handen sneden op het feest, jaren geleden. Vraag hen wat er echt is gebeurd. Dan zal de waarheid duidelijk worden.

De koning liet de vrouwen naar het paleis komen. Hij herinnerde hen aan de dag van het feest en vroeg:

– Wat voor iemand is Yūsuf? Vertel de waarheid.

Alle vrouwen zeiden samen:

– Yūsuf is een goed en eerlijk mens. Hij heeft ons nooit iets slechts aangedaan.

Toen stapte ook Zulaykha naar voren. Ze gaf eerlijk toe:

– Yūsuf is onschuldig. Ik was degene die fout was. Hij heeft mij geen kwaad gedaan.

Eindelijk kwam de waarheid naar boven. Na al die jaren werd duidelijk dat Yūsuf niets verkeerd had gedaan.

Yūsuf mocht uit de gevangenis komen. De koning wilde hem graag ontmoeten. Toen hij Yūsuf sprak, zag hij dat hij eerlijk, slim en betrouwbaar was. De koning zei:

– Jij bent een bijzondere jongeman. Ik wil dat jij een belangrijke taak in mijn paleis krijgt.

Yūsuf antwoordde rustig:

– Er komen eerst jaren van overvloed en daarna jaren van hongersnood. In die tijd moet de voorraad van het land goed worden beheerd. Als u mij met die taak vertrouwt, zal ik met de hulp van Allah (swt) mijn best doen om het goed te doen.

De koning vertrouwde Yūsuf en maakte hem vizier, een hele belangrijke leider in het land.

De genade van profeet Yūsuf

Yūsuf ging in het paleis wonen. Maar hij vergat nooit dat Allah (swt) hem had gered uit de gevangenis. Hij dacht altijd aan zijn Heer en bleef Hem aanbidden.

Toen kwamen de jaren van overvloed, precies zoals Yūsuf had voorspeld. Er was meer eten dan ooit tevoren. Op de akkers groeiden de planten rijkelijk. Ze haalden veel tarwe binnen en bewaarden het overschot in grote schuren. Ze waren goed voorbereid op wat zou komen.

Daarna begonnen de jaren van hongersnood. Het land werd droog en de planten stopten met groeien. Mensen in veel gebieden hadden honger. Maar omdat Yūsuf en de koning op tijd voorbereidingen hadden getroffen, had niemand in Egypte honger. De mensen leefden van het eten dat ze in de goede jaren hadden opgeslagen. Dankzij Allah (swt) en het goede werk van Yūsuf

ging alles goed. De mensen hielden van hem en vertrouwden hem. Hij werd een geliefd leider.

Ook mensen uit andere landen kwamen naar Egypte om eten te kopen. In hun landen was er geen tarwe meer. Op een dag kwamen de broers van Yūsuf ook naar Egypte. Ze wilden tarwe kopen. Ze werden naar de vizier gebracht, maar ze wisten niet dat deze vizier hun broer was.

Toen Yūsuf hen zag, herkende hij hen meteen. Maar zijn broers herkenden hem niet. Ze hadden nooit gedacht dat hun broertje, die ze ooit in een put hadden gegooid, nu zo'n belangrijke man zou zijn.

Yūsuf vroeg hen wie ze waren en waar ze vandaan kwamen. Ze zeiden:

– Wij komen uit Kanaän. Wij zijn de zonen van Yaʿqūb.

Yūsuf bleef zijn broers vragen stellen.

– Hoeveel broers hebben jullie? vroeg hij.

Ze zeiden:

– We waren ooit met z'n twaalven. Onze jongste broer Benjamin is thuis gebleven bij onze vader. En Yūsuf... die zijn we jaren geleden kwijtgeraakt.

De Profeet Yūsuf maakte een mooie tafel klaar voor zijn broers en gaf hen te eten. Daarna liet hij hun zakken vullen met graan tot op hun dieren geladen waren. Toen ze weg wilden gaan, zei hij:

– Als jullie nog eens terugkomen om meer tarwe te kopen, breng dan jullie jongste broer ook mee. Anders krijgen jullie geen korrel meer van mij.

Zijn broers waren verbaasd. Maar omdat hij de vizier was, durfden ze niets te zeggen.

– Goed, beloofden ze. Volgende keer nemen we hem mee.

Yūsuf gaf toen in het geheim zijn helpers opdracht om het geld van zijn broers terug in hun zakken te stoppen. Zo hoopte hij dat ze zeker zouden terugkomen.

De broers van Yūsuf gingen na een lange reis terug naar huis. Ze vertelden hun vader alles wat er in Egypte was gebeurd.

– De vizier was aardig tegen ons, zeiden ze. Maar hij wil de volgende keer Benjamin ook zien. Anders krijgen we geen tarwe meer.

De Profeet Yaʿqūb werd verdrietig toen hij dat hoorde. Hij zei streng:

– Hoe kan ik jullie nog vertrouwen, na wat er met Yūsuf is gebeurd? Wat als jullie ook Benjamin verliezen?

Toen de broers de zakken met tarwe aan het uitladen waren, zagen ze ineens iets bijzonders. Hun geld, dat ze hadden betaald voor de tarwe, zat terug in de zakken!

– Lieve vader! riepen ze. Kijk, ons geld is ook teruggegeven! En de tarwe die we mee hebben genomen is niet genoeg voor ons allemaal. Laat ons Benjamin meenemen, dan kunnen we terug naar de vizier in Egypte en genoeg tarwe halen.

De profeet Yaʿqūb dacht goed na over wat zijn zonen zeiden. Toen zei hij:

– Ik laat Benjamin alleen met jullie meegaan als jullie zweren in de naam van Allah (swt) dat jullie hem zullen beschermen.

Zijn zonen beloofden het plechtig. Toen zei Yaʿqūb:

– Moge Allah (swt) getuige zijn van jullie belofte.

Daarna gaf hij hen nog een advies:

– Als jullie Egypte binnengaan, doe dat dan niet allemaal via dezelfde poort. Ga via verschillende poorten naar binnen. Zo gebeurt er niet met jullie allemaal tegelijk iets slechts. Maar weet, ik kan jullie niet beschermen tegen wat Allah (swt) heeft beslist. Alleen Hij beslist over alles. Ik vertrouw op Allah (swt) en ik vraag Hem om jullie te beschermen.

Yaʿqūb vertrouwde volledig op Allah (swt), want Hij is Degene die het beste weet wat er gebeurt en wat goed is voor Zijn dienaren.

De gouden schaal van de koning

De broers van Yūsuf gingen op reis en namen hun jongste broer Benjamin mee. Toen ze in Egypte aankwamen, luisterden ze naar hun vaders advies en gingen via verschillende poorten het land binnen. Daarna kwamen ze bij de vizier van Egypte.

De Profeet Yūsuf was heel blij om zijn broers weer te zien. Hij zei vriendelijk:

– Welkom. Neem wat rust. Ik heb jullie tarwe al klaargemaakt.

Toen nam hij Benjamin even apart. Hij omhelsde hem en fluisterde in zijn oor:

– Ik ben je broer Yūsuf. Maak je geen zorgen meer om mij. Je ziet dat ik leef, maar vertel dit nog aan niemand.

Benjamin keek Yūsuf verbaasd aan. Hij dacht even dat hij droomde, maar toen omhelsde hij hem blij. Wat een mooi moment tussen twee broers!

Yūsuf gaf zijn mannen opdracht om de zakken tarwe op de kamelen van zijn broers te laden. Maar hij deed nog iets extra's: hij liet de gouden schaal van de koning stiekem in de zak op Benjamins kameel zetten.

Toen de broers het paleis wilden verlaten, riep een van de mannen van de koning ineens:

– Stop! Jullie mogen niet zomaar weggaan. Ik moet jullie tassen doorzoeken!

De broers schrokken en vroegen verbaasd:

– Waarom? Wat hebben we dan gedaan?

De man zei:

– De gouden schaal van de koning is verdwenen. Misschien zit hij in jullie spullen.

De mannen begonnen alle tassen te doorzoeken, een voor een. En toen… werd de gouden schaal gevonden in de tas van Benjamin!

Yūsuf deed alsof hij verbaasd was. Hij zei tegen Benjamin:

– Jij? Het lijkt erop dat jij de schaal van de koning hebt gestolen. Dat is een grote fout die niet onbestraft kan blijven.

Toen de gouden schaal in Benjamins tas werd gevonden, zeiden de zonen van Yaʿqūb:

– Nou! Dus Benjamin heeft dit gedaan. Dat verbaast ons eigenlijk niet. Zijn broer Yūsuf had vroeger ook zoiets gedaan.

Deze woorden deden Yūsuf verdriet. Maar hij bleef geduldig en dacht: "Allah (swt) weet de waarheid." Hij zei tegen hen dat Benjamin moest blijven om gestraft te worden. (In werkelijkheid had Allah (swt) Yūsuf deze oplossing ingegeven, zodat hij Benjamin bij zich kon houden. Als hij de schaal niet in Benjamins tas had gestopt, zou zijn broer niet bij hem zijn gebleven.)

De broers schrokken en werden erg verdrietig. Ze hadden hun vader beloofd dat ze Benjamin veilig zouden terugbrengen. Ze hoopten dat deze vriendelijke vizier misschien medelijden zou hebben.

– O beste heer, zeiden ze. U bent echt een goed en eerlijk mens. Onze vader is al heel oud. Als hij hoort dat Benjamin hier is achtergebleven, zal hij erg verdrietig worden. Neem alstublieft één van ons in plaats van hem.

Maar Yūsuf antwoordde duidelijk en kalm:

– Hoe zou dat rechtvaardig zijn? Ik kan geen onschuldige persoon in de gevangenis zetten. Dat zou onrechtvaardig zijn, en ik wil nooit iets doen wat Allah (swt) niet goedvindt.

Toen begrepen de broers dat ze Benjamin niet mee mochten nemen. Ze overlegden met elkaar. De oudste broer zei:

– We hebben onze vader beloofd dat we Benjamin zouden beschermen. Ik ga niet terug naar huis zonder hem. Ga jullie maar. Vertel vader wat er is gebeurd.

De andere broers begonnen verdrietig aan hun reis terug naar huis. Toen ze bij hun vader kwamen, vertelden ze hem dat Benjamin de schaal van de koning had gestolen en daarom was achtergehouden.

De Profeet Yaʿqūb geloofde hen niet. Hij voelde in zijn hart dat er iets niet klopte.

– Mijn zoon zou nooit stelen, zei hij vastberaden.

Zijn zonen zeiden tegen hun vader:

– Wij wisten dat u ons niet zou geloven. Vraag het maar aan de andere karavanen die uit Egypte zijn gekomen. Iedereen heeft gehoord over de fout van uw zoon.

De ogen van hun vader vulden zich met tranen. Hij keek verdrietig naar hen en zei:

– Hebben jullie Benjamin hetzelfde aangedaan als wat jullie Yūsuf hebben aangedaan? Maar ik zal geduldig blijven, zoals ik dat ook deed toen Yūsuf verdween. Misschien brengt Allah (swt) hen beiden terug naar mij. Hij weet alles en beslist altijd met wijsheid.

Toen begon de Profeet Yaʿqūb verdrietig te huilen:

– O jee! Mijn lieve Yūsuf...

Het verdriet in zijn hart werd alleen maar groter. Nu miste hij niet alleen Yūsuf, maar ook Benjamin. Hij huilde zoveel dat hij uiteindelijk blind werd. Dagen en maanden gingen voorbij. Zijn zonen zagen dat hun vader erg ziek werd van verdriet. Ze zeiden bezorgd:

– Vader, waarom blijf je huilen om Yūsuf? Als je zo doorgaat, word je nog zieker...

Maar Yaʿqūb antwoordde zacht:

– Ik klaag niet tegen jullie. Ik deel mijn verdriet alleen met Allah (swt). Hij is degene die mijn pijn begrijpt.

De dagen gingen verder en het huis van Yaʿqūb bleef vol verdriet. Op een dag zei hij tegen zijn zonen:

– Mijn lieve kinderen, ga nog eens op zoek naar Yūsuf en zijn broer. Vraag overal naar hen. Misschien heeft Allah (swt) medelijden met ons en laat Hij ons een oplossing zien. Alleen mensen die niet in Allah (swt) geloven verliezen de hoop. Maar ik geef de hoop nooit op.

Zijn zonen vertrokken opnieuw op reis. Toen ze bij Yūsuf kwamen, zeiden ze:

– Beste heer, het gaat heel slecht met onze familie. We zijn arm geworden en hebben weinig spullen kunnen meenemen. Alsjeblieft, geef ons wat graan

en wees ook vergevingsgezind tegenover onze broer. Daarmee zal ons verdriet minder worden. Voorwaar, Allah (swt) houdt van mensen die vergeven.

Het gezicht van de Profeet Yūsuf vulde zich met verdriet. Hij herinnerde zich de dag waarop zijn broers hem in een put hadden gegooid. Hij keek hen aan en zei:

– Weten jullie nog wat jullie Yūsuf en zijn broer hebben aangedaan?

Zijn broers keken hem verbaasd aan. Ze riepen uit:

– O mijn God! Ben jij echt Yūsuf?

Yūsuf glimlachte en zei:

– Ja, ik ben Yūsuf en dit is mijn broer. Allah (swt) heeft ons zeker gezegend. Hij houdt van goede mensen die geduldig zijn. Allah (swt) laat nooit de moeite van goede mensen verloren gaan.

Zijn broers keken beschaamd naar de grond. Ze zeiden zachtjes:

– Ja, jij bent beter dan wij. We hebben een grote fout gemaakt. Vergeef ons alstublieft.

Yūsuf had een zacht hart. Toen hij zag dat zijn broers spijt hadden, vergaf hij hen meteen:

– Wees niet bang, zei hij. Ik zal jullie niet straffen. Moge Allah (swt) jullie ook vergeven.

Zijn broers waren heel blij. Ze omhelsden hem met liefde. Alle boosheid, jaloezie en vijandschap waren verdwenen. Er was nu alleen nog liefde tussen hen.

Toen vroeg Yūsuf:

– Hoe gaat het met mijn vader?

Ze antwoordden verdrietig:

– Onze vader huilt al die jaren om jou. Daardoor is hij blind geworden.

Yūsuf trok zijn shirt uit en zei:

– Neem mijn shirt mee. Leg het op het gezicht van mijn vader. Dan zal hij weer kunnen zien. En breng alsjeblieft de hele familie hierheen. Dan kunnen we samen in dit land in overvloed leven.

De geur van profeet Yūsuf

De broers van Yūsuf begonnen blij aan de terugreis naar huis. Toen de karavaan uit Egypte vertrok en bijna bij Kanaän aankwam, zei de Profeet Yaʿqūb tegen de mensen om hem heen:

– Verwonder je niet, maar ik ruik de geur van Yūsuf.

De mensen om hem heen lachten een beetje en zeiden:

– Denk je dat echt nog steeds? Je mist hem al zo lang...

Even later kwamen zijn zonen thuis. Ze brachten hem het goede nieuws. Toen legden ze het hemd van Yūsuf op het gezicht van hun vader en... zijn ogen werden weer ziende! Hij kon weer zien! Yaʿqūbs hart vulde zich met dankbaarheid voor Allah (swt).

– Ik wist dat Allah (swt) mij op een dag weer met Yūsuf zou verenigen, zei hij blij.

Zijn zonen bogen hun hoofd en zeiden zachtjes:

– Lieve vader, het spijt ons echt wat we Yūsuf hebben aangedaan. Vraag Allah (swt) om ons te vergeven.

De Profeet Yaʿqūb zei:

– Ik zal Allah (swt) voor jullie om vergeving vragen. Want Hij is vergevingsgezind en barmhartig.

Het was tijd om op reis te gaan. Eindelijk zou het jarenlange verlangen eindigen. De Profeet Yaʿqūb verzamelde zijn hele familie en samen gingen ze op reis naar Egypte.

Toen ze daar aankwamen, kwam de Profeet Yūsuf hen blij tegemoet. Hij omhelsde zijn vader en moeder vol liefde.

– Mijn lieve moeder en vader! Kom mijn land binnen met toestemming van Allah (swt) en leef hier in veiligheid, zei Yūsuf blij.

Daarna nam hij zijn ouders mee naar zijn troon. Zijn broers kwamen om hem heen staan en begroetten hem met respect. Yūsuf keek naar zijn vader en zei dankbaar:

– Mijn lieve vader, dit is precies de uitleg van de droom die ik lang geleden had. Mijn Heer heeft het laten gebeuren. Satan probeerde mij en mijn broers uit elkaar te halen. Maar Allah (swt) heeft mij gered uit de put én uit de gevangenis. Hij bracht ons weer bij elkaar. Voorwaar, Allah (swt) is machtig over alles.

Toen bad de Profeet Yūsuf:

– O mijn Heer! U hebt mij zoveel goeds gegeven. U hebt mij geleerd hoe ik dromen moet uitleggen. U bent de Schepper van de hemelen en de aarde. U bent mijn beschermer in deze wereld en in het Hiernamaals. Laat mij leven als moslim en sterven als moslim. En laat mij samen zijn met de goede mensen.

Zo was de familie van Yūsuf eindelijk weer samen. Allah (swt) helpt altijd de mensen die goed en eerlijk zijn. Hij houdt van Zijn dienaren die geduldig zijn en de waarheid volgen.

Als wij net zo rechtschapen en eerlijk kunnen zijn als Yūsuf, zou de wereld een prachtige plek zijn...

HOEVEEL HEBBEN WE GELEERD?

Weet jij het antwoord?

1. Hoe werd Yūsuf (as) van zijn vader gescheiden?
2. Wat deed Yūsuf (as) in de gevangenis?
3. Wanneer en hoe verenigde Yaʿqūb (as) zich weer met Yūsuf?
4. Hoe behandelde Yūsuf (as) zijn broers?

Het juiste antwoord vinden

1. **Wie van de volgende personen is de zoon van de profeet Yaʿqūb (as)?**
   - **A.** Ismāʿīl (as)
   - **B.** Isḥāq (as)
   - **C.** Yūsuf (as)
   - **D.** Yaḥyā (as)

2. **Wat zag Yūsuf (as) in zijn droom?**
   - **A.** De zon die ging knielen
   - **B.** De maan die ging buigen
   - **C.** De buigende sterren
   - **D.** De zon, maan en sterren knielden voor hem

3. **Wat is het ergste dat zijn broers over Yūsuf (as) zeiden?**
   - **A.** Onze vader houdt meer van Yūsuf dan van ons.
   - **B.** Wij zijn machtiger en beter dan Yūsuf en Benjamin.
   - **C.** Onze vader weet niet van wie hij moet houden.
   - **D.** Laten we Yūsuf doden of hem naar een afgelegen plaats brengen.

4. **Wat deden zijn broers met Yūsuf (as)?**
   - **A.** Doodde hem.
   - **B.** Gooide hem in een put.
   - **C.** Brachten hem naar een plek ver weg.
   - **D.** Geen van deze

5. Hoe kwam Yūsuf (as) uit de put?

A. Met zijn eigen inspanning.

B. Zijn broers namen hem mee naar buiten.

C. Iemand in de karavaan trok hem omhoog met een emmer.

D. Aziz heeft hem gered.

6. Waar stuurde de Aziz (leider) Yūsuf naar?

A. Naar de put.

B. Naar de gevangenis.

C. Naar de tuin.

D. Naar buiten de stad.

7. Wat gebeurde er met de twee vrienden van Yūsuf in de gevangenis?

A. Ze stierven allebei.

B. Beiden werden vrijgelaten.

C. Een van hen ging naar de koning en de ander werd geëxecuteerd (gedood).

D. Beiden werden geëxecuteerd.

8. Wat deed Yūsuf (as) zodra hij uit de gevangenis kwam?

A. Hij werd vizier van de koning en beschermde de schatkist.

B. Hij verliet het land.

C. Hij ging naar zijn vader.

D. Hij trouwde met Zulaykha.

9. Wat deden zijn broers toen ze Yūsuf (as) tegenkwamen?

A. Ze boden onmiddellijk hun excuses aan.

B. Ze stuurden nieuws naar hun vader.

C. Ze brachten Benjamin mee.

D. Ze herkenden hem niet.

10. Hoe is Benjamin bij Yūsuf gebleven?

A. Door middel van Yūsufs succesvolle plan

B. Vanwege diefstal

C. Uit vrije wil

D. Zijn vader stuurde hem

11. Wat gebeurde er met Yaʿqūb (as) vanwege zijn verdriet om Benjamin en Yūsuf (as)?

A. Hij raakte aan bed gekluisterd.

B. Zijn ogen werden blind.

C. Hij stierf vanwege zijn verdriet.

D. Hij werd lichamelijk gehandicapt.

12. Welke van de volgende zaken is fout?

A. Yūsuf strafte zijn broers niet.

B. Zijn broers hadden berouw over wat ze hadden gedaan.

C. Yūsufs favoriete broer was Benjamin.

D. Yaʿqūb (as) verenigde zich nooit meer met Yūsuf.

EEN ZIN MAKEN

Gebruik de volgende woorden in een zin.

Geduld:

.....

.....

Wolf:

.....

.....

Overhemd:

.....

.....

Nou:

.....

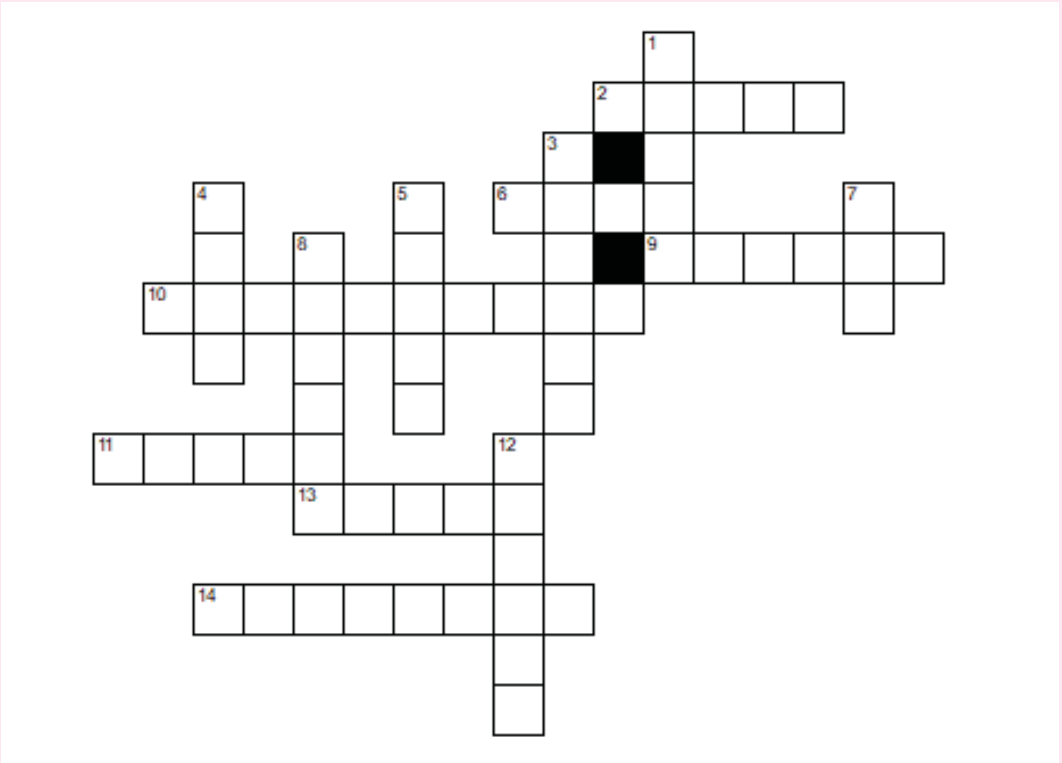
.....

Droom:

.....

.....

Kruiswoordraadsel

→

2. De naam van Isḥāq's (as) zoon.
6. Het huis van Allah.
9. De naam van de koning die Ibrāhīm (as) kwaad deed.
10. De slechte plaats waar Yūsuf (as) binnenging voordat hij vizier werd.
11. De naam van de vrouw van de profeet Adam (as).
13. Naam van de ontmoetingsplaats van moslims op aarde.
14. De naam van de vrouw van Aziz.

↓

1. De grote vijand van mensen.
3. Allah (swt) de Almachtige zei "Ik zal een ..... op de aarde scheppen".
4. Het schepsel dat Nūḥ (as) meenam op zijn schip.
5. Wat de ongelovigen met hun eigen handen maken en waarvoor zij bidden.
7. De plaats waar zijn broers Yūsuf (as) in gooiden.
8. De naam van speciaal water dat uit de plaats tussen de heuvels van Safa en Marwa stroomde.
12. Het geloof in de eenheid van Allah.

De Profeet
Mūsā
(as)

De Profeet Mūsā (as)

De profeet Mūsā: Het kind dat opgroeide in het paleis van de farao...

De familie van Profeet Yūsuf bleef in Egypte wonen en leefde gelukkig onder zijn bescherming. Eindelijk was het verlangen voorbij. Want samen zijn met je familie is iets heel bijzonders. Yūsuf (as) was niet langer eenzaam en zijn vader Yaʿqūb (as) was niet langer verdrietig.

De jaren gingen voorbij. De koning van Egypte stierf en zijn zoon werd de nieuwe koning. Na verloop van tijd overleden ook Profeet Yūsuf en zijn familie. Maar hun kinderen en kleinkinderen bleven in Egypte wonen. Het werden er steeds meer. Deze mensen werden “de zonen van Israël” genoemd, omdat ze afstamden van Yaʿqūb (as), die ook Israël werd genoemd.

De zonen van Israël werkten hard. Ze bewerkten de vruchtbare grond van Egypte, bouwden tuinen en velden, en verdienden eerlijk hun brood. Ze leefden in vrede en overvloed.

Maar de nieuwe farao, die na zijn vader koning werd, was een wrede man. Hij was niet eerlijk en geloofde niet in Allah (swt). Hij dacht zelfs dat hij een god was! Net als de wrede Nimrud, die Profeet Ibrāhīm (as) in het vuur had laten gooien, wilde ook deze farao macht over alles.

De mensen waren bang voor hem. Hij dwong iedereen te gehoorzamen en deed alleen wat goed was voor hemzelf. Zo veranderde het leven in Egypte langzaam. Het was niet meer zoals vroeger...

De farao verdeelde de mensen in groepen. Hij gaf de Koptische mensen, de oorspronkelijke bewoners van Egypte, meer rechten. Ze kregen makkelijker werk en woonden in betere huizen.

Maar de zonen van Israël kregen het steeds moeilijker. Ze moesten de zwaarste en moeilijkste taken doen, en leefden onder slechte omstandigheden. De tijd waarin ze in vrede leefden, was voorbij.

Farao deed dit expres. Hij was bang dat de zonen van Israël te sterk zouden worden en de macht zouden overnemen. Daarom behandelde hij hen elke dag slechter. Hij nam hun akkers af en liet hen daarop werken zonder hen te betalen. Maar zelfs dat vond hij niet genoeg. Hij wilde dat ze nooit machtig konden worden, dus gaf hij een vreselijk bevel: alle pasgeboren jongetjes van de zonen van Israël moesten worden gedood.

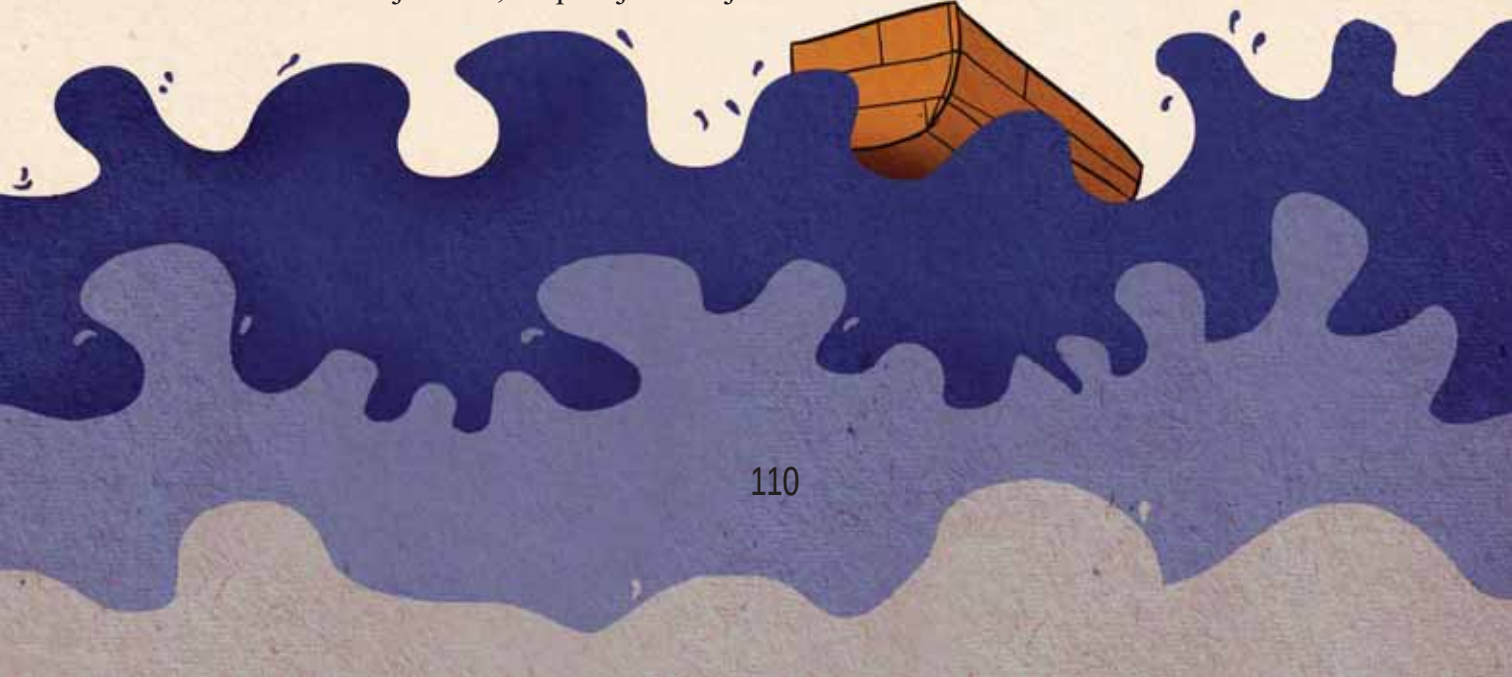
Farao's vrouw, Asiya, was anders. Zij was een goed en gelovig mens. Ze hield van mensen en was eerlijk en zorgzaam. Ze was verdrietig om het kwaad dat haar man deed, vooral het doden van onschuldige kinderen. Maar niemand durfde Farao tegen te spreken. Wat hij wilde, gebeurde.

Op een dag werd er onder de zonen van Israël een jongen geboren. Zijn naam was Mūsā (Mozes). Zijn moeder was heel bang dat hij ontdekt zou worden. Ze hield hem een tijd lang verborgen in huis. Ze liet niemand hem zien. Maar de soldaten van Farao liepen door de stad en zochten naar pasgeboren jongens. Het was slechts een kwestie van tijd voordat ze Mūsā zouden vinden.

Zijn moeder wist dat ze iets moest doen om haar baby te redden…

De moeder van Mūsā (Mozes) was een gelovige vrouw. Ze was bang dat de soldaten van de Farao haar baby zouden vinden en hem zouden doden. Daarom bad ze tot Allah (swt):

– O mijn Heer, help mij om mijn zoon te redden van de Farao.

Allah (swt) gaf haar een idee in haar hart. Hij liet haar weten dat ze een mandje moest maken, haar baby daarin moest leggen, en het mandje op de rivier de Nijl moest laten drijven.

Ze vertrouwde op Allah (swt). Ze maakte een stevig mandje van hout en legde er een zacht kussentje in. Ze gaf haar baby een laatste kus, legde hem voorzichtig in de mand en sloot het deksel. Daarna zette ze het mandje op het water en liet het los.

Ze zei tegen haar dochter:

– Volg het mandje langs de oever van de rivier. Kijk goed waar het naartoe gaat.

De zus van Mūsā begon het mandje in stilte te volgen. Het dreef mee met de stroming van de rivier… recht in de richting van het paleis van de Farao.

De bedienden van het paleis zagen het mandje in het water en haalden het eruit. Ze waren verbaasd toen ze het deksel openden: binnenin lag een prachtige baby. Ze brachten de baby snel naar Asiya, de vrouw van Farao.

Asiya werd op slag verliefd op de baby.

– Kijk, zei ze tegen haar man. Deze baby is een geschenk voor ons. Laten we hem houden en opvoeden. Misschien brengt hij geluk in ons leven.

Farao dacht er anders over. Hij vermoedde dat het een baby was van de zonen van Israël. Moest hij hem doden of niet? Maar Asiya hield de baby al stevig in haar armen. Ze had zelf geen kinderen en zag dit kindje als een wonder. De baby glimlachte naar haar, en haar hart vulde zich met liefde.

Uiteindelijk stemde de Farao ermee in om de baby te houden. De kleine baby uit de rivier de Nijl zou opgroeien in het paleis van de koning.

Intussen keek de zus van Mūsā van een afstand toe. Ze zag alles gebeuren en rende snel naar huis.

– Lieve moeder! riep ze. Het mandje is gestopt bij het paleis. Ze hebben onze baby meegenomen. Wat moeten we nu doen?

De moeder van Mūsā bleef kalm en zei:

– Mijn lieve dochter, jij werkt toch in het paleis. Ga kijken wat er gebeurt en blijf luisteren naar nieuws over je broertje.

De zus van Mūsā ging meteen naar het paleis. Ondertussen zochten de mensen daar een vrouw die de baby borstvoeding kon geven. Veel vrouwen kwamen langs, maar Mūsā weigerde bij allemaal te drinken. Hij huilde steeds harder en had veel honger. Farao's vrouw, Asiya, werd verdrietig. Niemand wist wat ze moesten doen.

Net toen iedereen wanhopig werd, stapte Mūsā's zus naar voren. Ze zei voorzichtig:

– Zal ik iemand voor jullie zoeken die deze baby borstvoeding kan geven?

Niemand wist dat zij de zus van Mūsā was.

– Ja, snel! zeiden de mensen in het paleis. Haal haar meteen, anders gaat deze baby misschien dood van de honger!

De zus van Mūsā rende naar huis en vertelde alles aan haar moeder. Hun moeder sprong op van blijdschap en haastte zich naar het paleis. Haar hart bonkte van geluk én spanning.

Toen ze bij de baby kwam, omhelsde ze hem liefdevol en begon hem borstvoeding te geven. Mūsā werd meteen stil en dronk rustig. Iedereen in het paleis was opgelucht en blij.

Op deze wonderlijke manier bracht Allah (swt) moeder en zoon weer samen – in het paleis van Farao, hun grootste vijand. Mūsā werd verzorgd met de melk van zijn eigen moeder. Want als Allah (swt) iets wil, dan gebeurt het.

Een verkeerde daad en berouw

Dagen, maanden en jaren gingen voorbij. Mūsā (as) groeide op tot een sterke en slimme jongeman. Iedereen in het paleis behandelde hem alsof hij de echte zoon van de Farao was. Vooral Asiya, de vrouw van de Farao, hield veel van Mūsā. Zij had hem immers met liefde opgevoed.

Maar Mūsā voelde zich niet echt gelukkig in het paleis. Ondanks het luxe leven wist hij dat hij eigenlijk bij de zonen van Israël hoorde – de mensen die als slaven werkten en slecht behandeld werden. Hij zag hun pijn en verdriet.

Vaak liep hij de stad in, keek rond en zag hoe zijn volk werd onderdrukt. Zelfs de Kopten, die meer rechten hadden dan de zonen van Israël, waren niet blij met hun leven. Overal in het land stonden beelden van afgoden. De mensen aanbaden deze beelden uit angst voor de Farao. Sommigen zeiden zelfs dat de Farao een god was. Maar Mūsā geloofde daar niet in. Hij geloofde alleen in Allah (swt), de enige ware God.

Op een dag liep Mūsā door de stad. Hij zag dat een Israëliet ruzie had met een man van de Kopten. De Kopt sloeg de Israëliet. De Israëliet riep naar Mūsā:

– Help me alsjeblieft!

Mūsā wilde het gevecht stoppen. Hij vond het zielig voor de man van zijn volk. Maar toen hij probeerde de Kopt van hem af te halen, sloeg hij hem per ongeluk te hard. De Kopt viel op de grond en bewoog niet meer. Hij was overleden…

Toen Mūsā zag wat er was gebeurd, schrok hij heel erg. Hij was helemaal niet van plan om iemand pijn te doen, laat staan om iemand te doden. Hij kreeg er spijt van en voelde zich verdrietig. Hij wendde zich tot Allah (swt) en bad:

– O mijn lieve Heer, ik heb een grote fout gemaakt. Vergeef mij alstublieft. Ik beloof dat ik nooit meer geweld zal gebruiken.

Mūsā was bang dat mensen zouden horen wat er gebeurd was. Vooral als Farao het zou te weten komen, zou hij heel boos zijn. Daarom durfde Mūsā niet terug naar het paleis te gaan. Die nacht verstopte hij zich op een rustige plek, vol angst.

De volgende ochtend liep Mūsā door de stad. Plots zag hij de man van de dag ervoor – de Israëliet die hij had geholpen. En wat zag hij? Diezelfde man had wéér ruzie, dit keer met een andere Kopt. Toen hij Mūsā zag, riep hij meteen:

– Mūsā! Help me!

Mūsā zag hoe de man zich alweer in een gevecht had gemengd. Hij werd boos en zei:

– Jij maakt telkens ruzie met mensen. Je zoekt alleen maar problemen!

Mūsā pakte hem vast om hem te stoppen, maar nog voordat hij iets deed, riep de man plotseling:

– O Mūsā! Wil je mij soms ook doden zoals die man van gisteren?

Iedereen die in de buurt stond, hoorde wat hij zei. Nu wisten mensen dat Mūsā iets met de dood van die Kopt te maken had.

Net op dat moment kwam er een man aanrennen. Hij fluisterde snel in het oor van Mūsā:

– Mūsā, vlucht! De mensen van Farao weten wat je hebt gedaan. Ze zijn van plan je te doden!

Toen bad Mūsā tot Allah (swt):

– O mijn Heer, red mij van deze slechte mensen. Leid mij naar de juiste weg.

Daarna rende Mūsā zo snel als hij kon weg uit de stad. Hij vluchtte richting de woestijn, in het oosten van Egypte.

De deur die voor Mūsā werd geopend

Mūsā liep vele dagen en nachten door de woestijn. Hij liep richting het oosten. Hij had geen eten, geen drinken en geen plek om te slapen. Hij was moe, hongerig en voelde zich heel alleen. Maar hij vertrouwde op Allah (swt) en bleef doorlopen.

Na een lange reis kwam hij bij een waterput in de buurt van een stad die *Midjan* heette. Daar zaten veel mensen met hun dieren, die allemaal water uit de put haalden. Mūsā keek goed rond en zag twee meisjes verlegen op afstand wachten. Ze stonden met hun schapen ver weg van de drukte.

Mūsā liep naar hen toe en vroeg vriendelijk: – Waarom geven jullie je schapen geen water?

De meisjes antwoordden beleefd: – Er zijn veel jongens bij de put. We wachten tot ze weg zijn.

Mūsā vroeg: – Hebben jullie geen broers of vader die dit voor jullie doet?

De meisjes zeiden: – Onze vader is al oud en ziek. Daarom zorgen wij voor de schapen.

Toen Mūsā dit hoorde, kreeg hij medelijden. Hij stond op en hielp de meisjes. Hij gaf hun schapen water en daarna keerden de meisjes dankbaar terug naar huis.

Mūsā was moe van het reizen en het werk. Hij ging onder een boom zitten om uit te rusten en bad: – O mijn Heer, ik heb uw hulp heel hard nodig.

Na een poosje kwam één van de meisjes terug. Ze was verlegen en liep rustig naar Mūsā toe. Ze zei: – Mijn vader wil je graag spreken. Hij wil je bedanken en je iets te eten geven.

Mūsā stond op en liep samen met haar naar het huis. Daar ontmoette hij hun vader. Deze vriendelijke oude man was niemand minder dan Profeet Shuʿayb (vrede zij met hem), een boodschapper van Allah (swt).

Mūsā voelde zich meteen veilig bij hem. Hij vertelde alles wat hij had meegemaakt. Profeet Shuʿayb luisterde aandachtig en zei: – Maak je geen

zorgen. Je bent nu veilig. De Farao is ver weg en kan je hier geen kwaad doen.

Een van de meisjes zei zachtjes tegen haar vader: – Mijn lieve vader, Mūsā is een sterke en betrouwbare man. Misschien kun je hem in dienst nemen om voor onze schapen te zorgen?

Profeet Shuʿayb (vrede zij met hem) dacht erover na en vond het een goed idee. Hij wendde zich tot Mūsā en zei: – Ik wil één van mijn dochters aan jou uithuwelijken. In ruil daarvoor vraag ik of jij mij acht jaar helpt met mijn werk. Als je er tien jaar van maakt, is dat jouw keuze en jouw goedheid. Maar ik wil het je niet moeilijk maken. Als Allah (swt) het wil, zul je merken dat ik rechtvaardig ben.

Mūsā stemde blij toe. Hij had een huis nodig, een familie om bij te horen. Vanaf die dag werkte hij voor Profeet Shuʿayb. Hij zorgde voor de schapen en hielp overal waar het nodig was. Iedereen begon van hem te houden, want Mūsā was eerlijk, sterk en altijd behulpzaam.

De jaren gingen voorbij. Uiteindelijk volbracht Mūsā tien jaar bij de familie van Shuʿayb. Daarna trouwde hij met één van zijn dochters en ze leefden gelukkig samen.

Toch dacht Mūsā vaak aan zijn geboorteland Egypte. Hij dacht aan zijn moeder, zijn broers en zussen, aan Asiya die hem als haar eigen kind had opgevoed, en aan het volk dat nog steeds onderdrukt werd door de Farao. Op een dag zei hij tegen Profeet Shuʿayb: – Ik wil terug naar Egypte, om te zien wat er van mijn volk is geworden.

Profeet Shuʿayb begreep zijn verlangen en gaf hem toestemming om te vertrekken. Mūsā nam zijn vrouw mee en samen begonnen ze aan de lange reis terug naar Egypte. Ze namen ook wat schapen mee.

Op een nacht, toen het koud en donker was en ze de bergen van Sinaï bereikten, probeerde Mūsā een vuur te maken. Maar dat lukte niet. Toen zag hij in de verte een lichtje. Hij zei tegen zijn vrouw: – Blijf hier. Ik zag daar iets wat op vuur lijkt. Ik ga ernaartoe en haal wat vuur, zodat we ons kunnen opwarmen en iets kunnen koken.

Toen begon Mūsā in de richting van het vuur te lopen. Hij liep een tijdje. Maar toen hij dichterbij kwam, zag hij helemaal geen vuur. Op dat moment hoorde hij plotseling een stem. Het kwam van achter een boom. Een zachte maar indrukwekkende stem zei:

– O Mūsā! Ik ben jouw Heer. Doe je sandalen uit, want je staat in de heilige vallei van Ṭuwā. Ik heb jou gekozen als mijn profeet. Luister goed naar wat Ik je vertel. Ik ben Allah (swt), de Heer van alle werelden. Er is geen andere god dan Ik. Aanbid alleen Mij en verricht het gebed, zodat je Mij niet vergeet.

Mūsā keek verbaasd en een beetje bang om zich heen. De stem klonk vol liefde, maar ook krachtig. Zijn hart vulde zich met ontzag. Toen hoorde hij opnieuw de stem:

– Wat is dat in je hand, Mūsā?

Met een trillende stem antwoordde Mūsā:

– Dit is mijn staf. Ik leun erop als ik loop en ik gebruik hem om takken met bladeren naar beneden te halen voor mijn schapen.

Allah (swt) zei:

– Gooi hem op de grond.

Mūsā gehoorzaamde en gooide de staf op de grond. Tot zijn grote verbazing veranderde de staf plotseling in een slang die begon te kronkelen. Mūsā schrok zo erg dat hij wilde wegrennen. Maar Allah (swt) zei:

– Wees niet bang! Pak hem op. Hij zal je geen kwaad doen.

Mūsā verzamelde al zijn moed, reikte naar de slang en pakte hem vast. Meteen veranderde de slang weer in zijn oude, vertrouwde staf. Mūsā keek verbaasd.

Toen zei Allah (swt):

– Steek je hand in je kleding.

Mūsā stak zijn hand onder zijn kleding, zoals hem was verteld. Toen hij zijn hand eruit haalde, begon die helder te stralen als een licht in het donker.

Mūsā schrok een beetje en dacht dat er iets mis was, maar Allah (swt) stelde hem gerust...

Allah (swt) zei:

– Wees niet bang, Mūsā. Je bent niet ziek. Je hand die licht geeft en je staf die in een slang verandert, zijn twee wonderen die Ik jou heb gegeven. Ga nu naar de Farao en spreek hem toe met zachte woorden. Voorwaar, hij en zijn mensen zijn wreed. Misschien luisteren ze en laten ze hun slechte gedrag achter zich.

Mūsā schrok. Egypte binnengaan was niet makkelijk. Hij was bang. Wat als hij werd herkend? Wat als ze hem straften voor wat hij vroeger had gedaan? En bovendien… hij had moeite met praten. Soms kwamen de woorden niet goed uit zijn mond.

Vol zorgen bad hij:

– O mijn Heer! Ik ben bang dat ze niet naar me zullen luisteren. Ik weet niet goed hoe ik moet spreken. Laat mijn broer Hārūn met mij meegaan. Hij spreekt duidelijker dan ik en kan mij helpen. En ik ben bang dat ze me willen doden.

Allah (swt) accepteerde Mūsā's gebed en zei:

– O Mūsā! Wees niet bang. Denk eraan hoe Ik jou als baby heb gered en opgevoed in het paleis van de Farao. Ik ben altijd bij je geweest, en Ik zal je nu ook niet verlaten. Neem je broer Hārūn mee. Samen gaan jullie naar de Farao. Zeg hem dat jullie boodschappers van Allah (swt) zijn. Vertel hem dat hij moet stoppen met het onderdrukken van de zonen van Israël en dat hij alleen Allah (swt), de Heer van alle werelden, moet aanbidden.

Toen werd het stil. De stem was verdwenen. Mūsā keek verbaasd om zich heen, maar zag niemand. Zijn hart bonkte in zijn borst. Hij rende terug naar zijn vrouw en vertelde alles wat hij had meegemaakt.

– We moeten nu gaan, zei hij. Mijn Heer heeft mij een belangrijke taak gegeven. Laten we naar Egypte gaan en mijn broer Hārūn zoeken.

En zo begonnen ze aan een lange reis terug naar Egypte... Na dagen reizen zagen ze eindelijk de stad in de verte. Egypte was weer in zicht...

In het paleis van de farao

Toen Mūsā en Hārūn in Egypte aankwamen, ging Mūsā meteen naar het huis van zijn broer. Hij vertelde hem alles over het bevel van Allah (swt). Hārūn luisterde aandachtig en zei:

– Mijn Heer heeft mij ook ingelicht. Laten we gaan. Laten we de Farao vertellen wat Allah (swt) ons heeft opgedragen.

Samen gingen de twee broers naar het paleis van Farao. Toen Farao Mūsā zag, keek hij verbaasd. Hij had Mūsā al jaren niet gezien. En nu stond hij daar… als een profeet!

Mūsā begon rustig en duidelijk te spreken:

– O Farao! Ik ben een boodschapper van Allah (swt), de Heer van alle werelden. Allah (swt) heeft mij gestuurd om jou de waarheid te vertellen. Geloof in Hem. Stop met het doen van onrecht aan de zonen van Israël.

Farao werd woedend. Hij kon niet geloven wat hij hoorde. Hij schreeuwde:

– Wat durf jij te zeggen, Mūsā! Wij hebben jou opgevoed in dit paleis. En wat deed je in ruil daarvoor? Je doodde een Egyptenaar en rende weg als een lafaard!

Mūsā bleef kalm en zei:

– Wat u zegt is waar. Maar ik had er spijt van en ik vroeg Allah (swt) om vergeving. En Hij vergaf mij. Nu heeft Hij mij gekozen als Zijn profeet.

Farao werd nog bozer:

– Wie is die Allah (swt) die jou tot profeet zou maken? Wie is Hij?

Mūsā zei rustig:

– Allah (swt) is de Heer van de werelden. Hij is jouw Schepper, mijn Schepper, de Schepper van alles wat leeft.

Farao kookte van woede:

– Genoeg! Heb je een bewijs dat je echt een profeet bent?

– Ja, ik kan het je bewijzen, zei Mūsā rustig.

Hij gooide zijn staf op de grond. Zodra de staf de grond raakte, veranderde hij in een slang die snel begon te bewegen! Farao en zijn mannen schrokken. Wat was dit? Toen stak Mūsā zijn hand in zijn kleding en haalde hem eruit. Zijn hand begon te stralen als een helder licht!

Farao werd bang, maar wilde dat niet laten merken. Hij zei:

– Dit is niets anders dan toverkunst!

Daarna zei hij tegen zijn mannen:

– We hebben ook veel goede tovenaars. Laten we ze uitnodigen en een dag afspreken voor een wedstrijd. Dan zullen we zien wie sterker is: Mūsā of onze magiërs.

Het nieuws verspreidde zich door het hele land. Farao nodigde de beste tovenaars uit. Ze kwamen allemaal naar het paleis. Toen vroegen ze aan Farao:

– Als we Mūsā verslaan met onze magie, krijgen we dan een beloning?

Farao zei:

– Natuurlijk! Jullie worden belangrijke mensen in mijn rijk.

Eindelijk kwam de afgesproken dag. Het was een feestdag in het land. Grote groepen mensen verzamelden zich om het spannende moment te zien. Farao zat trots op zijn troon. De tovenaars, Mūsā en Hārūn stonden klaar.

De tovenaars vroegen:

– Begin jij, Mūsā? Of beginnen wij?

– Begin maar, zei Mūsā.

De tovenaars gooiden hun touwen op de grond. Door hun magie leken de touwen op slangen die bewogen. Overal kropen “slangen”.

Mūsā werd even bang. Maar toen hoorde hij de stem van Allah (swt):

– Wees niet bang, Mūsā. Jij bent sterker dan zij. Wat zij doen is maar een truc. Laat jouw staf vallen en je zult zien.

Mūsā gooide zijn staf op de grond. De staf veranderde meteen in een grote, echte slang! Die slang slokte alle nep-slangen van de tovenaars op. Iedereen keek met open mond toe. De tovenaars begonnen te rennen van schrik. Niemand had ooit zoiets gezien.

De tovenaars waren helemaal verbaasd toen ze zagen wat er gebeurde. Ze wisten meteen dat dit geen magie was. Nee, dit kon alleen een wonder zijn van Allah (swt), de Allerhoogste. Alleen Hij kon magie overwinnen en de waarheid laten zien. Ze begrepen dat Mūsā echt een boodschapper van Allah (swt) was.

Daarom knielden de tovenaars meteen neer en zeiden oprecht:

– Wij geloven in de Heer van Mūsā en Hārūn!

Toen Farao dit hoorde, werd hij woedend. Hij was bang dat zijn volk ook in Allah (swt) zou gaan geloven. Boos schreeuwde hij:

– Hoe durven jullie te geloven in Mūsā zonder mijn toestemming?! Ik zal jullie handen en voeten aan tegenovergestelde kanten afhakken en jullie ophangen aan dadelbomen!

Maar de tovenaars waren niet bang. Ze antwoordden dapper:

– Doe wat je wilt! We zijn niet bang voor jou. Jij kunt ons alleen pijn doen in deze wereld. Wij zullen terugkeren naar onze Heer en Hij zal ons belonen met het paradijs. Dat is veel beter dan deze wereld. Wat je ook doet, wij keren niet terug naar de verkeerde dingen die we vroeger geloofden.

Toen baden ze tot Allah (swt):

– Onze Heer! Geef ons kracht en geduld tegen het kwaad van Farao. Laat ons sterven als moslims.

Farao gaf zijn soldaten opdracht om de tovenaars te grijpen. Veel mensen werden bang toen ze dit zagen. Ze durfden niet te zeggen dat ze Mūsā geloofden. Maar toch waren er een paar moedige jonge mannen onder de zonen van Israël die in Mūsā geloofden...

Martelingen en plagen

Vanaf die dag werd Farao nog gemener. Hij liet de zonen van Israël nog erger martelen. Hij was bang dat ze met Mūsā samen sterker zouden worden en tegen hem zouden vechten. Daarom liet hij de gelovigen pijn doen. Veel mensen leden onder deze martelingen. Een van hen was Asiya, de vrouw van Farao. Zij geloofde in Allah (swt) nadat ze zag dat Mūsā de waarheid sprak. Ze kwam in opstand tegen het geweld van haar man. Maar Farao had geen genade, zelfs niet voor zijn eigen vrouw...

Hij spotte met Mūsā en zei op een dag spottend tegen zijn dienaar Hāmān:

– Hāmān, ik denk dat er geen god is behalve ik. Bouw voor mij een hoge toren zodat ik omhoog kan klimmen en eens kan kijken of ik de Heer van Mūsā zie. Misschien kan ik Hem dan verslaan!

Omdat Farao en zijn volk zo koppig waren en niet naar Mūsā luisterden, stuurde Allah (swt) verschillende plagen naar hen, zodat ze tot bezinning

zouden komen. Een tijd lang was er geen regen en groeide er niets op het land. Mensen hadden honger en vonden geen eten.

Maar Farao en zijn mensen gaven Allah (swt) niet de schuld van hun daden. Wanneer ze een gunst ontvingen, zeiden ze trots:

– Dit komt door onszelf. Wij zijn slim en sterk!

En als er iets slechts gebeurde, zeiden ze:

– Dat komt door Mūsā en zijn volgelingen. Zij brengen ongeluk!

Ze leerden niets van wat er gebeurde. Ze wilden niet veranderen...

De volgende ramp die het land trof, was een grote overstroming. De rivier de Nijl kwam helemaal buiten haar oevers. Huizen, dorpen en steden kwamen onder water te staan. Mensen renden in paniek naar het paleis van Farao. Ze klaagden en vroegen om hulp. Maar ook Farao wist niet wat hij moest doen. Toen liet hij Mūsā en Hārūn halen en zei:

– Als jullie jullie Heer vragen om deze ramp te stoppen, beloof ik dat ik het geweld tegen de gelovigen zal stoppen. Ik zal de zonen van Israël laten gaan.

Mūsā en Hārūn baden tot Allah (swt) om de overstroming te stoppen. En Allah (swt) hoorde hun gebed. De rivier keerde terug naar haar normale loop. Het water trok zich terug.

Maar Farao hield zijn belofte niet. Hij liet de zonen van Israël niet gaan en werd zelfs nog gemener.

Daarom stuurde Allah (swt) nieuwe plagen naar het land van Egypte. Eerst kwamen er overal sprinkhanen. Ze bedekten de velden en tuinen. Alles wat groen was werd opgegeten.

Daarna kwamen er kikkers. Duizenden kikkers sprongen overal rond. Ze kwamen zelfs in het eten en in de huizen.

Toen kwamen er luizen. Mensen krabden en jeukten de hele dag. Ze werden er gek van.

Tot slot kwam er een grote ramp: het water veranderde in bloed. Alles wat mensen wilden drinken – in glazen, in potten en kruiken – werd rood

bloed. Niemand kon nog een slok schoon water drinken. Iedereen had dorst, maar niemand kon iets vinden.

Telkens als zo'n plaag kwam, liet Farao Mūsā roepen en zei dan:

– Als je jouw Heer smeekt om deze plaag te stoppen, beloof ik echt dat ik de gelovigen zal vrijlaten. Jullie mogen dan doen wat jullie willen.

En elke keer geloofden Mūsā en Hārūn hem. Ze baden tot Allah (swt):

– O onze Heer, verwijder deze ramp. Hopelijk stopt Farao nu echt met zijn geweld.

Allah (swt), de Almachtige, aanvaardde het gebed van Zijn profeten. Elke keer als Mūsā en Hārūn baden om een plaag weg te nemen, gebeurde dat ook. Maar toch liet Farao de zonen van Israël niet vrij. Want zodra de plaag weg was, veranderde Farao wéér van gedachten.

Hij zei slechte en gemene dingen over Mūsā en de mensen die in hem geloofden. Hij zei:

– Het zijn maar een kleine groep mensen zonder macht. Ze willen alleen maar onrust veroorzaken. Geloof hen niet! We moeten streng blijven!

Mūsā (as) zag hoe Farao steeds weer loog en het volk onderdrukte. Daarom waarschuwde hij de mensen die wél in Allah (swt) geloofden:

– Geef nooit toe aan Farao. Kom niet in opstand tegen Allah (swt). Blijf trouw en gehoorzaam aan je Heer. Ik ben hier om jullie te waarschuwen.

Nachtwandeling

De tijd ging voorbij, maar Farao en zijn mannen bleven even wreed als altijd. In plaats van minder streng te zijn, werden ze juist nog gemener tegen de zonen van Israël.

Mūsā raakte moedeloos. Hij wendde zich tot Allah (swt) en bad:

– Mijn Heer, deze mensen zijn echt heel slecht. Ze willen niet luisteren of geloven. Ze zullen pas geloven als ze Uw straf voelen. Help ons alstublieft tegen hun onrecht!

Allah (swt) verhoorde zijn gebed en zei:

– Laat Mijn dienaren in de nacht in het geheim vertrekken. Maar weet: jullie zullen gevolgd worden.

Dit bevel werd zachtjes doorgegeven aan de gelovigen. Iedereen begon zich stilletjes voor te bereiden op de reis. De zonen van Israël zeiden tegen elkaar:

– We moeten ons heel rustig klaarmaken. Als Farao erachter komt, zal hij ons achtervolgen. Wat moeten we dan doen?

Ze verzamelden hun spullen zonder lawaai te maken. En toen het nacht werd, vertrokken ze samen met Mūsā richting het heilige land, Palestina.

De volgende ochtend merkte Farao dat het stil was in de stad. Zijn mannen zagen dat de huizen van de zonen van Israël leeg waren. Ze haastten zich naar het paleis en vertelden het aan Farao. Farao werd razend.

– Maak je klaar! Mūsā is weggegaan met zijn volk, maar wij zijn sterk en machtig! Laten we hen snel inhalen en straffen!

De soldaten van Farao kwamen van alle kanten toen ze zijn bevel hoorden. Ze waren klaar om te vertrekken. Farao vertrok meteen met zijn grote leger. Op snelle paarden stormden ze als de wind achter Mūsā en zijn volk aan.

Ondertussen waren de zonen van Israël bij de oever van een grote zee aangekomen. Ze hoorden dat Farao met zijn leger dichterbij kwam. Ze raakten in paniek. Voor hen lag de zee, achter hen het gevaarlijke leger van Farao. Ze riepen bang:

– Oh nee! We worden ingehaald! Wat moeten we doen?

Maar Mūsā (as) bleef rustig. Zijn geloof in Allah (swt) was sterk.

– Wees niet bang, zei hij. Mijn Heer zal ons zeker helpen.

Op dat moment gaf Allah (swt) een wonderlijk bevel aan Mūsā:

– Sla met je staf op het water!

Zodra Mūsā dat deed, gebeurde er een wonder. De zee spleet in tweeën! Midden in de zee kwam een droog pad tevoorschijn. Hoge golven stonden als muren aan beide kanten. Maar het water stortte niet in.

De zonen van Israël stonden verbaasd te kijken. Ze volgden Mūsā zo snel mogelijk door het pad, zonder om te kijken. Iedereen rende zo hard hij kon. Dit was een kwestie van leven of dood. En ze slaagden erin! Ze waren veilig aan de overkant gekomen.

Farao zag dit alles, maar zijn woede was zo groot dat hij nergens over nadacht. Hij ging met zijn leger de zee in, precies zoals Mūsā en zijn volk. Maar Allah (swt) had andere plannen. De hoge golven kwamen weer in beweging… en stortten met kracht op hen neer.

Farao en zijn leger werden overspoeld. Toen hij voelde dat hij zou verdrinken, zei Farao snel:

– Ik geloof in de Heer van Mūsā. Ik ben ook moslim!

Maar het was te laat. Hij had zijn hele leven geweigerd te geloven en pas nu hij ging sterven, geloofde hij. Dat accepteerde Allah (swt) niet meer.

Farao en zijn soldaten verdronken allemaal.

Het grote koninkrijk van Farao, zijn paleis, zijn soldaten, zijn macht – alles was weg. Alleen zijn lichaam bleef achter.

En Allah (swt) liet zelfs zijn lichaam niet verdwijnen. Hij bewaarde het, zodat mensen later konden zien hoe slecht het met Farao was afgelopen en ervan konden leren...

Reis in de woestijn en de Tien Geboden

De reis van de zonen van Israël ging verder. Samen met de profeet Mūsā liepen ze dag en nacht door de grote Sinaïwoestijn. Na een lange en vermoeiende tocht kwamen ze aan bij de voet van een grote berg: de berg Sinaï. Het was daar dat Mūsā met Allah (swt) sprak.

De mensen waren erg moe. Ze hadden dagenlang gelopen zonder veel rust en zonder een vaste plek om te slapen of te eten. De zon was heet en brandde op hun hoofden. Sommigen begonnen te klagen en raakten ongeduldig, zelfs al hadden ze eerder geweldige wonderen van Allah (swt) gezien.

Maar Allah (swt) liet hen niet alleen. Hij zorgde voor hen, zelfs midden in de woestijn. Hij stuurde speciaal eten naar hen toe: zoet manna uit de hemel en smakelijke kwartels om hun magen te vullen. Ze hoefden er niet eens moeite voor te doen!

Toen ze dorst kregen, beval Allah (swt) Zijn profeet Mūsā om met zijn staf op een rots te slaan. Zodra Mūsā dat deed, kwamen er twaalf bronnen uit de rots tevoorschijn. Elk van de twaalf stammen van de zonen van Israël had zo zijn eigen bron om uit te drinken.

En om hen te beschermen tegen de brandende zon, liet Allah (swt) wolken boven hen zweven als schaduw. De wolken volgden hen overal waar ze gingen en hielden de hitte van de zon weg.

Toen zei Allah (swt) tegen Mūsā dat hij de berg Sinaï moest beklimmen. Daar zou Allah (swt) hem de regels en wetten geven die de mensen moesten volgen. Mūsā zou veertig dagen op de berg blijven.

Voordat hij vertrok, riep Mūsā zijn broer Hārūn bij zich en zei:

– Jij blijft hier bij mijn volk terwijl ik weg ben. Zorg goed voor hen en leid hen op het rechte pad. Laat hen geen slechte dingen doen.

Hārūn beloofde dat hij dat zou doen. En zo begon Mūsā aan zijn belangrijke reis naar de top van de berg...

* * *

Dagenlang klom de profeet Mūsā omhoog naar de top van de berg Sinaï. Uiteindelijk kwam hij aan op de speciale plek waar hij eerder de stem van Allah (swt) had gehoord. Zijn hart bonkte van opwinding. Hij verlangde ernaar om zijn Heer te zien.

Hij bad met verlangen: – O mijn Heer! Laat mij U zien. Ik wil Uw schoonheid met mijn eigen ogen zien.

Allah (swt) antwoordde hem zacht: – O Mūsā, jij kunt Mij niet zien. Maar kijk naar die berg. Als die berg Mij kan verdragen, dan zul jij Mij ook kunnen zien.

Mūsā keek naar de berg. Toen Allah (swt) een klein deel van Zijn macht op de berg liet neerdalen, brak de berg in stukken en viel uiteen. Het was te veel! Mūsā schrok zo erg dat hij flauwviel.

Toen hij weer bijkwam, begreep hij dat wat hij had gevraagd te groot was. Hij zei vol spijt: – O mijn Heer, vergeef mij. U bent geweldig! Ik heb mijn grens overschreden. Ik vraag om Uw vergeving.

Allah (swt) vergaf Mūsā en gaf hem tien speciale tafelen mee. Op die stenen tafelen stonden belangrijke regels geschreven voor de zonen van Israël: hoe ze Allah (swt) moesten aanbidden, hoe ze goed met elkaar om moesten gaan, dat ze geen andere goden mochten aanbidden, hun ouders moesten respecteren, niet mochten stelen, en nog veel meer wijze lessen. Er stonden zelfs dingen op over hoe ze ziektes konden genezen en zichzelf konden verdedigen als er gevaar was.

Mūsā nam de tafelen vol dankbaarheid aan en begon de weg terug naar zijn volk. Hij was maar veertig dagen weggeweest. Maar toen hij terugkwam, schrok hij enorm.

In zijn afwezigheid waren sommige mensen verkeerd gegaan. Ze hadden van goud een beeld van een kalf gemaakt… en begonnen het te aanbidden! Alsof dat beeld een god was! Ze vergaten Allah (swt), die hen had gered van Farao, die hen eten en water gaf in de woestijn en hen door de zee had geleid.

Mūsā werd woedend van verdriet. Hij zocht zijn broer Hārūn op en zei boos:

– Heb ik jou niet als leider achtergelaten bij het volk? vroeg Mūsā boos aan zijn broer Hārūn. Waarom heb je hen niet goed begeleid? Kijk wat ze gedaan hebben! Ze aanbidden een gouden kalf! We weten toch dat alleen Allah (swt) onze Heer is – de Heer die ons naar Farao stuurde.

Hārūn werd verdrietig. Hij begon te huilen en zei: – O mijn lieve broer! Wees alsjeblieft niet boos op mij. Ik heb mijn best gedaan om hen tegen te houden. Maar ze luisterden niet naar mij. Ze wilden mij zelfs pijn doen! Ik kon het niet alleen.

Mūsā zag dat zijn broer Hārūn onschuldig was. Toen ging hij naar het volk en sprak hen streng toe: – O kinderen van Israël! Heeft Allah (swt) jullie niet zoveel beloften gedaan en jullie geholpen? Waarom zijn jullie zo snel vergeten wat Hij voor jullie heeft gedaan? Waarom hebben jullie je belofte verbroken?

Het volk gaf antwoord: – O Profeet Mūsā, wij hebben het kalf niet zelf gemaakt. Er was een man bij ons, de Samaritaan. Hij zei dat hij onze leider was en hij maakte dat gouden kalf.

Mūsā ging naar de Samaritaan en vroeg boos: – Waarom heb je dit gedaan?

De Samaritaan zei: – Ik zag iets wat anderen niet zagen. Ik nam een bétje stof van de plek waar jij liep, en gooide dat op het beeld. Toen begonnen de mensen het kalf te aanbidden. Mijn eigen verlangen duwde me om dit te doen.

Mūsā zei streng: – Jij hebt iets heel slechts gedaan. Wacht nu op de straf van Allah (swt). Dit gouden kalf zal ik verbranden en in de zee gooien!

De Samaritaan schrok. Hij had niet gedacht aan wat er zou gebeuren als Mūsā zou terugkomen. Hij wilde alleen beroemd zijn. Maar nu moest hij weggaan.

Daarna riep Mūsā zijn volk op: – Toon berouw voor wat jullie hebben gedaan. Jullie moeten spijt hebben en terugkeren naar Allah (swt).

De zonen van Israël beseften hun fout. Ze waren verdrietig en vroegen Allah (swt) om vergeving. Vanaf die dag begon de Profeet Mūsā hun de tien geboden voor te lezen, die hij op de berg Sinaï had ontvangen. Deze geboden leerden hen hoe ze Allah (swt) moesten aanbidden, hoe ze goed moesten zijn voor hun ouders, niet mochten stelen, niet mochten liegen, en vriendelijk moesten zijn voor elkaar.

Zo begonnen de zonen van Israël een nieuw leven te leiden volgens de regels van Allah (swt).

Reizen naar Palestina

Het leven in de woestijn ging verder. Op een dag gaf Allah (swt) een bevel aan de profeet Mūsā: hij moest zijn volk naar Palestina brengen. Dat was vroeger het land van de zonen van Israël, maar nu woonde er een ander volk dat afgoden aanbaden.

Mūsā (as) zei tegen zijn volk: – Allah (swt) wil dat we dit land binnengaan. We moeten vechten tegen de mensen die daar wonen en ons daar vestigen. Het is een opdracht van onze Heer.

Maar de zonen van Israël waren bang. In plaats van dapper te zijn, dachten ze terug aan hun tijd als slaven in Egypte. Ze klaagden en zeiden: – O Mūsā! Heb jij ons hiervoor uit Egypte gehaald? De mensen in Palestina zijn

veel te sterk voor ons. We gaan dat land niet binnen zolang zij daar wonen. We leven liever als slaven dan dat we sterven in een gevecht. Als jij wilt vechten, ga dan zelf met jouw Heer. Wij blijven hier.

Mūsā (as) probeerde hen te overtuigen, maar ze luisterden niet. Ze wilden niet gehoorzamen. Ze waren koppig.

Allah (swt) zag hoeveel moeite Zijn profeet had. Om het volk een lesje te leren, liet Hij een groot wonder zien: Hij tilde de berg Sinaï op en hield die boven hun hoofden alsof de berg op hen zou vallen!

De mensen werden heel bang. Ze riepen: – O Mūsā! Kijk wat er gebeurt! Als deze berg op ons valt, gaan we allemaal dood! Bid tot jouw Heer! We beloven dat we vanaf nu gehoorzaam zullen zijn. We zullen Palestina binnengaan!

Allah (swt) was genadig en liet hen met rust. Maar helaas, de zonen van Israël verbraken hun belofte. Ze gingen Palestina toch niet binnen...

Dagen gingen voorbij. Op een dag werd er een lichaam gevonden. Iemand van de zonen van Israël was dood. Ze brachten het lichaam naar de profeet Mūsā (as) en vroegen hem wat ze moesten doen.

Mūsā vroeg aan het volk: – Wie heeft deze persoon vermoord?

Maar niemand gaf antwoord. Iedereen keek stil naar de grond. Daarna begon het geroezemoes. Mensen begonnen elkaar te beschuldigen. Niemand wist wie de dader was.

Volgens de tien geboden was het een grote zonde om iemand onschuldig te doden. De moordenaar moest gestraft worden. Maar niemand durfde te zeggen wie het gedaan had.

Mūsā bad tot Allah (swt) en vroeg Hem om hulp.

Allah (swt) zei: – Laat ze een koe slachten. Neem een stukje van die koe en raak daarmee het dode lichaam aan. Dan zal de dode man weer levend worden en zelf zeggen wie hem heeft vermoord.

Mūsā vertelde het volk wat Allah (swt) gezegd had.

Maar zoals altijd waren de zonen van Israël opstandig. Ze zeiden: – Maak je een grapje met ons?

Mūsā zei: – Ik zoek mijn toevlucht bij Allah (swt). Hoe kan ik zoiets zeggen zonder dat Allah (swt) het mij heeft opgedragen?

Toen vroegen ze: – Vraag jouw Heer wat voor soort koe het moet zijn.

Mūsā zei: – Het moet een koe zijn die niet te jong en niet te oud is, maar precies ertussenin.

Ze vroegen weer: – Wat voor kleur moet de koe hebben?

Mūsā antwoordde: – Allah (swt) wil dat het een helder gele koe is. Een mooie koe die opvalt.

Maar ze vroegen nóg een keer: – Er zijn veel gele koeien. Heeft deze koe nog iets bijzonders?

Mūsā zei: – Ja, het moet een koe zijn die nog nooit gewerkt heeft op het land en geen water heeft gedragen. Ze moet gezond zijn, zonder vlekken of andere kleuren.

De zonen van Israël bleven maar vragen stellen. Het leek alsof ze alleen maar redenen zochten om die koe niet te hoeven slachten. Maar uiteindelijk vonden ze toch de juiste koe en slachtten haar. Bijna hadden ze niet naar Allah (swt) geluisterd, maar gelukkig deden ze het toch.

Toen nam Mūsā (as) een stukje van de koe en raakte daarmee het dode lichaam aan. Met de toestemming van Allah (swt) stond de dode man op! Iedereen keek vol verbazing toe. De man zei wie hem had vermoord. Zo werd de dader opgepakt en gestraft. De mensen zagen met hun eigen ogen hoe Allah (swt) doden tot leven kan brengen én hoe rechtvaardigheid gebeurde.

Maar de zonen van Israël waren snel weer ontevreden. Ze wilden niet hard werken of vechten. Ze klaagden steeds over hun situatie. Op een dag zeiden ze tegen Mūsā:

– Waarom heb je ons weggehaald uit Egypte? Daar hadden we lekker eten. Hier krijgen we elke dag hetzelfde. We missen onze groenten: kool,

tuinbonen, linzen, knoflook en uien. Bid tot je Heer dat Hij ons dat voedsel teruggeeft.

Mūsā (as) zei verbaasd: – Jullie hebben hier het heerlijke voedsel dat Allah (swt) speciaal voor jullie naar beneden heeft gestuurd, en toch willen jullie liever de simpele dingen van vroeger? Als jullie dat echt willen, ga dan maar terug naar Egypte. Daar kunnen jullie eten wat je wilt.

Toen werden ze bang en riepen: – Maak je een grapje met ons? Als we teruggaan, zullen de Egyptenaren ons doden!

Mūsā (as) zei streng: – Jullie zijn steeds ondankbaar. Allah (swt) heeft jullie gered en gezegend, maar toch blijven jullie klagen. Als jullie het hier niet fijn vinden, waarom gehoorzamen jullie Allah (swt) dan niet en trekken jullie niet gewoon het land Palestina binnen, zoals Hij jullie heeft opgedragen?

Maar de ondankbare mensen luisterden niet naar Mūsā (as). Ze waren bang en zeiden met trillende stemmen:

– O Mūsā, wij weten hoe sterk die mensen zijn in Palestina. We durven echt niet tegen hen te vechten.

Toen zei Mūsā verdrietig:

– Hoe kunnen jullie dat zeggen? Vergeet niet wat Allah (swt) allemaal voor jullie heeft gedaan. Hij redde jullie van Farao, Hij liet jullie door de zee gaan, Hij gaf jullie eten uit de hemel en water uit de rots. Hij liet jullie grote wonderen zien. En nu zijn jullie toch weer bang?

Er waren twee dappere mannen in de groep. Zij vertrouwden op Allah (swt) en steunden Mūsā. Ze zeiden:

– Als we nu de stadspoort binnenstormen, kunnen we winnen! Laten we op Allah (swt) vertrouwen!

Maar de rest wilde niet luisteren. Ze kwamen bij Mūsā en zeiden op een brutale manier:

– We gaan echt niet vechten! Als jij zegt dat jij sterk bent, ga dan maar met jouw Heer en vecht zelf tegen die mensen. Maak ze allemaal dood, dan komen wij wel naar binnen.

De zonen van Israël waren weer ongehoorzaam en ondankbaar. Ze deden niet wat Allah (swt) van hen vroeg. Mūsā werd er verdrietig van. Hij voelde zich machteloos. Hij probeerde alles, maar het volk bleef klagen, weigeren en hem belachelijk maken.

Maar Allah (swt) wilde dat de gelovigen hun best deden, dat ze leerden omgaan met moeilijkheden en dat ze echt op Hem vertrouwden. Alleen dan zouden ze sterk worden en Zijn hulp waard zijn.

Mūsā vertelde zijn verdriet aan Allah (swt) en bad:

– Mijn Heer, niemand luistert nog naar mij. Alleen mijn broer Hārūn en ikzelf blijven trouw aan U. Deze mensen zijn zo vaak ongehoorzaam geweest. Wilt U mij van hen scheiden?

Allah (swt) accepteerde het gebed van Mūsā en zei:

– Dit land is voor hen veertig jaar verboden. Ze zullen veertig jaar lang ronddolen in de woestijn. Ze zullen dakloos zijn en leren van hun fouten. Jij hoeft niet langer verdrietig te zijn om deze mensen.

Daarna vertrokken Mūsā en Hārūn.

Toen stuurde Allah (swt) een zware storm over de zonen van Israël. De wind was zo sterk dat hun tenten omvielen. Hun potten en pannen rolden weg en al hun voedsel lag verspreid. Overal was zand.

De mensen raakten in paniek. Ze renden in alle richtingen, bang en in de war. Ze verspreidden zich door de woestijn als bladeren die door de wind worden weggeblazen. Sommigen verdwenen achter de zandheuvels.

Omdat ze steeds ongehoorzaam waren geweest aan hun profeet, werden ze nu gestraft. Ze zouden veertig jaar lang in de woestijn leven, zonder vaste huizen of dorpen. Allah (swt) zou hen niet opnieuw bijeenbrengen totdat zij echt hun les hadden geleerd.

HOEVEEL HEBBEN WE GELEERD?

Weet jij het antwoord?

1. Hoe kon Mūsā (as) het paleis van de Farao binnengaan?
2. Hoe behandelden de zonen van Israël Mūsā (as)?
3. Hoe eindigde het leven van de Farao?
4. Waarom accepteerde Allah (swt) Farao's geloofsbelijdenis niet? Wat voor les kunnen we uit dat voorval trekken?
5. Waarom wilden de zonen van Israël Palestina niet binnengaan en vechten?

Vind het juiste antwoord

1. **Welke van de volgende zaken is niet juist?**
   - **A.** Farao behandelde de zonen van Israël slecht.
   - **B.** Kopten waren een bevoorrechte groep in de gemeenschap.
   - **C.** Farao's vrouw, Asiya, geloofde niet in Allah (swt).
   - **D.** Farao beval om jongetjes te doden.

2. **Welke van de volgende zaken heeft Allah (swt) geïnspireerd aan de moeder van Mūsā?**
   - **A.** Een houten mand maken.
   - **B.** Om haar baby op de Nijl te zetten.
   - **C.** Haar baby zal beschermd worden door Allah (swt)
   - **D.** Al het bovenstaande.

3. Wat deed Mūsā (as) toen hij een zoon van Israël zag vechten met een kopt?

A. Hij sloeg de kopt.

B. Hij sloeg de zoon van Israël.

C. Hij ving de kopt.

D. Hij maakte een einde aan het gevecht.

4. Wat deed Mūsā (as) toen hij twee zussen hun schapen water zag geven?

A. Hij lette niet op.

B. Hij gaf de schapen van de zusters water.

C. Hij ging naar hun huis.

D. Hij liep weg.

5. Wie was de vader van de meisjes die hun schapen water gaven?

A. Isḥāq (as)

B. Yaʿqūb (as)

C. Shuayb (as)

D. Lōṭ (as)

6. Hoe lang bleef Mūsā (as) bij Shuayb (as)?

A. 6 jaar

B. 8 jaar

C. 10 jaar

D. 12 jaar

7. Waarin veranderde de staf van Mūsā toen hij hem neergooide?

A. Een slang

B. Een draak

C. Een schaap

D. Een geit

8. Welke van de volgende zaken behoort niet tot de opdrachten van Allah (swt) aan Mūsā?

A. Neem je broer Hārūn mee en ga naar de Farao.

B. Zeg Farao: “Wij zijn de boodschappers van Allah (swt).

C. Waarschuw Farao met zachte woorden.

D. Ga niet naar het paleis van de Farao.

9. Hoe reageerde Farao toen zijn tovenaars in Mūsā (as) geloofden?

A. Hij zei dat ze hun handen en voeten moesten afhakken, één van rechts en één van links.

B. Vroeg hij hen hoe ze in Mūsā konden geloven?

C. Vertelde dat ze Mūsā niet moesten geloven.

D. Vertelde hen dat zowel Mūsā als zij gelijk hadden.

10. Wat zeiden de tovenaars niet na de bedreiging van de Farao?

A. Het maakt niet uit. Doe met ons wat je wilt.

B. We zijn erg bang van jou.

C. Je kunt ons alleen in deze wereld kwaad doen.

D. Je kunt ons niet laten terugkeren naar onze oude valse overtuigingen.

11. Welke van de volgende gebeurtenissen komt niet van de plagen waar Farao en zijn volk mee te maken hadden?

A. Overstroming van de rivier de Nijl

B. Sprinkhanenplaag

C. Kikkerplaag

D. Slangenplaag

12. Wat deden Mūsā (as) en de gelovigen tegenover het geweld van de Farao?

A. Ze smeekten Farao.

B. Ze migreerden naar Palestina.

C. Ze verlieten de stad ‘s nachts.

D. Ze bleven in de stad wonen.

13. Wat zei de Farao toen hij besefte dat hij ging sterven?

A. Ik geloof in God.

B. Ik ben de god.

C. Er is geen god naast mij.

D. Ik zal mezelf hiervoor behoeden.

14. Welk voedsel zond Allah (swt) neer aan de zonen van Israël?

A. Rijst

B. Schapenvlees

C. Manna en kwartels

D. Ashura

15. Hoe lang bleef Mūsā (as) op de berg Sinaï?

A. 10 dagen

B. 20 dagen

C. 30 dagen

D. 40 dagen

16. Welke van de volgende geboden behoort niet tot de tien geboden van Allah (swt) die aan Mūsā (as) gegeven zijn?

A. Hoe de zonen van Israël zullen aanbidden

B. De ouders netjes behandelen

C. Hoe ze van de Farao af kunnen komen

D. Hoe ze kunnen vechten

17. In welke situatie vond Mūsā (as) zijn gemeenschap toen hij terugkwam van de berg Sinaï?

A. Ze aanbaden het beeld van de gouden kameel.

B. Ze aanbaden het beeld van een gouden kalf.

C. Ze waren zoals hij ze had achtergelaten.

D. Ze maakten kleine afgodsbeelden voor zichzelf.

18. Wat voor rampen ondergingen de ongehoorzame zonen van Israël?

A. Aanval door kuddes dieren.

B. Een aardbeving

C. Een overstroming

D. Een verschrikkelijke storm

EEN ZIN MAKEN

Gebruik de volgende woorden in een zin.

Personeel:

.....

.....

Goochelaar:

.....

.....

Kuit:

.....

.....

De berg Sinai:

.....

.....

Tuwa-vallei:

.....

.....

De Profeet

Dāwūd

(as)

De Profeet Dāwūd (as)

Palestina binnengaan

De zonen van Israël dwaalden veertig jaar lang rond in de woestijn. Ze moesten zo lang zwerven omdat ze halsstarrig waren geweest en niet hadden willen vechten tegen de mensen in Palestina. Ze leefden een moeilijk leven, vaak met een lege maag en in angst om aangevallen te worden.

Na vele jaren stierf de Profeet Mūsā. Hij had zijn taak als profeet met veel moeite en geduld vervuld. Allah (swt) stuurde toen een nieuwe profeet naar de zonen van Israël.

Het harde leven in de woestijn had de mensen aan het denken gezet. Ze begonnen spijt te krijgen van hun fouten. Ze beseften dat ze niet naar Mūsā hadden geluisterd en zich laf hadden gedragen.

Dankzij de nieuwe profeet kregen ze weer hoop. Ze besloten nu wél te vechten tegen de Palestijnen, zoals Allah (swt) dat van hen vroeg. Allah (swt) hielp hen in deze strijd. Ze versloegen de mensen die afgoden aanbaden en namen het vruchtbare land in. Daar begonnen ze gelukkig te leven. Ze bouwden huizen, werkten op het land en leefden in vrede.

Maar na verloop van tijd vergaten ze opnieuw Allah (swt). Ze begonnen ruzie met elkaar te maken en luisterden niet meer naar hun profeet. In die verwarring keerden de Palestijnen terug. Ze vielen het land aan en verdreven de zonen van Israël. Die raakten opnieuw hun huizen kwijt.

De vijanden namen ook hun waardevolle spullen mee. Ze stalen een houten kist waarin belangrijke en heilige voorwerpen werden bewaard: de staf van Mūsā, de tafelen van de berg Sinaï, het hemelse manna en andere bezittingen van de profeet Hārūn. Deze speciale kist stond bekend als de “Ark van het Verbond” en was nu in handen van de vijand.

De zonen van Israël waren heel verdrietig. Ze waren hun land, hun spullen en hun kinderen kwijtgeraakt. Alles was van hen afgepakt. Ze gingen naar hun profeet en zeiden:

– O boodschapper van Allah (swt)! Onze vijanden hebben alles verwoest. Ze hebben de speciale kist afgepakt die wij met zorg bewaarden. Ons land is weg, onze spullen zijn weg, onze kinderen zijn meegenomen. Help ons alstublieft. Laat ons zien hoe we ons kunnen redden!

De profeet vroeg:

– Wat willen jullie dat ik voor jullie doe?

Ze zeiden met tranen in hun ogen:

– Als we een sterke koning hadden, dan konden we samen vechten tegen onze vijanden. Vraag alsjeblieft aan Allah (swt) of Hij ons een goede en dappere koning wil geven. We beloven dat we samen met hem zullen strijden en ons land zullen terugpakken.

De profeet keek hen verbaasd aan:

– Willen jullie echt vechten? Jullie zeiden dat eerder ook, maar toen Allah (swt) jullie opdracht gaf om Palestina binnen te gaan, zijn jullie gevlucht...

– Nee, nee! riepen ze. Dit keer vluchten we niet. We hebben niets meer te verliezen. Alles is al van ons afgepakt!

De profeet bad tot Allah (swt) en Allah (swt) verhoorde zijn gebed. Hij koos een man uit die Talūt (Saul) heette, om koning te worden. De profeet vertelde dit aan het volk. Maar toen ze hoorden wie het was, begonnen ze te klagen:

– Talūt?! Hoe kan hij koning worden? Hij is arm! Hij heeft geen rijkdom, geen grote naam... Zijn er geen beteren dan hij?

De profeet zei:

– Allah (swt) heeft hem uitgekozen. Hij heeft hem kracht en kennis gegeven. Allah (swt) kiest wie Hij wil. Willen jullie echt Zijn besluit niet accepteren?

Toen vroegen sommige mensen:

– Maar hoe weten we zeker dat Allah (swt) Talūt heeft uitgekozen als koning?

De profeet antwoordde rustig op hun vraag:

– Het teken dat Talūt echt jullie koning is, zal zijn dat Allah (swt) jullie de speciale kist terugstuurt. In die kist zitten waardevolle spullen van jullie profeten. De engelen zullen de kist dragen en hem bij jullie brengen. Is dat geen prachtig teken voor mensen die in Allah (swt) geloven?

De zonen van Israël begonnen vol spanning te wachten op dit wonder. En op een dag gebeurde het echt! De heilige kist stond plotseling voor hun ogen, met alles erin wat ze waren kwijtgeraakt. Ze waren zo blij! Vanaf die dag accepteerden ze Talūt als hun koning.

Niet lang daarna begonnen de voorbereidingen op de grote strijd. Veel mannen kwamen bij elkaar om te vechten, waaronder ook Dāwūd met zijn vader en broers. Dāwūd was nog jong, dus hij kreeg de taak om voor het eten en water te zorgen tijdens de reis.

Voordat het leger vertrok, sprak Talūt hen toe:

– Onderweg zullen we een rivier tegenkomen. Allah (swt) wil jullie op de proef stellen. Hoe dorstig jullie ook zijn, drink niet veel van het water. Alleen degenen die maar een klein beetje water nemen, mogen met mij mee blijven vechten. De rest moet achterblijven.

Het leger vertrok richting het land van de Palestijnen. De reis was zwaar. De zon scheen fel en de krijgers werden moe en dorstig. Toen ze bij de rivier kwamen, riepen ze allemaal:

– Water! Eindelijk!

Veel van hen vergaten de waarschuwing van Talūt. Ze bogen zich over de rivier en dronken gulzig. Alleen een klein groepje herinnerde zich wat Talūt had gezegd. Zij namen slechts een handjevol water en gingen daarna weer verder.

De soldaten die veel water hadden gedronken, werden moe en gingen zitten. Het leek wel alsof ze geen energie meer hadden om te vechten. Toen zei koning Talūt streng:

– Ga terug. Als jullie niet eens naar één opdracht kunnen luisteren, kunnen jullie deze strijd ook niet winnen.

Zo werd het leger kleiner. Alleen de dapperste en meest gehoorzame strijders bleven over. Ze staken de rivier over en kwamen oog in oog te staan met het leger van de Palestijnen. Dit leger werd geleid door een sterke en grote man: Jālūt (Goliath). Toen de dappere strijders hem zagen, zeiden sommigen geschrokken:

– Wat een enorm leger! En kijk hoe groot en sterk die Jālūt is! Hoe kunnen wij hem ooit verslaan?

Maar er waren ook mensen die sterk geloofden in Allah (swt). Zij zeiden moedig:

– Vele keren hebben kleine groepen, met de hulp van Allah (swt), grotere legers verslagen. Allah (swt) is met de mensen die geduldig zijn en vertrouwen hebben.

Toen baden ze samen:

– Onze Heer! Geef ons kracht en geduld. Laat ons niet bang zijn en help ons in deze strijd tegen de vijand.

De twee legers stonden tegenover elkaar. Niemand bewoog. Iedereen wachtte af wie de eerste stap zou zetten. Plotseling kwam Jālūt naar voren. Hij zwaaide met zijn grote zwaard en riep:

– O Talūt! Laten we het anders doen. We laten niet alle soldaten vechten. Stuur één dappere strijder naar voren om tegen mij te vechten. Als hij mij verslaat, geef ik mijn leger en alles wat ik heb aan jullie. Maar als ik win, dan geef jij jouw leger en alles wat jij hebt aan mij!

Koning Talūt keek naar zijn leger en vroeg:

– Wie durft er te vechten tegen Jālūt?

Iedereen keek naar de grond. Jālūt was reusachtig groot en zag er heel sterk uit. Niemand durfde naar voren te stappen. Het was even helemaal stil…

Totdat er een jonge jongen naar voren stapte. Het was Dāwūd! Met heldere ogen en een dapper hart zei hij:

– Ik wil met hem vechten!

Jālūt begon te lachen toen hij Dāwūd zag.

– Jij? Jij bent nog maar een kind! Ga naar huis. Ik wil mijn zwaard niet gebruiken tegen iemand zoals jij.

Maar Dāwūd was niet bang. Hij zei rustig:

– Ik vecht niet met kracht, maar met geloof in Allah (swt). En ik ben niet bang voor jou!

Toen stormde Jālūt woedend op Dāwūd af met zijn grote zwaard. Maar Dāwūd was snel. Hij pakte zijn katapult, legde er een steen in en mikte heel goed. Hij liet het steentje los, en het raakte Jālūt precies tussen zijn wenkbrauwen. BAM!

Jālūt viel met een harde klap op de grond. Dāwūd rende naar hem toe en maakte een einde aan de strijd.

Het vijandige leger zag dat hun sterke leider verslagen was door een jonge jongen. Ze raakten in paniek en renden weg. Talūts leger kwam in actie en joeg hen weg.

Dankzij de hulp van Allah (swt) en het geloof van Dāwūd, wonnen de zonen van Israël de strijd zonder dat het een grote oorlog werd.

Iedereen was dolblij. Ze leerden die dag dat moed, geloof en vertrouwen op Allah (swt) sterker zijn dan welk zwaard dan ook.

De heersende ijzersmid: profeet Dāwūd

De tijd ging voorbij. Dāwūd werd een volwassen man. Allah (swt) koos hem als **Zijn profeet**. En tegelijk werd Dāwūd ook de **koning van zijn volk**, de zonen van Israël. Allah (swt) zei tegen hem:

“O Dāwūd! Wij hebben jou de macht op aarde gegeven. Wees eerlijk en rechtvaardig tegen de mensen. Laat je niet afleiden door je verlangens, want dat kan je wegleiden van Mijn pad. Denk altijd aan de Laatste Dag.”

De profeet Dāwūd luisterde goed naar de woorden van zijn Heer. Hij was **eerlijk, vriendelijk en rechtvaardig** tegen iedereen. Hij nodigde de mensen uit om in **Allah (swt)** te geloven en Hem alleen te aanbidden.

Dāwūd hield heel veel van het **bidden en vasten**. Hij verrichtte **elke dag zijn gebeden** en hij **vastte om de dag**. Hij deed dat omdat hij het **welbehagen van Allah (swt)** wilde verdienen. Dat was voor hem het allerbelangrijkste.

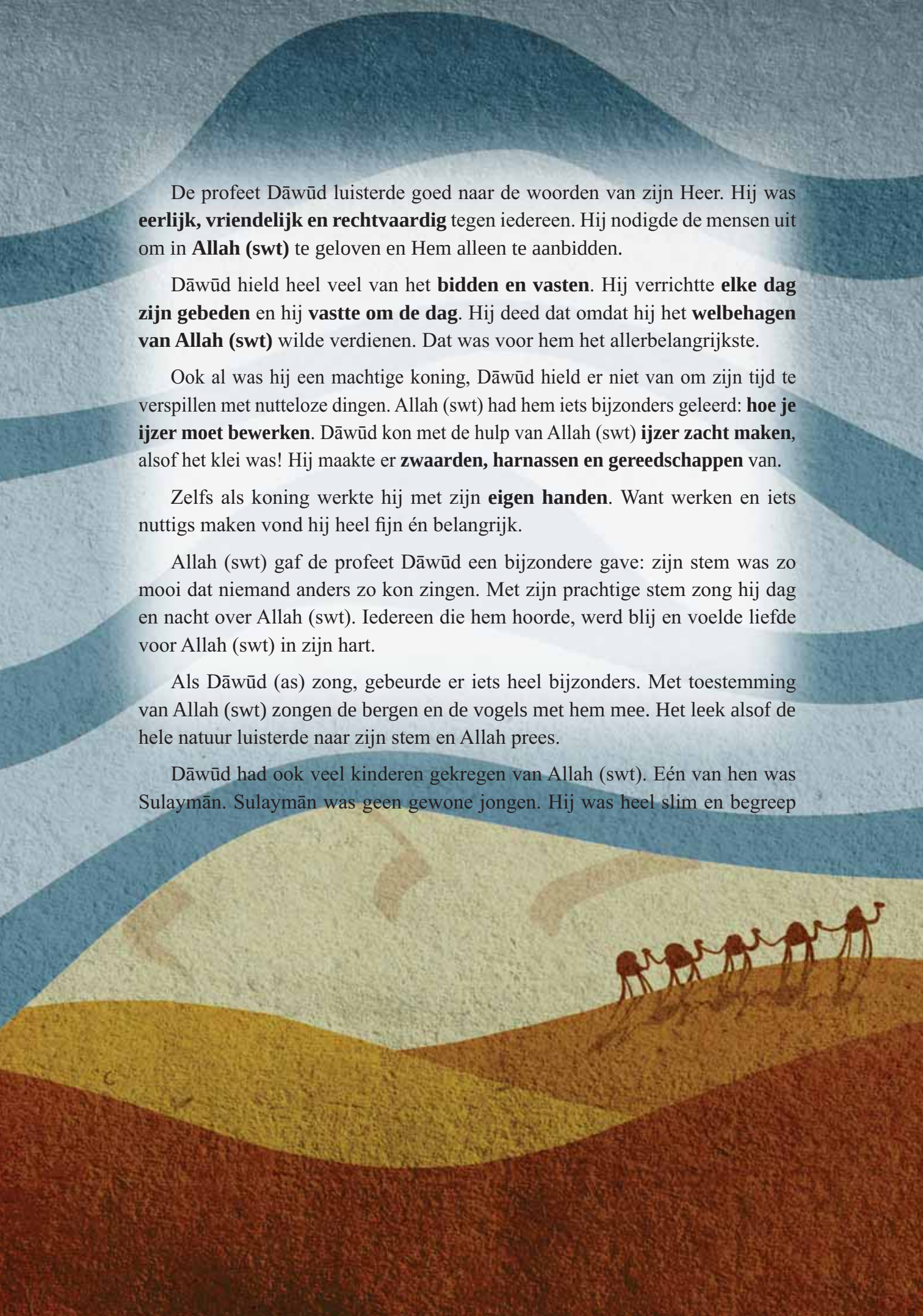
Ook al was hij een machtige koning, Dāwūd hield er niet van om zijn tijd te verspillen met nutteloze dingen. Allah (swt) had hem iets bijzonders geleerd: **hoe je ijzer moet bewerken**. Dāwūd kon met de hulp van Allah (swt) **ijzer zacht maken**, alsof het klei was! Hij maakte er **zwaarden, harnassen en gereedschappen** van.

Zelfs als koning werkte hij met zijn **eigen handen**. Want werken en iets nuttigs maken vond hij heel fijn én belangrijk.

Allah (swt) gaf de profeet Dāwūd een bijzondere gave: zijn stem was zo mooi dat niemand anders zo kon zingen. Met zijn prachtige stem zong hij dag en nacht over Allah (swt). Iedereen die hem hoorde, werd blij en voelde liefde voor Allah (swt) in zijn hart.

Als Dāwūd (as) zong, gebeurde er iets heel bijzonders. Met toestemming van Allah (swt) zongen de bergen en de vogels met hem mee. Het leek alsof de hele natuur luisterde naar zijn stem en Allah prees.

Dāwūd had ook veel kinderen gekregen van Allah (swt). Eén van hen was Sulaymān. Sulaymān was geen gewone jongen. Hij was heel slim en begreep

dingen sneller dan anderen. Zijn vader vond het belangrijk dat hij goed werd opgevoed en leerde hoe je rechtvaardig en eerlijk kon zijn. Toen Sulaymān ouder werd, hielp hij zijn vader steeds vaker bij het besturen van het land.

Op een dag kwamen er twee mannen naar Dāwūd. Ze hadden ruzie met elkaar en wilden dat Dāwūd een eerlijke beslissing nam. Sulaymān zat op dat moment bij zijn vader en luisterde mee.

De eerste man vertelde verdrietig dat de schapen van de andere man op zijn akker waren gelopen. Ze hadden al zijn planten opgegeten. Daardoor was hij al zijn oogst kwijt en had hij veel schade. Dāwūd vroeg aan de andere man of het waar was wat er gezegd werd. De man gaf toe dat het klopte. Hij had niet gemerkt dat zijn schapen waren weggelopen.

Toen gaf Dāwūd zijn oordeel. Omdat de akker helemaal was vernield, vond hij dat de eigenaar van de schapen zijn dieren moest afstaan aan de man van wie de planten waren opgegeten, zodat hij op die manier iets van zijn verlies terugkreeg.

Sulaymān luisterde aandachtig naar de ruzie tussen de twee mannen. Toen zei hij zachtjes tegen zijn vader:

“Mijn lieve vader, als u het goedvindt, wil ik ook een idee geven.”

Dāwūd glimlachte en zei dat hij mocht spreken.

Sulaymān zei: “Laat de man van wie de schapen zijn, het veld opnieuw bewerken. Hij kan nieuwe gewassen planten tot het veld weer is zoals het was. In de tussentijd mag de eigenaar van het veld voor de schapen zorgen. Zo kan hij melk van ze krijgen en ervan profiteren. Als de planten op het veld weer zijn gegroeid, geeft hij de schapen terug.”

Dāwūd vond het idee van zijn zoon heel eerlijk en wijs. Hij glimlachte trots. Beide mannen waren het ermee eens en gingen blij naar huis.

De jaren gingen voorbij. Dāwūd werd ouder. Hij zag hoe goed en rechtvaardig zijn zoon Sulaymān was in het nemen van beslissingen. Daarom besloot hij om zijn taak als leider aan Sulaymān over te dragen.

Vanaf die dag werd Sulaymān (as) de nieuwe leider van de zonen van Israel. En hij zou hen leiden met wijsheid, eerlijkheid en de hulp van Allah (swt).

HOEVEEL HEBBEN WE GELEERD?

Weet jij het antwoord?

1. Hoe versloeg Taluts leger het leger van Goliath?
2. Noem drie kenmerken van Dāwūd (as).

Vind het juiste antwoord

1. **Wat was het teken van Taluts koningschap?**
   - **A.** Het teken op zijn voorhoofd
   - **B.** Zijn rijkdom
   - **C.** De terugkeer van de kist
   - **D.** Het zegel op zijn rug

2. **Met wie vocht Goliath?**
   - **A.** Dāwūd (as)
   - **B.** Talūt
   - **C.** Zonen van Israël
   - **D.** Geen van hen

3. **Welke van de volgende zaken behoort niet tot de openbaringen/bevelen van Allah (swt) aan Dāwūd (as)?**
   - **A.** Oordeel juist en rechtvaardig tussen mensen
   - **B.** Ga naar de Sinaïberg
   - **C.** Volg je vleselijke ziel niet
   - **D.** Er is een strenge bestraffing voor hen die dwalen.

4. **Wat was Dāwūds (as) beroep naast zijn koningschap?**
   - **A.** IJzerbewerking
   - **B.** Kleermaker
   - **C.** Houthakker
   - **D.** Timmerman

5. Wiens zoon was Sulaymān (as)?

A. Goliath

B. Mūsā

C. Talūt

D. Dāwūd

EEN ZIN MAKEN

Gebruik de volgende woorden in een zin.

Woestijn:

.....

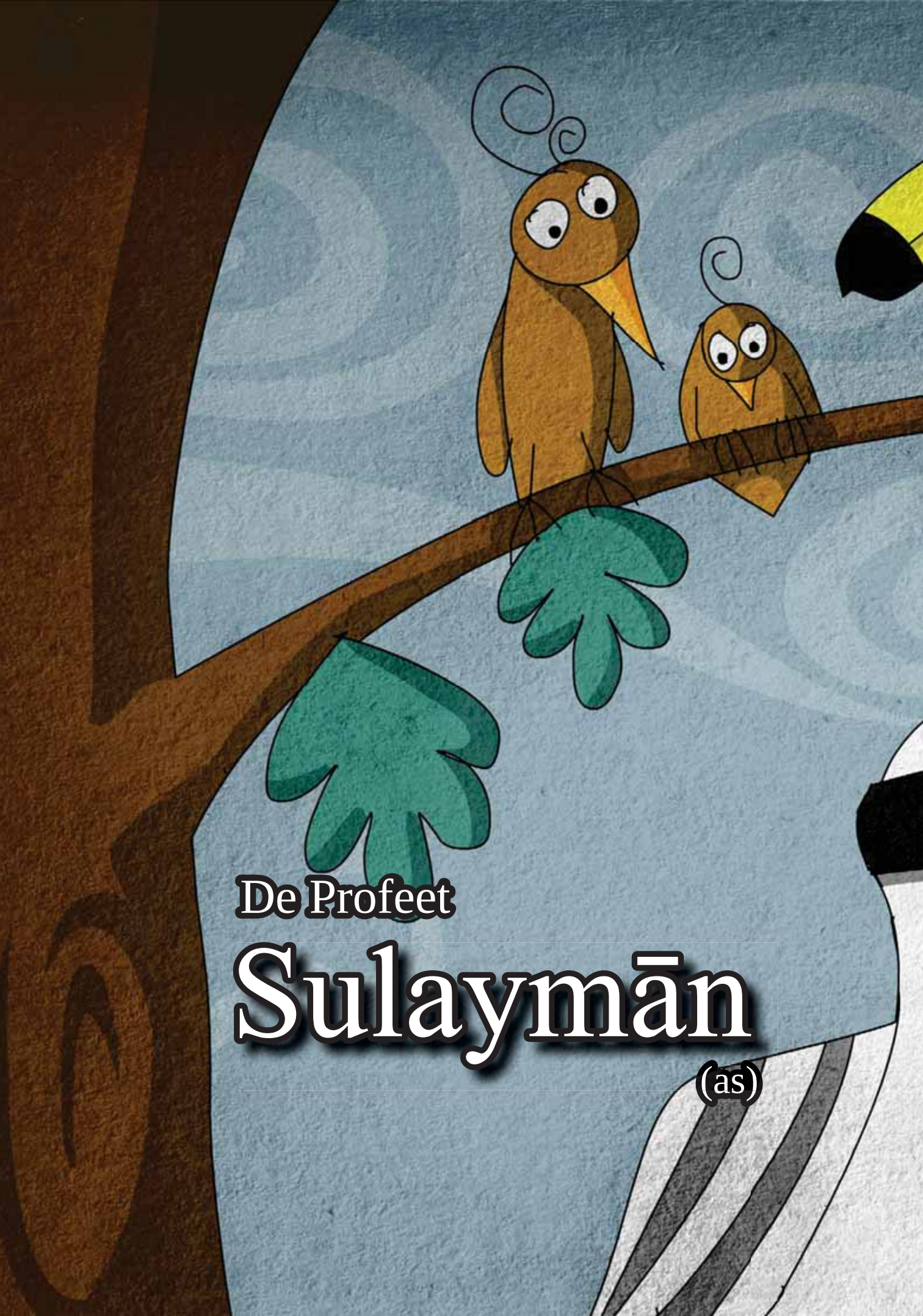
.....

Palestina:

.....

.....

De Profeet
Sulaymān
(as)

De Profeet Sulaymān (as)

Een rechtvaardig heerser; de profeet Sulaymān...

Nadat zijn vader was overleden, werd de profeet Sulaymān de nieuwe koning. Hij was een eerlijke en vriendelijke leider. Hij behandelde zijn volk met rechtvaardigheid en zorg. Iedereen bewonderde hem om zijn goede gedrag. Sulaymān vergat Allah (swt) nooit. Dag en nacht dacht hij aan Hem en gehoorzaamde alles wat Allah (swt) had bevolen. Hij wist dat alleen Allah (swt) aanbeden mocht worden en hij vocht tegen alles wat mensen aanzetten tot afgoderij.

Bij elke gebeurtenis – of het nu moeilijk of fijn was – bad Sulaymān tot Allah (swt). Voor elke beslissing vroeg hij eerst hulp aan zijn Heer.

Omdat hij zo'n goede dienaar was, schonk Allah (swt) hem iets bijzonders. Allah zei dat Hij Sulaymān alles zou geven waar hij om vroeg. Toen bad Sulaymān:

"O mijn Heer, vergeef mij als ik fouten heb gemaakt. Geef mij een sterk koninkrijk zoals niemand anders ooit heeft gehad. U bent degene die uw dienaren beloont zonder iets terug te vragen."

Sulaymān wilde dit koninkrijk niet voor zichzelf. Hij wilde met een sterk bestuur de mensen helpen en Allah (swt)'s religie op aarde bekendmaken. Allah (swt) accepteerde zijn gebed.

Allah (swt) liet de wind luisteren naar Sulaymān. Als Sulaymān dat wilde, kon de wind zijn troon dragen en hem snel overal naartoe brengen. Ook de djinn, onzichtbare wezens die normaal niemand kan zien, werden aan hem gehoorzaam gemaakt. Ze deden alles wat Sulaymān hen opdroeg. Niemand durfde zijn bevelen te negeren.

Bovendien gaf Allah (swt) de Almachtige de Profeet Sulaymān (as) het vermogen om met de vogels te praten. Vogels waren zijn vrienden. Ze vlogen

over zijn hoofd, spraken met Sulaymān en beschermden hem met hun vleugels. Ze brachten hem nieuws van ver weg en informeerden hem over zaken die niemand wist.

* * *

Op een dag ging de profeet Sulaymān op reis met zijn grote leger. In dat leger zaten mensen, vogels én djinn (onzichtbare wezens). Tijdens de reis kwamen ze aan bij een vallei waar veel mieren woonden.

Een van de mieren zag het grote leger naderen en riep snel naar de andere mieren: “Kom op allemaal, ga snel jullie nest in! Anders trappen Sulaymāns soldaten ons per ongeluk plat!”

De profeet Sulaymān hoorde de mier praten. Hij moest glimlachen en zei dankbaar: “O mijn Heer, dank U voor deze mooie gave. Help mij altijd om goede dingen te doen die U blij maken.”

Daarna keek hij rond om te zien of alle soldaten aanwezig waren. Toen hij bij de vogels kwam, merkte hij op dat één vogel ontbrak.

Hij vroeg: “Waar is de hop (Hoepoe)? Ik zie hem niet. Is hij ergens heen gegaan?”

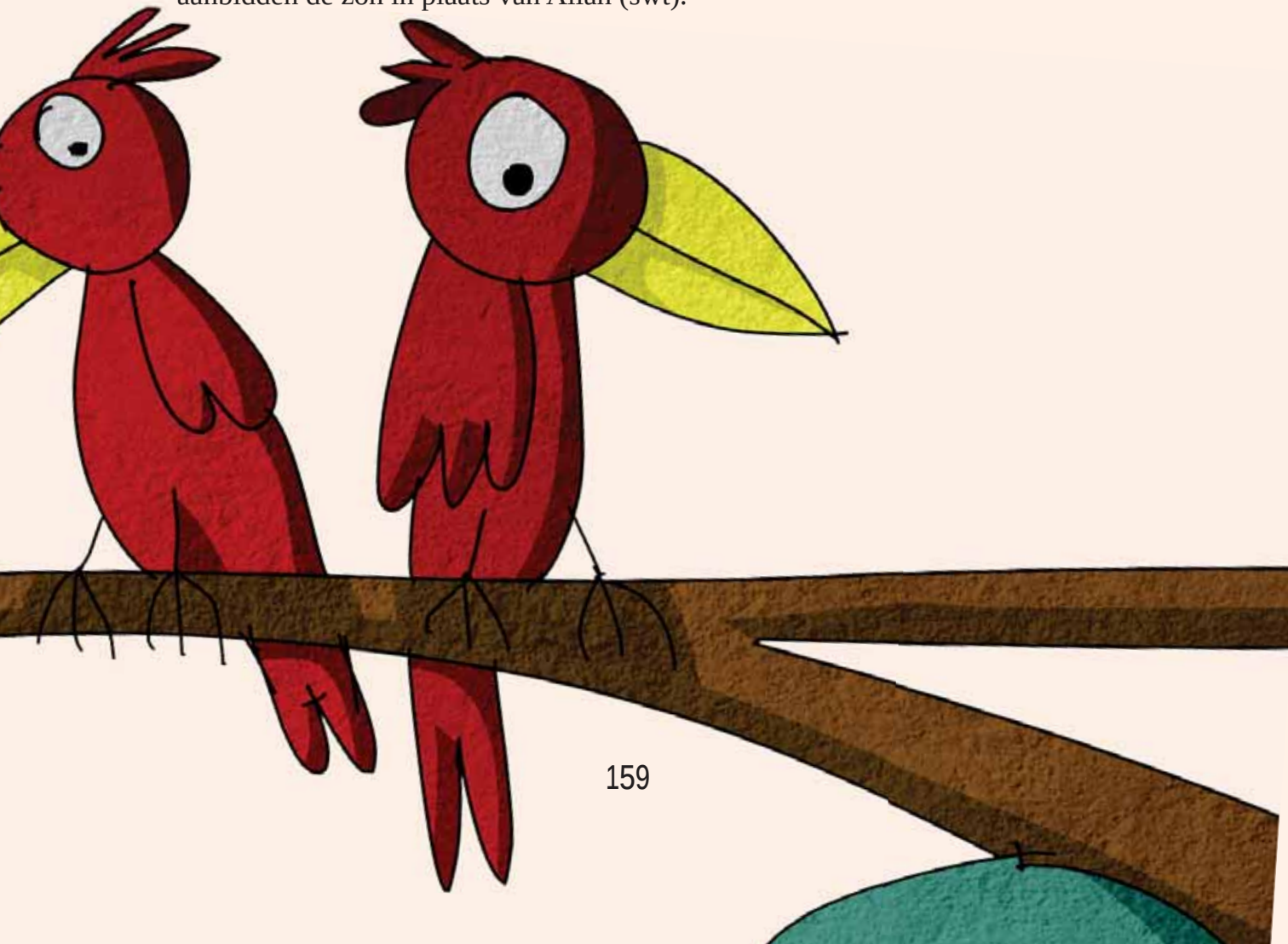
Niemand wist waar de vogel was. Sulaymān werd een beetje boos, omdat niemand zonder zijn toestemming mocht weggaan.

Hij zei streng: “Als hij geen goede reden heeft, zal ik hem straffen.”

Na een tijdje kwam de hop teruggevlogen. Hij landde voor Sulaymān en zei: “Ik heb belangrijk nieuws! Ik ben naar een plek gevlogen waar u nog nooit bent geweest. Ik heb iets ontdekt dat u niet weet!”

De profeet Sulaymān keek hem verbaasd aan. Hij wist niet of hij de hop moest geloven.

De hop ging verder: “Er is een land dat Sheba heet. Daar woont een koningin met veel rijkdom. Ze leeft in een mooi paleis. Maar de mensen daar aanbidden de zon in plaats van Allah (swt).”

Sulaymān luisterde aandachtig. Hij wist dat dit belangrijk nieuws was…

De profeet Sulaymān werd boos en zei: – Zeg je de waarheid of lieg je? Dat zullen we snel ontdekken.

Toen schreef hij een brief en stopte die in een envelop. Hij zei tegen de hop (de vogel Hoopoe): – Breng deze brief naar de koningin van Sheba. Leg hem in haar kamer en wacht dan even op afstand tot ze hem leest. Daarna kom je terug en vertel je me wat er is gebeurd.

De hop vloog door de lucht en kwam uiteindelijk aan in het paleis van Sheba. Hij glipte stilletjes de kamer van de koningin binnen en legde de brief naast haar bed. Daarna vloog hij snel weg.

Toen de koningin, Bilkis, wakker werd, zag ze de brief. Ze pakte hem op en draaide hem verbaasd om. Niemand kon zomaar haar kamer binnenkomen – hoe kwam deze brief hier terecht? Ze opende hem en begon te lezen. Ze werd nog verbaasder: de brief begon met de naam van Allah (swt), de Barmhartige, de Genadevolle. Sulaymān nodigde haar uit om te stoppen met het aanbidden van de zon en alleen Allah (swt) te aanbidden.

Bilkis riep haar raadgevers bij elkaar en zei: – Ik heb een belangrijke brief ontvangen van koning Sulaymān. Wat denken jullie dat ik moet doen?

De raadgevers antwoordden: – Wij zijn sterk en hebben een groot leger. Niemand kan het tegen ons opnemen. Maar de beslissing is aan u, wij doen wat u zegt.

Bilkis dacht even na en zei toen: – Ik wil geen oorlog. Als legers een land binnenvallen, vernietigen ze alles. De mensen lijden eronder, en zelfs belangrijke mensen worden beledigd. Ik ben bang dat Sulaymāns leger dat ook zal doen.

De raadgevers keken elkaar verbaasd aan. – Wat wilt u dan doen, koningin? vroegen ze.

Bilkis dacht diep na...

Koningin Bilkis dacht na en zei: – Ik stuur eerst wat mooie cadeautjes naar koning Sulaymān. Dan zullen we zien wat hij doet.

Ze ging meteen aan de slag. Ze liet prachtige en waardevolle geschenken klaarmaken en gaf die aan één van haar belangrijkste helpers. Samen met een groep mensen vertrok deze helper naar het paleis van Sulaymān.

De hop (Hoopoe) hoorde alles wat er werd besproken. Toen de mannen van Bilkis op weg gingen, vloog hij snel vooruit naar het paleis van Sulaymān. Toen hij aankwam, zei hij: – De mensen van koningin Bilkis zijn onderweg. Ze brengen cadeautjes mee om te kijken wat jij zult doen.

Sulaymān wilde laten zien dat zijn kracht van Allah (swt) kwam en dat hij al veel zegeningen had gekregen. Hij vroeg zijn mensen om een prachtig plein klaar te maken. Zelf ging hij op zijn mooie troon zitten. Alles zag er schitterend uit.

Toen de mannen van Bilkis de stad binnenkwamen, keken ze hun ogen uit. Alles was zo mooi! Ze waren vooral verbaasd toen ze zagen dat vogels boven het hoofd van koning Sulaymān vlogen en met hun vleugels schaduw gaven.

De helper van Bilkis kwam naar voren, groette Sulaymān en gaf hem de geschenken. Maar de profeet Sulaymān was niet onder de indruk. Hij zei:

– Willen jullie mij blij maken met cadeautjes? Allah (swt) heeft mij al alles gegeven wat ik nodig heb. Ik heb jullie geschenken niet nodig. Ik wil niet jullie goud en rijkdom. Wat ik wil, is dat jullie stoppen met het aanbidden van de zon. Aanbid alleen Allah (swt), de Enige Ware God.

De helper van koningin Bilkis was erg verbaasd. Hij wist niet wat hij moest zeggen, zo dapper en tevreden was Sulaymān. Hij had nog nooit iemand gezien die zo sterk was en tegelijk niets wilde hebben van anderen.

Koning Sulaymān sprak rustig verder:

– Ga terug naar je koningin en vertel haar dit: Als ze blijft doorgaan met het aanbidden van de zon en niet kiest om een dienaar van Allah (swt) te zijn, dan zal ik met mijn leger naar haar toe komen. Ik zal haar land overnemen en haar mensen wegvoeren.

De groep pakte hun cadeautjes weer in en verliet het prachtige paleis. Na een lange reis kwamen ze terug in hun land. Koningin Bilkis stond hen nieuwsgierig op te wachten. Ze vroeg meteen:

– Vertel me, wat is er gebeurd in het land van koning Sulaymān?

De helper zei, een beetje verlegen:

– Mijn koningin, Sulaymān heeft uw cadeautjes niet aangenomen. Hij heeft alles teruggestuurd...

Koningin Bilkis kon haar oren niet geloven. Hoe kon iemand zulke waardevolle geschenken weigeren?

De helper vervolgde:

– Eerlijk gezegd, koningin, onze cadeaus leken heel klein vergeleken met zijn koninkrijk. Ik heb nog nooit zo'n machtige koning gezien. Hij heeft een troon die schittert als de zon. De wind luistert naar hem. Zelfs vogels en djinn gehoorzamen hem.

Terwijl ze luisterde, werd Bilkis nog verbaasder.

– Wat zei koning Sulaymān toen nog meer? vroeg ze.

– Hij zei hetzelfde als wat er in de brief stond: als we niet stoppen met de zon te aanbidden en alleen Allah (swt) dienen, dan zal hij komen met zijn leger en ons land overnemen.

Bilkis werd ongerust. Ze dacht diep na en vroeg:

– Wat stel jij voor dat we doen?

De helper zei:

– Mijn koningin, als u het mij vraagt, wij kunnen niet tegen hem vechten. Hij is veel sterker dan wij. Als we proberen oorlog te voeren, zullen we alles verliezen...

Koningin Bilkis hoefde niet lang na te denken. Ze zei met een rustige maar duidelijke stem:

– Ik ga zelf naar koning Sulaymān. Misschien is dat beter voor ons allemaal.

Ze begon zich voor te bereiden op de reis. Bilkis had een hele bijzondere troon. Hij was gemaakt van puur goud en helemaal versierd met glinsterende diamanten en parels. Voordat ze vertrok, wilde ze haar troon veilig opbergen. Ze liet hem in een kamer van haar paleis zetten, deed de deur goed op slot en liet bewakers voor de deur staan.

Daarna vertrok ze met haar helpers en adviseurs op een lange reis. Na veel dagen reizen kwamen ze dichtbij het land van Sulaymān (vrede zij met hem).

Koning Sulaymān hoorde al voordat ze aankwamen dat Bilkis onderweg was. Hij wilde haar laten zien hoe bijzonder de kracht was die Allah (swt) hem had gegeven. Hij vroeg aan zijn soldaten en helpers:

– Wie kan de troon van koningin Bilkis naar mij brengen voordat zij hier aankomt?

Een van de djinn zei:

– Ik kan het doen vóórdat u opstaat van uw troon.

Maar toen zei een wijze man, aan wie Allah (swt) speciale kennis had gegeven:

– Ik kan het nog sneller doen. Ik kan hem brengen in een oogwenk.

En voordat hij zijn zin had afgemaakt, stond de troon al naast koning Sulaymān! Het was een groot wonder.

Sulaymān keek naar de troon – glanzend goud en schitterende parels. Zijn hart vulde zich met dankbaarheid. Hij zei:

– Dit zijn geschenken van mijn Heer. Hij wil zien of ik Hem dankbaar blijf. Wie Allah (swt) dankt, zal beloond worden. Maar wie ondankbaar is, doet alleen zichzelf tekort. Niemand kan Allah (swt) kwaad doen.

Daarna zei hij tegen zijn helpers:

– Verander een paar dingen aan deze troon. Voeg iets toe, haal iets weg…

Toen liet hij een prachtig paleis bouwen van kristal – het leek net

alsof het boven helder water zweefde. Hij liet de troon in dat kristallen gebouw zetten. Alles werd meteen gedaan, zoals hij had gevraagd.

Toen koningin Bilkis aankwam in het paleis van de profeet Sulaymān (vrede zij met hem), werd ze vriendelijk ontvangen. Ze begroetten elkaar en vroegen hoe het met de ander ging. Bilkis keek vol bewondering om zich heen. Alles was net zo prachtig als haar adviseur haar had verteld.

Sulaymān wees naar iets met zijn hand en vroeg:

– Is dit jouw troon?

Bilkis keek goed en haar ogen werden groot van verbazing:

– Het lijkt precies op mijn troon! zei ze.

Sulaymān glimlachte en zei:

– Kijk nog eens goed. Het *is* jouw troon.

Bilkis wist even niet wat ze moest zeggen. Hoe kon dit? Ze had haar troon toch veilig opgeborgen in een afgesloten kamer, met bewakers voor de deur?

Sulaymān zei kalm:

– Als je wilt, kun je hem van dichtbij bekijken. Ik heb hem uit jouw land laten halen. Je mag er gerust op gaan zitten.

Bilkis liep voorzichtig dichterbij. Ze zag dat de troon op iets stond dat eruitzag als water. Ze was bang dat haar kleding nat zou worden, dus tilde ze haar jurk een beetje op.

Sulaymān zei met een glimlach:

– Wees maar niet bang. Dit is geen water. Je staat op een vloer van doorzichtig kristal.

Bilkis voelde zich alsof ze droomde. Ze stapte het glazen paleis binnen en keek nog eens goed naar de troon. Ja, het *was* echt haar troon!

Toen ging ze rustig op haar troon zitten. In haar hart wist ze het nu zeker: Sulaymān was geen gewone koning – hij was echt een boodschapper van Allah (swt).

Ze hief haar handen omhoog en zei oprecht:

– O mijn Heer! Tot nu toe hebben wij de zon aanbeden en dat was verkeerd. Vergeef ons. Ik geloof nu in U, de Heer van de werelden. En ik geloof dat Sulaymān Uw boodschapper is. Ik onderwerp mij aan U met mijn hele hart.

* * *

De profeet Sulaymān (vrede zij met hem) wilde een mooie gebedsplaats bouwen. Hij wilde dat mensen daar samen konden komen om te bidden en Allah (swt) te gedenken. Daarom gaf hij de djinn – die onder zijn bevel stonden – de opdracht om een masjid (moskee) te bouwen.

De djinn waren bang om ongehoorzaam te zijn aan Sulaymān, want ze wisten dat hij een profeet was en hulp kreeg van Allah (swt). Ze begonnen meteen met bouwen en werkten hard om Sulaymān blij te maken.

Sulaymān hield het werk goed in de gaten. Hij leunde op zijn staf terwijl hij toekeek hoe de masjid stukje bij beetje af werd gebouwd. De djinn wilden soms uitrusten, maar durfden dat niet. Ze dachten dat Sulaymān hen steeds in de gaten hield.

Uiteindelijk werd de masjid helemaal afgemaakt. Maar op dat moment gebeurde er iets onverwachts: Sulaymān viel plotseling op de grond. De djinn renden naar hem toe, helemaal verbaasd. Ze probeerden hem wakker te maken, maar Sulaymān was gestorven.

Wat ze niet wisten, was dat Sulaymān al een tijdje overleden was, maar rechtop bleef staan doordat hij op zijn staf leunde. Pas toen kleine wormpjes zijn staf van binnen hadden aangevreten, brak de staf en viel hij om. Toen begrepen de djinn dat hij al die tijd al dood was geweest.

Ze zeiden tegen elkaar:

– Als we hadden geweten dat Sulaymān was overleden, hadden we niet zo hard doorgewerkt.

Maar Sulaymān gebruikte zijn macht nooit voor slechte dingen. Alles wat hij deed, deed hij voor Allah (swt). Hij was een trouwe dienaar en een geliefde profeet die zijn hele leven wijdde aan het gehoorzamen van zijn Heer.

HOEVEEL HEBBEN WE GELEERD?

Weet jij het antwoord?

1. Met welke eigenschap werd Sulaymān bekend? Geef een voorbeeld.
2. Hoe was Sulaymān's koninkrijk? Hoeveel waarde hechtte hij aan zijn koninkrijk? Leg uit met een voorbeeld.

Vind het juiste antwoord

1. **Van welke profeet is het gebed "Geef mij een groot koninkrijk op aarde dat niemand had"?**
   - **A.** Dāwūd (as)
   - **B.** Sulaymān (as)
   - **C.** Mūsā (as)
   - **D.** Yūnus (as)

2. **Welke van de volgende dingen plaatste Allah (swt) onder het bevel van Sulaymān (as)?**
   - **A.** Storm
   - **B.** Zon
   - **C.** Wind en djinn
   - **D.** Alleen djinn

3. **Welke van de volgende wezens waren niet in het leger van Sulaymān (as)?**
   - **A.** Vogels
   - **B.** Mensen
   - **C.** Jinn
   - **D.** Planten

4. **Toen de afwezige hop terugkeerde, bracht hij Sulaymān niet welk van de volgende nieuwtjes?**
   - **A.** Sheba werd geregeerd door een koningin
   - **B.** Mensen aanbaden de maan in Sheba
   - **C.** De mensen in Scheba leefden in comfort.
   - **D.** De mensen in Sheba aanbaden Allah (swt) niet.

5. Wat deed Sulaymān nadat hij naar de woorden van Hoopoe had geluisterd?

A. Hij schreef een brief aan de koningin van Sheba

B. Hij begon een gevecht met Sheba

C. Hij liet het volk van Scheba alleen achter.

D. Hij ging naar Bilkis

6. Wat deed Bilkis toen ze de brief zag?

A. Ze ging meteen naar Sulaymān (as).

B. Zij stuurde haar viziers naar Sulaymān (as)

C. Ze verscheurde de brief.

D. Ze verzamelde haar viziers en las hen de brief voor.

7. Welke van de volgende dingen stond niet in de brief van Sulaymān?

A. Stop met het aanbidden van de zon

B. Aanbid Allah (swt)

C. In de naam van Allah (swt), de Barmhartige, de Genadevolle.

D. Kom onmiddellijk naar me toe

8. Wat deed Sulaymān met de geschenken die de koningin van Scheba stuurde?

A. Hij deelde ze uit aan mensen

B. Hij gebruikte ze zelf

C. Hij stuurde ze terug

D. Hij verbrandde ze.

9. Wat deed Bilkis met haar troon voordat ze naar Sulaymān's land vertrok?

A. Ze nam het mee

B. Ze maakte het begraven in de grond

C. Ze verborg het ergens veilig.

D. Ze stuurde het naar Sulaymān (as)

10. Wie bracht de troon van Bilkis naar Sulaymān (as)?

A. Hop

B. Een man met kennis gegeven door Allah (swt)

C. Een van djinn

D. Viziers

11. Wat deed Bilkis toen ze haar troon in de hand van Sulaymān (as) zag?

A. Ze viel flauw.

B. “Dit is magie” zei ze.

C. Ze wist niet wat ze moest zeggen van verbazing.

D. Ze geloofde in Allah (swt).

EEN ZIN MAKEN

Gebruik de volgende woorden in een zin.

Troon:

.....

.....

Vizier:

.....

.....

Brief:

.....

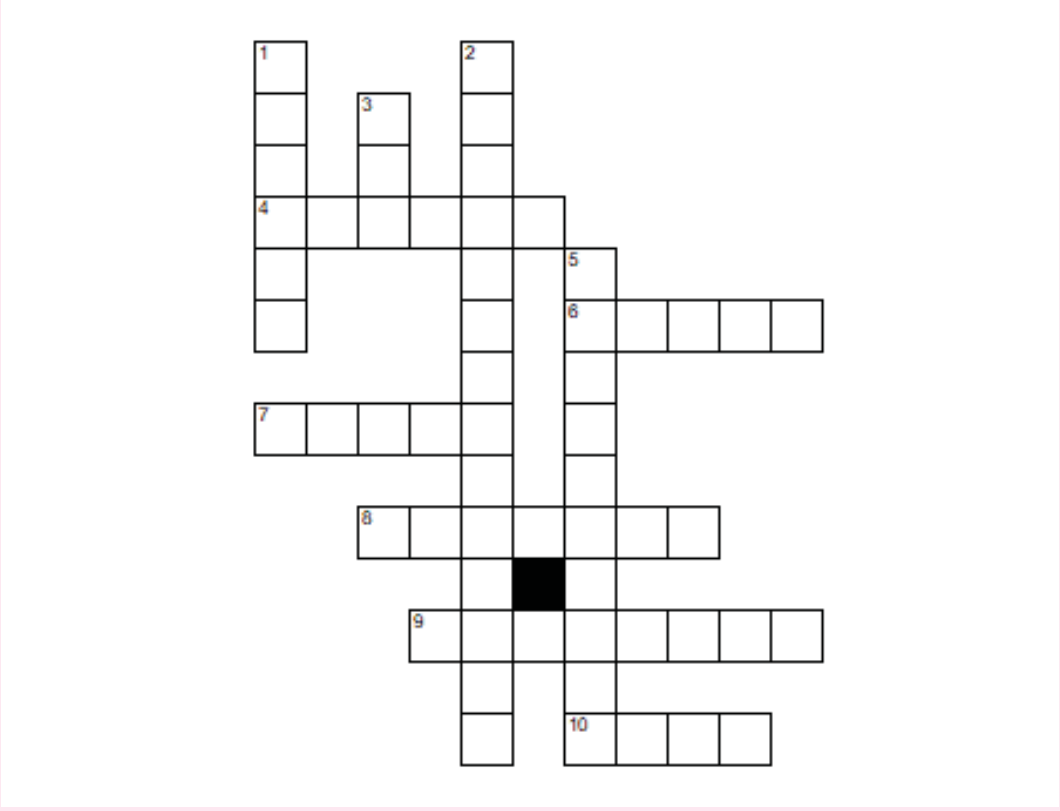
.....

Sheba:

.....

.....

Kruiswoordraadsel

→

4. De naam van de inheemse bevolking van Egypte.
6. De naam van de vrouw van Farao.
7. De naam van de broer van Mūsā (as).
8. Het gebed van magiërs: “Onze Heer neem ons leven als .....”
9. De naam van de plaats waar gelovigen grote zegeningen zullen ontvangen in het hiernamaals.
10. De naam van de rivier waar Mūsā’s (as) moeder hem overheen leidde.

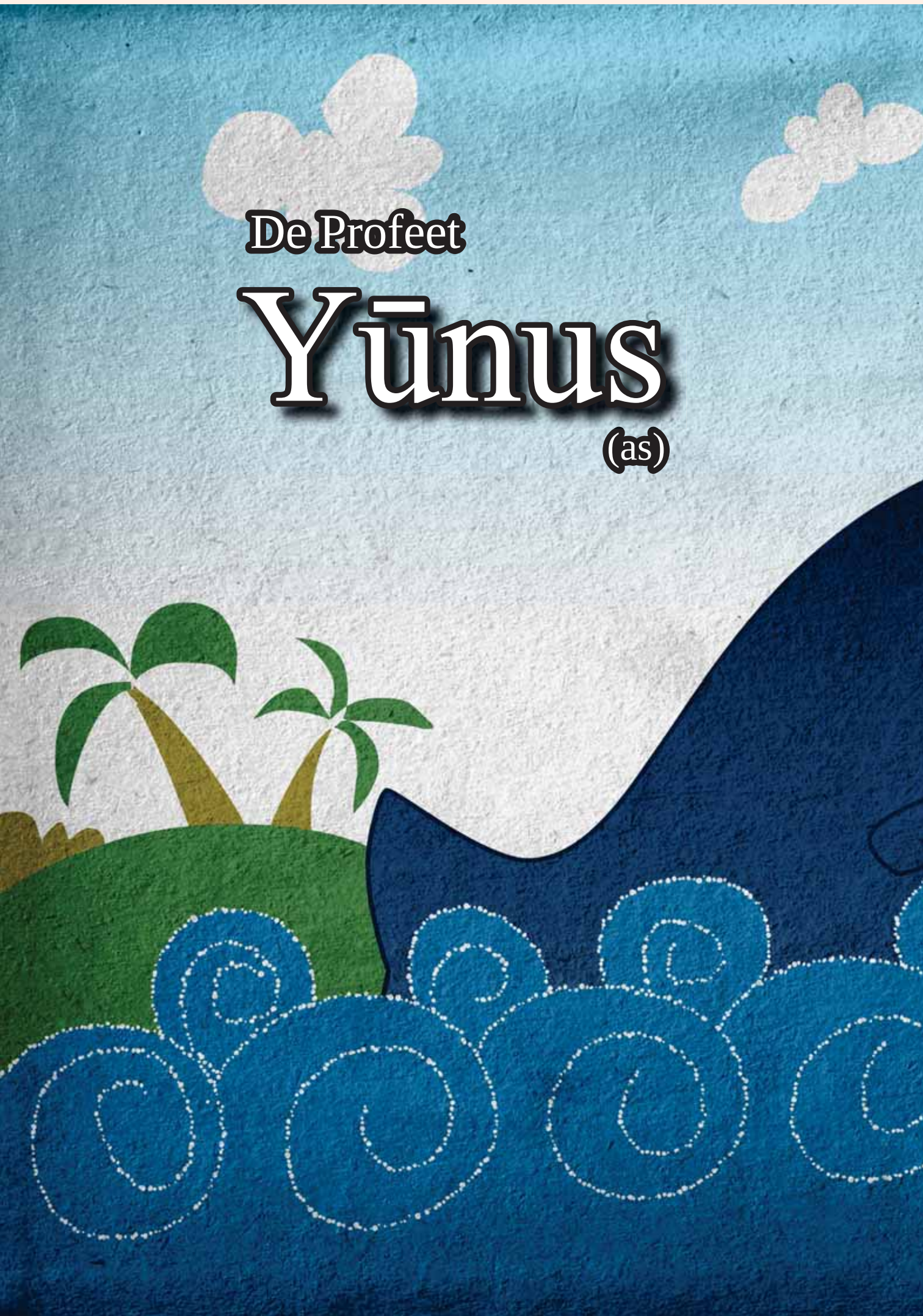
↓

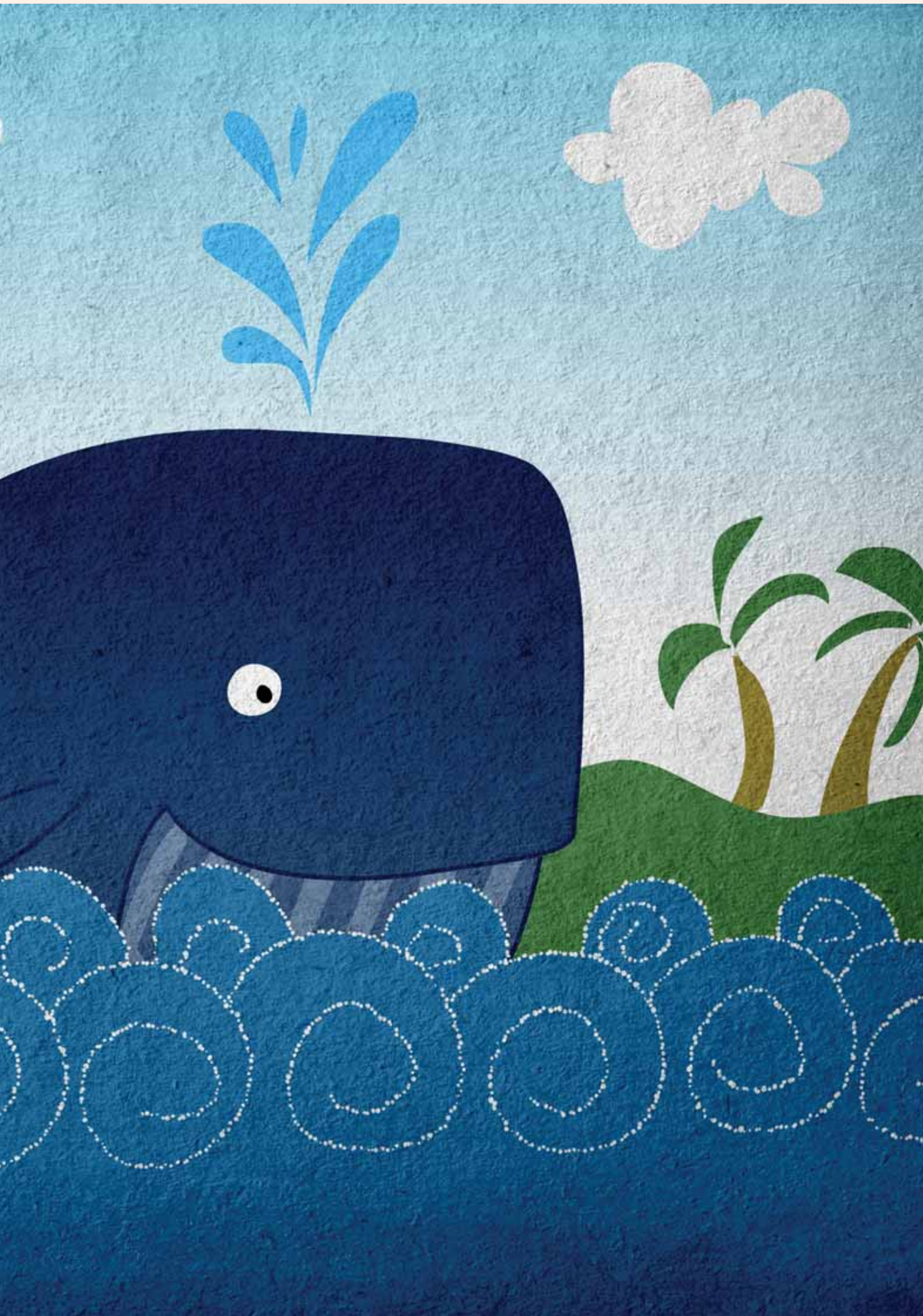
1. De naam van de koningin van Scheba.
2. De naam van de nakomelingen van Yaʿqūb (as).
3. Naam van de vogel die Sulaymān’s brief aan Bilkis bezorgde.
5. De naam van de persoon die een beeld van een kalf maakte.

De Profeet

Yūnus

(as)

De Profeet Yūnus (as)

De profeet in de buik van een vis

De profeet Yūnus (vrede zij met hem) woonde in een grote en mooie stad die Nineve heette. In die stad stonden prachtige huizen, er waren hoge bergen en heldere rivieren. De mensen in de stad leefden heel comfortabel. Ze hadden alles wat ze nodig hadden.

Maar helaas vergaten de mensen van Nineve waar hun zegeningen vandaan kwamen. Ze dachten alleen maar aan plezier maken en vergaten Allah (swt). Ze waren verwend geraakt en gebruikten hun rijkdom en macht op de verkeerde manier. Ze geloofden niet meer in Allah (swt) en maakten beelden van hout die ze aanbaden als goden.

Vriendelijke dingen zoals vriendschap en delen met elkaar kwamen bijna niet meer voor. De mensen waren egoïstisch en dachten alleen aan zichzelf. Ze wilden rijk zijn en belangrijk gevonden worden. Daarom deden ze veel verkeerde dingen en behandelden anderen slecht.

Maar de profeet Yūnus (as) was heel anders. Hij was een eerlijke en goede man. Iedereen kende hem als iemand met mooi gedrag. Zijn hart was vol liefde en respect voor Allah (swt). Hij deed niet mee aan de slechte dingen die de andere mensen deden. Hij geloofde in Allah (swt) en hield zich ver van afgoden.

Allah (swt), de Almachtige, koos Yūnus uit als profeet om deze slechte mensen te waarschuwen en hen terug te roepen naar het goede pad.

De profeet Yūnus (vrede zij met hem) was heel blij toen Allah (swt) hem koos als boodschapper. Hij wist dat het een belangrijke taak was. Hij ging naar zijn volk en zei vriendelijk tegen hen:

– Beste mensen, stop alsjeblieft met het aanbidden van houten beelden. Jullie moeten alleen Allah (swt) aanbidden, want Hij is de Enige echte God.

Maar de mensen van Nineve begrepen hem niet. Ze keken hem verbaasd aan en vroegen:

– Wat bedoel je? Wil je dat we een andere god gaan aanbidden dan die van ons?

Yūnus zei rustig:

– Ik ben de boodschapper van Allah (swt), de Almachtige. Hij heeft mij gestuurd om jullie te helpen. Jullie afgoden kunnen niets doen. Alleen Allah (swt) is machtig. Aanbid alleen Hem.

De mensen sloten hun oren voor zijn woorden. Ze luisterden niet en bleven juist nóg meer verkeerde dingen doen. Sommigen werden boos en zeiden nare dingen tegen Yūnus. Ze bedreigden hem zelfs en wilden hem wegsturen.

Jarenlang probeerde de profeet Yūnus zijn volk te waarschuwen. Maar bijna niemand wilde naar hem luisteren. Alleen een paar mensen geloofden in hem. Die mensen zeiden:

– We geloven in jou, Yūnus. We hebben spijt van wat we eerder deden. Vanaf nu geloven we in Allah (swt), de Heer van de werelden.

Yūnus was heel blij om dat te horen. Hij zei:

– Ik hoop dat Allah (swt) jullie berouw zal accepteren. Hij is heel barmhartig.

Maar de meeste mensen bleven hem uitlachen. Vele jaren gingen voorbij. De profeet Yūnus werd moe. Hij voelde zich verdrietig en dacht:

“Ik heb alles geprobeerd. Ze luisteren nog steeds niet. Misschien verandert er niets meer, zelfs niet als ik geduldig blijf...”

Yūnus (vrede zij met hem) voelde zich erg verdrietig. De mensen in zijn stad wilden maar niet luisteren naar zijn waarschuwingen. Uiteindelijk dacht hij:

“Ik kan dit niet meer. Ik ga weg uit Nineve.”

Maar Allah (swt) wilde dat Yūnus geduldig zou blijven en zijn taak als profeet zou voortzetten. Want geduld is heel belangrijk. Toch kon Yūnus zijn verdriet niet meer verdragen. Zonder toestemming van Allah (swt) verliet hij de stad en liep hij naar de haven. Daar stapte hij op een schip dat op het punt stond te vertrekken.

Terwijl het schip over de zee voer, keek Yūnus nog één keer naar de stad die hij had achtergelaten. Hij dacht dat hij rust zou vinden in een andere plaats, misschien bij mensen die wel goed en vriendelijk waren. Maar diep vanbinnen voelde hij zich steeds verdrietiger. Hij wist dat hij zonder toestemming van zijn Heer was weggegaan.

Terwijl hij met deze gedachten worstelde, brak er op het schip een probleem uit. De mensen aan boord maakten ruzie. Het schip leek zwaarder te worden en begon te wiebelen. De bemanning dacht dat er iemand van het schip moest worden gegooid om het lichter te maken.

Ze besloten om te loten. Tot ieders verrassing kwam de naam van Yūnus uit de loting. Ze herhaalden de loting nog eens, en weer kwam zijn naam eruit. Yūnus begreep dat dit geen toeval was. Hij had spijt van zijn beslis-

sing om weg te lopen. Hij wist dat hij zonder opdracht van Allah (swt) was vertrokken.

De mensen aan boord gooiden hem overboord. Hij viel in de zee, midden in de hoge golven. Terwijl hij probeerde te zwemmen, riep hij verdrietig en met spijt tot zijn Heer.

Plotseling kwam er een hele grote vis – een walvis – die hem opslokte. Maar dit was geen straf. Het was een wonder van Allah (swt). In de buik van de vis was Yūnus niet dood, maar levend. Allah (swt) wilde hem iets leren.

Yūnus (vrede zij met hem) zat nu in de buik van een hele grote vis. Alles was donker om hem heen. Hij voelde zich heel verdrietig en schaamde zich diep. Hij wist dat hij een fout had gemaakt door weg te gaan zonder toestemming van Allah (swt).

Niemand kan zich verstoppen voor Allah (swt) of vluchten voor Zijn plannen. Ook Yūnus niet. In die donkere buik van de vis dacht hij heel veel na. Hij had vooral spijt dat hij ongehoorzaam was geweest aan zijn Heer.

Toen begon hij te bidden tot Allah (swt). Vanuit zijn hart zei hij:

“O mijn Heer! Er is geen god behalve U. U bent perfect. Ik heb echt een grote fout gemaakt. Vergeef mij!”

Hij herhaalde dit smeekgebed steeds opnieuw. Hij dacht aan Allah (swt), vroeg om vergeving en hoopte dat Allah (swt) hem zou redden. Dagen gingen voorbij...

Allah (swt) hoorde het oprechte gebed van Zijn profeet. Hij vergaf hem en beval de vis om Yūnus weer veilig op het land te zetten.

De vis spuugde Yūnus uit op de kust. Maar Yūnus was heel zwak geworden. Hij voelde zich ziek en kon nauwelijks opstaan. Allah (swt) zorgde voor hem. Hij liet een speciale boom groeien met grote bladeren en heerlijke vruchten. Yūnus at ervan en kreeg langzaam zijn kracht terug.

Toen hij helemaal beter was, bedankte Yūnus (as) Allah (swt) met heel zijn hart. Daarna keerde hij terug naar de stad Nineve.

Maar deze keer was alles anders. De mensen in Nineve begrepen nu hoe belangrijk Yūnus (as) was. Ze waren blij dat hij terug was en luisterden naar wat hij zei.

Vanaf die dag was Yūnus heel geduldig. Hij vertelde de mensen op een rustige manier wat Allah (swt) van hen wilde. De mensen geloofden in Allah (swt) en deden geen slechte dingen meer.

De stad Ninevé werd een fijne, rustige plek waar mensen gelukkig leefden en Allah (swt) dankbaar waren.

HOEVEEL HEBBEN WE GELEERD?

Weet jij het antwoord?

1. Wat is de grootste les die we uit het verhaal van Yūnus (as) kunnen trekken?
2. Waarom verliet Yūnus (as) Ninevé? Wat gebeurde er met hem?

Vind het juiste antwoord

1. **Wat deed Yūnus (as) toen zijn gemeenschap niet in hem geloofde?**
   - **A.** Liet ze alleen.
   - **B.** Hij bleef hen geduldig uitnodigen tot Allah (swt).
   - **C.** Hij ging aan boord van een schip.
   - **D.** Hij vervloekte zijn gemeenschap.

2. **Welke van de volgende informatie is fout over de inwoners van Nineve?**
   - **A.** Zij accepteerden Yūnus (as) als de boodschapper van Allah (swt).
   - **B.** Ze waren bezig met plezier en genot en werden verwend
   - **C.** Zij vergaten Allah (swt) vanwege hun macht en rijkdom.
   - **D.** Ze aanbaden afgoden die ze van hout hadden gemaakt.

3. **Welke van de volgende dingen is niet een van de redenen waarom Yūnus (as) de stad verliet?**
   - **A.** Hij was depressief door de ontkenning van zijn gemeenschap
   - **B.** Hij hield niet van Ninevé
   - **C.** Hij verloor zijn hoop over mensen
   - **D.** Hij voelde zich wanhopig

4. **Hoe verliet Yūnus (as) de stad?**
   - **A.** Met de auto
   - **B.** Met de trein
   - **C.** Per schip
   - **D.** Door te lopen

I. Ik martelde mezelf.

II. Ik heb een grote fout gemaakt door de stad te verlaten zonder jouw toestemming.

III. Mijn Heer vergeef me.

5. Welke van de bovenstaande zinnen behoort niet tot de spijtige woorden van Nūḥ (as)?

A. Alleen II

B. II en III

C. I en III

D. Allemaal

6. Hoe werd Yūnus (as) gered uit de buik van de vis?

A. Vissers hebben hem gered.

B. Hij stapte uit de bek van de vis.

C. De vis stierf.

D. Hij smeekte Allah (swt) voor hulp.

EEN ZIN MAKEN

Gebruik de volgende woorden in een zin.

Geduld:

.....

.....

Vergeving:

.....

.....

De Profeet
ʿĪsā
(as)

De Profeet ʿĪsā (as)

De Profeet ʿĪsā, Zoon van Maryam (Maria)

Hanna, de vrouw van Imran, was zwanger. Op een dag hief ze haar handen op en bad tot Allah (swt):

"O mijn Heer! Het kindje in mijn buik wil ik aan U geven. Laat het altijd in Uw huis, de moskee, in Uw dienst zijn."

Allah (swt) hoort alle gebeden. Na een tijdje werd Hanna moeder van een lief klein meisje. In die tijd werden meestal jongens naar de moskee gebracht om daar te helpen en te leren. Hanna keek liefdevol naar haar baby en zei:

"O mijn Heer! U weet dat ik een meisje heb gekregen. Ik noem haar Maryam. Ik wil dat zij voor altijd Uw dienares wordt. Bescherm haar en haar kinderen tegen het kwaad van Satan."

Allah (swt) wist natuurlijk al dat het een meisje zou zijn. Hij weet alles, Hij ziet alles.

Maryam groeide langzaam op tot een lief en mooi meisje. Haar moeder vergat haar belofte aan Allah (swt) niet. Toen Maryam groot genoeg was, nam Hanna haar mee naar de Heilige Moskee.

Deze moskee was een bijzondere plek. Daar leefden en werkten mensen die alleen maar bezig waren met Allah (swt). Ze baden, leerden en zorgden voor het huis van Allah (swt). Iedereen in de stad respecteerde hen, want in de moskee was geen plek voor boosheid of lelijke woorden.

Hanna wilde dat Maryam ook zo'n mooie dienares van Allah (swt) zou worden. Ze had haar immers aan Allah beloofd.

In de Heilige Moskee leefde ook een heel bijzondere man: de profeet Zakariyā. Hij was getrouwd met de tante van Maryam. Toen Hanna Maryam naar de moskee bracht, wilde Zakariyā graag voor het meisje zorgen. Maar... hij

was niet de enige! Alle mensen die in de moskee woonden en Allah (swt) aanbaden, wilden ook voor haar zorgen. Iedereen vond Maryam lief en bijzonder.

Ze begonnen een beetje te discussiëren.

Een van hen zei:

“We zijn allemaal goede mensen die Allah dienen. Niemand is beter dan de ander. Hoe kiezen we nu wie voor Maryam mag zorgen?”

Toen stelde iemand iets slims voor:

“Laten we onze potloden in de rivier gooien. Degene van wie het potlood tegen de stroom in blijft drijven, die mag voor Maryam zorgen.”

Iedereen vond dat een eerlijk idee. Ze schreven hun naam op hun potlood en gooiden het in het water van de rivier. En raad eens? Alleen het potlood van de profeet Zakariyā dreef tegen de stroom in!

Vanaf die dag zorgde Zakariyā als een liefdevolle vader voor Maryam. Ze groeide op tot een heel gehoorzaam, slim en oprecht meisje. Ze luisterde goed naar de woorden van de profeet, was nooit brutaal of lui en hield van leren. Maryam woonde in een speciale kamer in de moskee, waar ze vaak bad en aan Allah (swt) dacht. Iedereen had respect voor haar, want ze was erg vroom en vriendelijk.

Alleen Zakariyā mocht haar kamer in. Elke keer dat hij haar bezocht, zag hij iets bijzonders. Er lagen allerlei soorten eten en fruit bij haar, zelfs fruit dat eigenlijk niet in dat seizoen groeide!

Zakariyā vroeg verbaasd:

“Maryam, waar komt dit eten allemaal vandaan?”

Maryam glimlachte zacht en zei:

“Dit komt van Allah (swt). Mijn Heer geeft voedsel aan wie Hij wil, zonder er iets voor terug te vragen.”

Maryam bracht haar dagen door in de moskee, waar ze veel bad en Allah (swt) met heel haar hart diende. Op een dag kwamen er engelen naar haar toe. Ze zeiden:

“O Maryam! Allah (swt) heeft jou uitgekozen boven alle vrouwen. Hij wil jou een prachtige zoon geven. Deze jongen zal een profeet zijn. Hij zal zelfs als baby al kunnen praten en hij zal de mensen uitnodigen om in Allah (swt) te geloven.”

Maryam keek geschrokken omhoog en zei verbaasd:

“Maar hoe kan ik een kind krijgen? Ik ben niet getrouwd!”

De engelen antwoordden vriendelijk:

“Allah (swt) is tot alles in staat. Als Hij iets wil, dan hoeft Hij alleen maar te zeggen: ‘Wees!’ en dan gebeurt het.”

Na dat bijzondere moment begon Maryam nóg meer te bidden. Ze verliet de moskee bijna nooit, alleen als het echt nodig was.

Op een dag ging ze naar een rustig plekje aan de oostkant van de moskee. Terwijl ze daar was, verscheen er plotseling een man. Maryam schrok en riep:

“Wie ben jij? Kom niet dichterbij! Ik zoek bescherming bij Allah (swt)!”

De man glimlachte vriendelijk en zei:

“Wees niet bang, Maryam. Ik ben een engel, gestuurd door Allah (swt). Hij zal jou een eerbaar en goed kind geven.”

Maryam’s hart klopte snel van de spanning. Ze zei:

“Maar ik ben niet getrouwd. Ik heb geen man. Hoe kan ik dan een baby krijgen?”

De engel antwoordde:

“Wat Allah (swt) ook wil, dat gebeurt. Voor Hem is niets moeilijk. Hij kan jou een kind geven zonder dat je een man hebt – net zoals Hij Adam (as) schiep zonder vader en moeder. Jouw kind zal een profeet zijn. Allah (swt) zal hem steunen met bijzondere wonderen. Hij zal de mensen uitnodigen om in Allah (swt) te geloven.”

Na dit bijzondere gesprek verdween de engel. Maryam was geschrokken. Ze wist dat ze een baby zou krijgen, en dat maakte haar zenuwachtig. Vanaf dat moment bleef ze weg van de mensen. Ze wilde niet dat iemand wist wat er ging gebeuren. Ze bleef bidden en vroeg Allah (swt) om kracht en hulp.

De dagen gingen voorbij. Toen de tijd van de bevalling dichterbij kwam, kreeg Maryam buikpijn. Ze verliet de moskee en liep snel weg, op zoek naar een rustige plek. Uiteindelijk ging ze onder een boom zitten. Ze leunde tegen de stam van de boom aan en voelde veel pijn.

Maryam dacht verdrietig bij zichzelf:

“Had ik maar nooit geleefd, had ik maar nooit bestaan...”

Toen werd haar baby geboren. En terwijl ze daar zat, hoorde ze een stem:

“Lieve moeder, wees niet verdrietig. Schud aan de takken van de palmboom en er zullen verse dadels naar beneden vallen. Eet en drink, rust goed uit. En als iemand je iets vraagt over mij, zeg dan dat je hebt beloofd te zwijgen.”

Maryam keek om zich heen. Ze probeerde te begrijpen waar de stem vandaan kwam... Het was haar baby die sprak! Ze voelde zich rustiger worden. Ze hield haar baby vol liefde in haar armen en ging terug naar de stad.

In de stad was het druk. Veel mensen zagen haar lopen met de baby. Ze staarden naar haar en begonnen te fluisteren. Ze begrepen het niet. Na een tijdje begonnen sommige mensen boos tegen haar te praten:

“Maryam, wat heb jij gedaan? Dit is echt iets slechts!”

Een ander zei boos:

“Zoiets hadden we nooit van jou verwacht, Maryam!”

En iemand anders zei verdrietig:

“Jouw ouders waren goede mensen. Jij was altijd zo netjes en gelovig. Hoe kan dit gebeuren?”

Iedereen begon te praten, te fluisteren en zelfs te mopperen. Ze wilden een uitleg. Maar Maryam zei niets. Ze was stil, zoals Allah (swt) haar had opgedragen. In plaats van te antwoorden, wees ze naar haar baby.

De mensen keken verbaasd naar haar gebaar.

“Bedoel je dat we het aan de baby moeten vragen?”, riepen ze.

“Maak je een grap met ons? Hoe kunnen we praten met een baby?”

Op dat moment gebeurde er iets heel bijzonders. De baby in Maryam’s armen begon ineens te praten! Iedereen verstilde toen ze zijn heldere stem hoorden zeggen:

“Ik ben een dienaar van Allah (swt). Hij heeft mij een boek gegeven en mij tot profeet gemaakt. Hij heeft mij opgedragen om altijd te bidden en om aalmoezen te geven aan de armen. En Hij heeft mij bevolen om mijn moeder te respecteren en haar goed te behandelen. Ik mag geen slecht of ongehoorzaam mens zijn. Allah (swt) heeft gezegd dat vrede op mij zal zijn op de dag dat ik geboren ben, op de dag dat ik zal sterven, en op de dag dat ik weer tot leven gewekt zal worden.”

De naam van deze bijzondere baby was ʿĪsā – hij zou later een grote profeet worden, die de mensen zou uitnodigen om in Allah (swt) te geloven. Iedereen die dit wonder meemaakte, stond met open mond te kijken. Ze hadden nog nooit zoiets gezien of gehoord...

Wonderen van de Profeet ʿĪsā (as)

Na die bijzondere dag groeide baby ʿĪsā (as) op onder de liefdevolle zorg van zijn moeder Maryam. Hij werd steeds groter en sterker. Toen hij oud genoeg was om buiten te spelen, ging hij vaak met zijn vriendjes de straat op. Iedereen hield van hem. Hij was beleefd, vriendelijk en altijd eerlijk.

Zijn vriendjes keken tegen hem op, want hij was anders dan anderen. Soms deed hij iets bijzonders, waardoor ze heel verbaasd waren.

Op een dag zei ʿĪsā tegen een vriendje terwijl ze aan het spelen waren:

“Weet je dat je moeder thuis iets lekkers voor je verstopt heeft?”

Het jongetje keek verbaasd op.

“Echt waar? Nee, dat wist ik niet! Wat dan?”

ʿĪsā glimlachte en zei:

“Het is een appel. Ze heeft hem speciaal voor jou bewaard.”

Het vriendje werd helemaal blij. Hij rende snel naar huis en riep:

“Mama, mama! Mag ik de appel die je voor me hebt verstopt?”

Zijn moeder schrok.

“Hoe weet jij dat ik een appel had verstopt?”, vroeg ze verbaasd. Ze had er zeker van gedacht dat niemand het had gezien...

Ze wist toen dat dit niet zomaar een kind was. Dit was de bijzondere jongen die Allah (swt) had gestuurd met een belangrijke missie.

* * *

Toen ʿĪsā (vrede zij met hem) ouder werd, benoemde Allah (swt) hem tot profeet. Hij kreeg de taak om de mensen van zijn volk, de zonen van Israël, uit te nodigen om alleen Allah (swt) te aanbidden en te stoppen met verkeerde daden.

De profeet ʿĪsā ging naar de mensen en zei:

“Ik ben een boodschapper van Allah. Ik roep jullie op om Hem te aanbidden en slechte dingen op te geven.”

Maar de mensen wilden niet luisteren. Ze geloofden hem niet en begonnen hem zelfs uit te lachen. Ze waren al gewend om profeten te ontkennen.

Toch gaf ʿĪsā (as) niet op. Hij ging door met het vertellen van de boodschap van Allah (swt):

“Ik heb wonderen van Allah (swt) gekregen,” zei hij.

De mensen zeiden spottend:

“O ja? Wat voor wonderen dan? Laat ze ons maar eens zien.”

ʿĪsā antwoordde:

“Met toestemming van Allah (swt) zal ik een vogel maken van klei. Als ik erop blaas, zal de vogel tot leven komen en vliegen. Ik zal ook mensen genezen die blind zijn en mensen met huidziekten beter maken. En ik zal zelfs, met toestemming van Allah (swt), doden tot leven wekken. Ik kan jullie ook vertellen wat jullie eten en wat jullie thuis verstoppen.”

De mensen keken hem ongelovig aan en lachten:

“Wil jij dat allemaal doen?”

ʿĪsā vroeg:

“En als ik het echt doe, geloven jullie dan in mij?”

Ze zeiden:

“Natuurlijk! Als je dat kunt, zullen we geloven!”

Toen pakte ʿĪsā wat klei van de grond. Hij vormde er een vogel van. Hij hield het in zijn handen en blies erop… Met toestemming van Allah (swt) begon de vogel te fladderen en vloog de lucht in!

De mensen keken verbaasd omhoog, hun monden vielen open. Dit was geen grap. Dit was echt een wonder. En het was pas het begin...

De mensen om ʿĪsā (as) heen waren erg verbaasd toen ze het wonder met de vogel zagen. Maar in plaats van in hem te geloven, begonnen ze te fluisteren:

“Dit lijkt wel tovenarij. Hij probeert ons te misleiden,” zeiden ze.

Toen zei een van hen:

“Laat hem dan een blinde genezen!”

ʿĪsā antwoordde rustig:

“Goed. Breng een blinde man bij mij.”

Ze brachten een man die vanaf zijn geboorte blind was. De profeet ʿĪsā veegde zachtjes met zijn hand over de ogen van de man. Plotseling gingen zijn ogen open! De man knipperde een paar keer en riep blij:

“Ik kan alles zien! ʿĪsā heeft gelijk!”

Maar zelfs toen wilden de zonen van Israël nog steeds niet geloven. Ze wilden nóg een wonder zien:

“U zei dat u doden tot leven kunt brengen. We zullen pas geloven als u dat ook echt doet.”

Samen met ʿĪsā liepen ze naar een oud graf, bedekt met gras. Daar stond ʿĪsā stil, hief zijn handen op en zei:

“Wie je ook bent in dit graf, sta op met toestemming van Allah (swt), en stel jezelf aan ons voor.”

Plotseling begon de aarde te bewegen. Het graf ging open! Een man kwam overeind. Hij veegde het stof van zich af en keek om zich heen. De mensen schrokken zo erg dat ze een paar stappen achteruit deden.

De man vertelde wie hij was en hoe hij gestorven was. Daarna keerde hij terug naar zijn graf en ging weer liggen.

Na dit grote wonder dacht ʿĪsā (as) dat de mensen nu wel in hem zouden geloven. Maar nee... ze zeiden:

“Dit is gewoon tovenarij. Hoe weten we dat dit echt was?”

Ze draaiden zich om en liepen terug naar de stad. ʿĪsā bleef alleen achter bij het graf. Hij keek hen verdrietig na. Toch verloor hij zijn hoop niet. Hij was een profeet van Allah (swt), en een profeet geeft nooit op.

Hij bleef mensen met geduld en liefde uitnodigen om alleen Allah (swt) te aanbidden.

Maar de harten van de zonen van Israël werden donker. Ze wilden niet luisteren naar wat goed was en deden steeds meer slechte dingen. Ze vonden het fijn om in onwetendheid te leven. Slechte daden gebeurden overal. Ze hielden van geld en mooie spullen, maar dachten nooit aan de armen of mensen die hulp nodig hadden. Ze bleven afgoden aanbidden en luisterden alleen naar mensen met mooie titels zoals “heilige”, “wijze man” of “vriend van God”. Maar deze mensen waren niet echt dichtbij Allah (swt). Ze deden alsof, en zeiden dingen die niet klopten. Daardoor raakten veel mensen in de war en volgden het verkeerde pad.

In de samenleving ging het niet goed. Mensen waren oneerlijk tegen elkaar. Ze vertrouwden niemand. De sterke mensen deden de zwakke mensen pijn en de zwakken durfden niets terug te zeggen.

Op een dag sprak de profeet ʿĪsā (vrede zij met hem) het volk toe:

"O kinderen van Israël! Ik ben een boodschapper van Allah (swt). Ik ben gekomen om jullie eraan te herinneren wat er in het vorige boek, de Thora, staat. En ik breng goed nieuws: er zal na mij een andere profeet komen. Zijn naam is 'Ahmad'."

Maar niemand wilde naar hem luisteren. Zijn woorden maakten geen indruk op hen. Iemand uit het volk zei spottend:

"Als jij toch alles weet, zeg me dan wat ik in mijn huis heb verstopt!"

Zonder aarzelen vertelde ʿĪsā hem precies wat hij in huis had en zelfs wat hij had verstopt. De man stond verbaasd, want alles wat ʿĪsā zei, klopte precies.

Toch bleven de mensen in ontkenning. Zelfs na het zien van zulke grote wonderen, wilden ze niet geloven. Het leek wel alsof hun harten gesloten waren voor het goede en alleen maar open stonden voor ondeugendheid en ondankbaarheid.

De apostelen van ʿĪsā (as)

Dag na dag hoorden steeds meer mensen over de profeet ʿĪsā (vrede zij met hem). Veel zieke mensen kwamen naar hem toe. Met toestemming van Allah (swt) genas hij blinde mensen, en hij hielp mensen die huidziektes hadden weer gezond te worden.

De jaren gingen voorbij. ʿĪsā bleef de mensen uitnodigen om alleen Allah (swt) te aanbidden en te stoppen met het aanbidden van beelden. Maar slechts

een paar mensen geloofden hem. Deze mensen noemden we de apostelen van ʿĪsā. Ze luisterden naar hem en volgden zijn lessen trouw.

Op een dag vroeg ʿĪsā aan zijn apostelen:

“Wie wil mij helpen op de Weg van Allah (swt)?”

De apostelen zeiden vastberaden:

“Wij willen u helpen! Wij geloven in wat u zegt en in Allah (swt). Wij zullen aan uw zijde staan.”

Daarna baden ze samen:

“Onze Heer, wij geloven in U en in Uw boodschapper. Schrijf ons op als trouwe volgelingen van ʿĪsā.”

Samen met zijn apostelen deed ʿĪsā alles wat Allah (swt) hem had opgedragen. Op een dag vroeg hij zijn volgelingen om te vasten. Toen het bijna tijd was om te eten, vroegen de apostelen:

“Kan onze Heer een tafel vol eten uit de hemel voor ons neer laten dalen?”

ʿĪsā vroeg hen:

“Als jullie echt geloven, waarom vragen jullie dan zoiets? Vertrouw op Allah (swt)!”

Maar de apostelen zeiden:

“We geloven zeker! Maar als we die tafel zien, wordt ons hart nog rustiger en zullen we nog sterker geloven.”

Toen hief ʿĪsā zijn handen op en bad tot zijn Heer:

“O Allah (swt), laat een tafel met voedsel voor ons uit de hemel neerdalen. Laat het een teken zijn voor ons en voor de mensen na ons. U bent de beste gever van voedsel en zegeningen!”

Allah (swt) antwoordde:

“Ik zal de tafel voor jullie neer laten dalen. Maar let op: wie daarna nog steeds niet gelooft, zal Ik zwaarder straffen dan iemand ooit gestraft is.”

Stenen douche

De profeet ʿĪsā (vrede zij met hem) en zijn trouwe volgelingen, de apostelen, waren vaak bij de mensen. Ze nodigden iedereen uit om alleen Allah (swt) te aanbidden. Ze legden uit dat het verkeerd is om beelden te aanbidden of mensen belangrijker te maken dan Allah (swt).

Maar de meeste mensen luisterden niet naar hen. Ze zeiden:

"Waarom zouden wij naar ʿĪsā luisteren? Zijn volgelingen zijn maar arme mensen zonder invloed."

Deze mensen gaven veel om rijkdom en beroemdheid. Ze hielden vast aan hun gewoonten en wilden niet veranderen. Sommigen aanbaden beelden of volgden mensen die deden alsof ze heilig waren, maar dat helemaal niet waren.

Op een dag, toen ʿĪsā en zijn apostelen door de stad liepen, wees een groep mensen hem aan en riep spottend:

"Kijk, daar heb je die tovenaar weer!"

Maar ʿĪsā bleef kalm en zei vriendelijk:

"O mijn volk, ik ben een boodschapper van Allah (swt). Ik roep jullie op om te geloven in de boodschap die Allah mij heeft gegeven. Luister naar mij en jullie zullen gelukkig zijn."

Toch lachten ze hem uit. Ze weigerden om te luisteren.

Sommigen van hen werden zelfs zo boos dat ze met stenen begonnen te gooien naar ʿĪsā en zijn volgelingen. Ze wilden hen pijn doen omdat ze hen de waarheid vertelden.

Toen keek ʿĪsā hen verdrietig aan en zei:

"Hoe kunnen jullie zo ondankbaar zijn? Denk na over wat jullie doen. Jullie proberen iemand pijn te doen die alleen maar het goede wil. Mijn Heer zal mij beschermen. Maar als jullie doorgaan met deze wreedheid, zal Hij jullie straffen."

Maar een van de boze mannen schreeuwde:

"We zijn het zat! Deze man beledigt ons steeds. Hij probeert ons tegen elkaar op te zetten. We moeten van hem af!"

Ze maakten plannen om ʿĪsā te doden.

De mensen die niet in ʿĪsā (vrede zij met hem) geloofden, werden heel boos. Ze begonnen hem achterna te rennen en schreeuwden:

“Pak hem! Dood hem! Laat deze man niet ontsnappen die ons uit elkaar wil drijven!”

De profeet ʿĪsā liep snel weg. Hij voelde zich heel verdrietig omdat zijn volk hem niet wilde begrijpen. Hij vroeg hulp aan Allah (swt), zijn Heer. Zijn trouwe vrienden, de apostelen, probeerden hem te beschermen. Ze hielpen hem zich te verstoppen in een huis en sloten de deur goed af.

Maar de boze mensen bleven zoeken. Toen ze ontdekten waar ʿĪsā zich verstopte, werden ze nog woedender. Ze stormden het huis binnen. Ze riepen:

“Pak hem! Dood hem!”

In hun woede dachten ze dat iemand anders ʿĪsā was. Ze grepen die man vast, maar hij schreeuwde:

“Ik ben ʿĪsā niet!”

Toch luisterde niemand. Ze deden hem veel pijn en doodden hem, denkend dat hij ʿĪsā was. Maar wat ze niet wisten: Allah (swt) had hen laten denken dat het ʿĪsā was, terwijl de echte profeet veilig en gezond was. Allah (swt) had ʿĪsā gered!

Allah (swt) zei tegen hem:

“O ʿĪsā, Ik zal jou beschermen. Degenen die jou volgen, zullen sterker en beter zijn dan degenen die niet geloven. Op een dag zullen jullie allemaal naar Mij terugkeren en dan zal Ik eerlijk over jullie oordelen.”

De profeet ʿĪsā was heel dankbaar. Hij wist dat zijn Heer hem nooit in de steek zou laten. En zelfs als zijn eigen volk hem niet wilde horen, waren er andere mensen op de wereld die wél naar hem zouden luisteren.

Hoe gelukkig zijn de mensen die naar de profeten luisteren...

Hoe mooi is het om Allah (swt) alleen te aanbidden en Zijn boodschap te volgen, van generatie op generatie...

HOEVEEL HEBBEN WE GELEERD?

Weet jij het antwoord?

1. Vertel de wonderen van de profeet ʿĪsā (as).
2. Wat voor iemand was Maryam? Waar hield ze zich mee bezig?
3. Hoe behandelden de zonen van Israël ʿĪsā (as)?

Vind het juiste antwoord

1. Wie was verantwoordelijk voor Maryams opvoeding en opleiding?

- **A.** Haar moeder
- **B.** Haar vader
- **C.** Zakariyā (as)
- **D.** Bedienden van de masjid

2. Wat deed Maryam in de masjid?

- **A.** Ze vertelde Allah (swt) aan mensen.
- **B.** Ze bad de hele tijd.
- **C.** Ze gaf les.
- **D.** Ze was aan het eten.

3. Wie gaf Maryam het goede nieuws dat ze een baby zou krijgen?

- **A.** Haar moeder
- **B.** Zakariyā (as)
- **C.** Dokter
- **D.** Een engel

4. Onder welke boom zocht Maryam haar toevlucht bij Allah (swt) toen haar bevallingspijn begon?

- **A.** Palmboom
- **B.** Kweepeerboom
- **C.** Perzikboom
- **D.** Dadelboom

5. Welke van de volgende reacties gaven de mensen niet toen ze Maryam zagen met een baby in haar armen?

A. Zij zeiden: "Voorwaar, jij hebt een schandelijke daad begaan."

B. Ze zeiden: "Zoiets verwachten we niet van jou."

C. Ze zeiden: "Je ouders waren geen slechte mensen."

D. Ze zeiden: "Wat een prachtige baby."

6. Welke van de volgende dingen zei baby ʿĪsā (as) niet toen hij sprak?

A. Ik ben een profeet die naar het volk van Egypte is gezonden.

B. Ik ben de dienaar van Allah (swt).

C. Allah (swt) gebood me om geen wreed en slecht persoon te zijn.

D. Vrede is op mij de dag dat ik geboren ben en de dag dat ik zal sterven en de dag dat ik zal herrijzen

7. Welk van de volgende dingen was niet een van de wonderen van ʿĪsā (as)?

A. De blinde ogen openen

B. Leven geven aan doden

C. De maan in tweeën splijten

D. Mensen informeren wat er in hun huizen was

8. Wat zeiden de zonen van Israël tegen ʿĪsā (as) over wonderen?

A. We hebben in jou geloofd.

B. Je bent een manifeste magiër.

C. Je bent niet goed wijs.

D. Deze wonderen zijn niet genoeg voor ons.

9. Wat deden zonen van Israël tegen ʿĪsā (as) en zijn apostelen (volgelingen)?

A. Stenigde hen.

B. Doodde hen.

C. Geloofde hen.

D. Verdreef hen uit de stad.

EEN ZIN MAKEN

Gebruik de volgende woorden in een zin.

Datum:

.....

.....

Aanbidding:

.....

.....

Wonder:

.....

.....

Apostel:

.....

.....

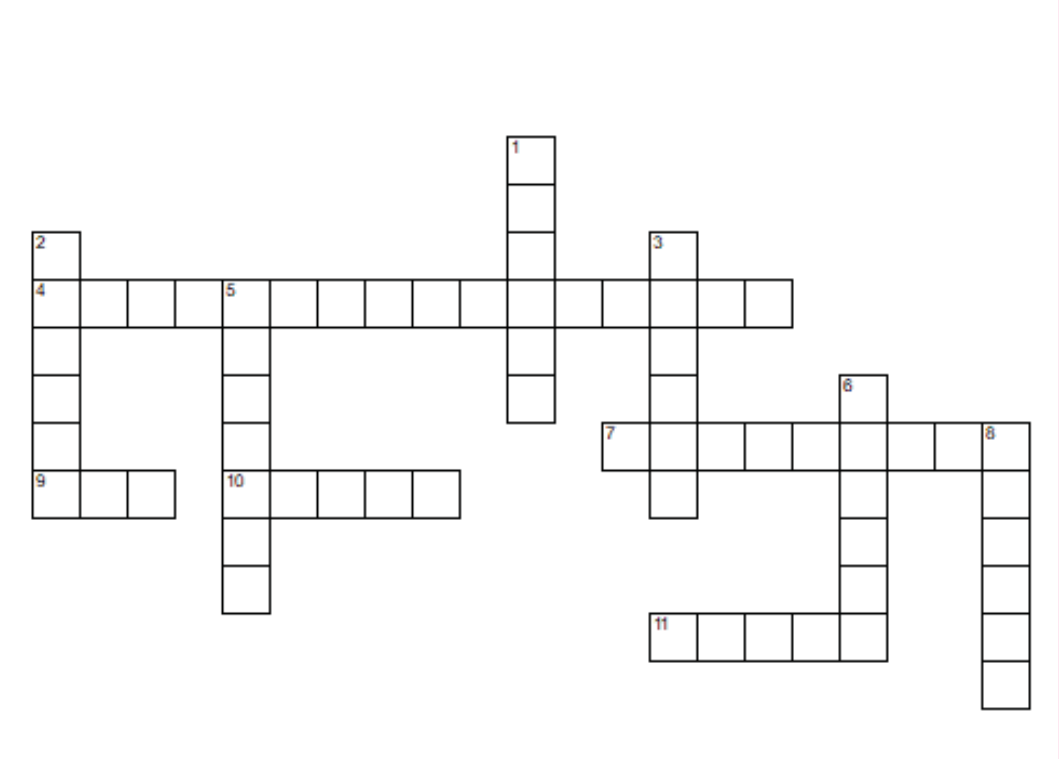
Tabel:

.....

.....

Kruiswoordraadsel

→

4. Het object waarin de staf van Mūsā (as), de tafelen en enkele bezittingen van Hārūn (as) werden bewaard.
7. De stad waar ʿĪsā (as) zijn plicht deed en die ook heilig is voor moslims.
9. Iets van Allah (swt) vragen met woorden en met het hart.
10. De naam van de gekozen koning onder de zonen van Israël.
11. De naam van de profeet die door een dier werd opgeslokt.

↓

1. De naam van de stad van Yūnus (as).
2. De naam van de plaats waar Maryam (rah) verbleef en haar opleiding kreeg.
3. De term die gebruikt wordt voor de buitengewone dingen die Allah (swt) geschapen heeft om mensen te laten geloven.
5. De term die gebruikt wordt voor de mensen die als eerste in ʿĪsā (as) geloofden.
6. Het dier dat Yūnus (as) opslokte.
8. De naam van de moeder van ʿĪsā (as).

ANTWOORDEN

De Profeet Adam (as) en Hawwa (rah)

HET JUISTE ANTWOORD VINDEN:

1. A 2. C 3. B 4. D

De Profeet Nūḥ (as)

HET JUISTE ANTWOORD VINDEN:

1. B 2. D 3. A 4. B 5. D 6. C 7. A 8. B

9. D 10. B 11. C

De Profeet Ibrāhīm (as)

HET JUISTE ANTWOORD VINDEN:

1. B 2. D 3. A 4. C 5. D 6. B 7. A 8. D

9. B 10. A 11. C 12. B

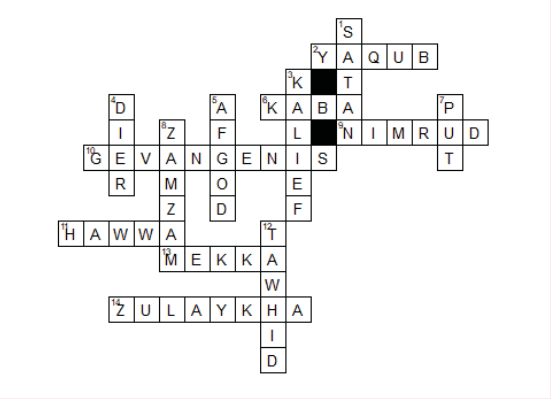
De Profeet Yūsuf (as)

HET JUISTE ANTWOORD VINDEN:

1. C 2. D 3. D 4. B 5. C 6. B 7. C 8. A

9. D 10. A 11. B 12. D

KRUISWOORDRAADSEL:

De Profeet Mūsā (as)

HET JUISTE ANTWOORD VINDEN:

1. C 2. D 3. A 4. B 5. C 6. C 7. A 8. D

9. A 10. B 11. D 12. C 13. A 14. C 15. D 16. C

17. B 18. D

De Profeet Dāwūd (as)

HET JUISTE ANTWOORD VINDEN:

1. C 2. A 3. B 4. A 5. D

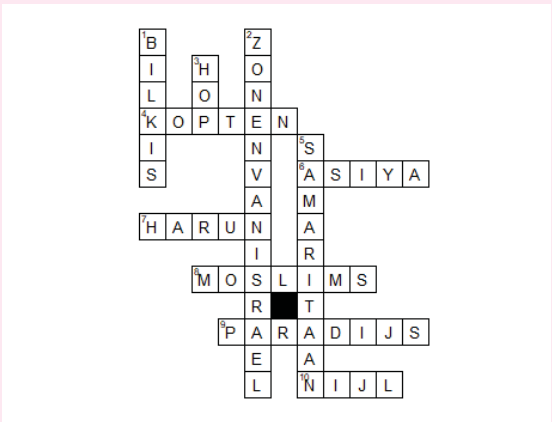
De Profeet Sulaymān (as)

HET JUISTE ANTWOORD VINDEN:

1. B 2. C 3. D 4. B 5. A 6. D 7. D 8. C

9. C 10. B 11. D

KRUISWOORDRAADSEL:

De Profeet Yūnus (as)

HET JUISTE ANTWOORD VINDEN:

1. C 2. A 3. B 4. C 5. D 6. D

De Profeet Sulaymān (as)

HET JUISTE ANTWOORD VINDEN:

1. C 2. B 3. D 4. A 5. D 6. A 7. C 8. B 9. A

KRUISWOORDRAADSEL:

